

Ünnep

irodalmi antológia

az ünnepnapokról és az ünnepi pillanatokról

Ünnep Antológia

Ünnep Antológia

**Írások az ünnepnapokról
és az ünnepi pillanatokról**

Szerkesztő: Komáromi János

ISBN 978-963-08-4351-5

Felelős kiadó: Info-Szponzor Kft., Paks, 2012

Nyomdai előkészítés, borítóterv: Komáromi János
Nyomta és kötötte: Séd Nyomda Kft.
Felelős vezető: Katona Szilvia

Tartalomjegyzék

Előszó.....	7. oldal
A. Kovács Attila.....	8. oldal
Ambrus József.....	14. oldal
Bálló Attila.....	24. oldal
Balogh Krisztina.....	29. oldal
Borsos Irén.....	35. oldal
Decsiné-Kiss Márta.....	55. oldal
F. Bodó Imre.....	75. oldal
Fazekas Margit - Szomorúfűz.....	95. oldal
Gulyás Miklós.....	115. oldal
Gyuricza Gergely.....	120. oldal
Hernjak Klaudia.....	123. oldal
Horváth Zsuzsanna.....	128. oldal
Jurmann Henrietta Aby.....	133. oldal
Kántor Gyöngyi.....	140. oldal
Kisháziné Vincze Julianna.....	145. oldal
Kiss Antal.....	153. oldal
Komáromi János.....	167. oldal
Kotz Eszter.....	187. oldal

dr. Kovács József.....	193. oldal
Körösne Erdösi Anna.....	198. oldal
Mák Norbert.....	204. oldal
Radványi Tibor.....	207. oldal
Sepsi Sándor.....	215. oldal
Slezák Lajos.....	218. oldal
Stonawski József.....	221. oldal
Sudár Imre.....	225. oldal
Szabó József.....	242. oldal
Tóth Mária.....	247. oldal
Tóthné Telkes Csilla.....	250. oldal
Valkócziné Katalin.....	255. oldal
Vilcsek Adrienne.....	262. oldal
Virág Zsófia.....	267. oldal
Tartalomjegyzék (témakörönként).....	273. oldal

Ünnep...

Mennyi mindent idéz fel bennünk ez az egyetlen szócska. A legbensőbb személyes ünnepeinktől egészen a világméretű ünneplésekig. A személyünkhöz, szeretteinkhez kapcsolódó ünnepek (születésnapok, névnapok, évfordulók), a csoportokhoz kapcsolódó ünnepek (anyák napja, pedagógusnap, stb.), a nemzeti ünnepek (március 15., augusztus 20., január 22., stb.) a világméretű ünnepek (karácsony, újév, stb.). De mennyi egyéb olyan pillanat, esemény van, amit talán nem is ünnepnek értékelünk, de valahogyan mégis az. Csak példának: holdraszállás, olimpia és egyéb világversenyek.

...és van itt még valami, amiről nagyon gyakran elfeledkezünk, amikor az ünnepről gondolkodunk. Hétköznapjaink olyan pillanatai, amelyek lelkünkre legalább akkora hatással vannak, mint a fent említettek, de a legtöbb esetben sokkal nagyobb. Ilyenek lehetnek: amikor gyermekünk elindul, amikor megszólal, amikor egymásra találunk valakivel, amikor megcsodáljuk a természet egy-egy szépségét, amikor a létezés gyönyörűségét látjuk meg egy jelenetben, stb...

Ez a kötet tehát nem csak a hivatalosan ünnepnek gondolt napokról, eseményekről szól (azokról is!), hanem a fent említett hétköznapi, de lelkünk számára ünnepi pillanatokról is.

Én úgy hiszem az ünnep nem egy dátum, hanem egy érzés, egy lelki állapot. Ezekből az érzésekből nyújtunk át egy csokorra valót, a teljeség igénye nélkül, de az őszinteség teljes igényével.

Kellemes és hasznos olvasgatást kívánok!

Tisztelettel: Komáromi János (koma)

A. Kovács Attila Zoltán

Bemutakozás helyett:

Csillag vagy Te

Kihunyó. / Elérkező naplemente. / Vágy vagy. /
Csak egy elmúló szerelemnek Csontváz-teste.

Naplementekor

Szikrázzak kihunyó Csillagszekéren. / A Halál Naplementekor
érjen. / Fájdalmatlan. / Holdtöltek, az álmom tengerében.

Valahogy máshogyan

Sajnálom, hogy nem érzed, mennyire szeretlek.
Tsted templom lehetne, de én maradok eretnek.
S mikor az álmaidban jársz, szuszogva az ágyamon,
én titokban, lesve, a szempilláidat számolom.
Szemeid mélye, mint ingovány nyel el, és fojt meg,
Lelkem küzdene ellened, de testem hálásan remeg.
Tégy csodát, s majd reggel kávéét kortyolunk csendben.
Aztán felöltözöl, elmész, s én tudom: minden rendben...

Az utolsó perc

Már a fájdalom is múlik,
A szív is most már végre megáll.
Lelkünk kegyelemért eseng,
Az ajtón kopog már a halál.

Gondolatban meggyóntunk már,
Mebántuk a vétkeinket.
Rég meghaltak integetnek,
Mint egy filmet, lepergettük életünket.

Az alagút végén a fénysugár:
MOST RAGADOTT EL A HALÁL!

Ahogy...

ahogy fantáziál felhőivel az ég,
úgy alakulnak, alaktalanodnak el bennem a gondolatok.
szerelmed forró szele sodorja el egeimről, az ösztön-vihart'...
jelenléted ne szűnjön meg delelni tájaim' felett...
ébremlétem legvégső partjain, tested; örök hullámverés!...

A vég előtt

Még nem kezdődött el a vég, de
Nagyon közel jár hozzánk, hidd el nekem.
Elveszettnek hitt arcodat jobb, ha
Mindenkinél előbb megkeresem.
Ne hervadj el nélkülem. Legyek én
A pusztító féreg kérges törzsében
Itass át újra mérgeiddel, hogy
Ragyoghassak a szürkénél szürkébben.
Légy villám, – feketén sisteregve égesd
Magad, és vágj izzón belém.
S ha majd szél leszel, a hamu, amit
Sodorsz magaddal, had legyek én.
Szántsd a földet körmeiddel, s engem
Vess mély barázdáidba magnak.
Én legyek kenyeredhez a búza,
Mit tikkasztó nyárban izzadva aratnak.
De most hajolj fölém, és csókold meg
Ráncoktól komor homlokom végre.
Csókold rám az életet, még mielőtt
A vég kezdete lassan ideérne.

A meg nem élhetett szerelmi vágyak napja volt ez

Egy faluszéli porlepte állomáson,
Álmosan az érkező vonatot várom.
Előtte egy koszos kis kocsmában,
Izzadt parasztfiúhoz ér a vállam.

Savanykás illatú bőre bronzbarna.
Kérges tenyerével szőke fürtjeit,
Simítja el huncut azúrkék-szemeiről.
Húsos ajkai közül arcomba leheli,

A délutáni pálinka és a sör illatát.
Izmos lábain feláll a sárga-szőr.
Poros nyakán kiduzzadnak a vérerek,
Igáslovak fáradt nyerítésére ébrednek.

Búcsúzásként átölelem és megcsókolom,
Úgy teszek, mint a rendes-részegek'.
A szekérbe fogott csődör a porba pisál'.
A fuvarosfiú messziről még utánam integet.

A fülkébe beárad a szénailatú nyári szél.
Zakatolok', alattam sírnak a végtelen-sínek,
Forró a bőrülés, s a combomat perzselve,
Az ismeretlen legényre gondolok megmeredve'.

A meg nem élhetett szerelmi vágyak napja volt ez.
Kielégítetlenül fut be velem a vonat Debrecenbe.

Mivé tettél?

Ó, mondanám már, hidd el, akarnám, de most,
Mint Te soha, csak árnyékok hever vetett ágyamon.
Akarnám már, de hallgat a száj, és sötét arcod
Fagyharmata semmivé törik szét, a pirkadó napon.

Facsar a kín, hogy Te nem vagy nekem, s mint
A karcsú fákat hajtja reggel a vadul vöröslő szél,
Úgy haldoklik bennem az állat, mi egykor lettem,
És hal meg csendesen, nyüglődve... Mivé tettél?

Az utcán aprókat lépek, s minden felhőben
Ott látom angyal arcod hullámzó bársonyát,
S a vad szél, ha megnyugtatta feszítő erejét,
Szelíden rak gyöngyhajadra virágkoronát.

Ó, mondanám már, mit magamban elmondtam
Ezerszer, s milliószor is mondanám még, ha kell,
Magányba takaródzott testem didereg az éjben,
Ordítok Neked, de hangomra csak Holdanya felel.

Keserű csókjával

Bűnbánóan zuhant ma alá a Nap,
Halovány-fagyos fény volt csupán.
Semmi langyító ereje nem maradt,
Mégfáradva görnyedt rám a Délután.

Huzatos réseken, az ajtó alatt,
Folyt be a szobába. Így esett,
Hogy a lábam is beleragadt,
A Tél-küldte nyúlós homályba.
Nyomasztón-korán besötétedett.

Bénító,keserű csókjával letepert,
Magához szorított a Méla-Búskomorság.
Ágyamhoz tapasztott, tán meg is vert,
Újra a nem múltó gyilkos Szomorúság.

Lábnym az iszapban

Minden kincsem túl sötét, hát
Nem adhatom neked a világot,
Apró darabja vagyok csupán én is,
Porszem, amit senki sem látott.
Csak egy üvöltés a szélben, ami
Túlharsog mindent, és száguld tova,
Egy halott embrió, akit megszülték,
De miért? Minek? S hova?
Korhadt, kidőlt fa, mi a Nap sugarát
Esővel hígítva hiába várta.
S már nem küzd, jó így fekve,
Hát fel miért is állna?
Lábnym vagyok az iszapban,
Amit elmos a hullámzó víztömeg.
Sötét kincse vagyok a napnak,
Ami az anyaméhben is túl öreg.

Ambrus József

Úgy kell az írás mint egy falat kenyér!
Sokszor a versek térdre kényszerítenek,
és ha nehezen is de folynak ujjaimból.

16 évesen írtam első versem, és azóta
kisebb nagyobb megszakításokkal, de
írok. Hogy mit? Amit az emberelme
diktál, amit szem lát és lélek érez...
Ahogy a költő mondja: –, „a mindensé-
get vágyom veresbe venni, de magamnál
tovább nem jutottam”. De talán most!

Utóbbi időben minden időmet a vers a
versek, a versírás tölti ki. Szeretném egyre jobban csillogtatni
tollaim.

Gyergyószentmiklóson születtem 1966 február 14-én. Szép de
szomorú gyerekekkel. Elemi iskoláimat ott végeztem, ezt követő-
en a Gyulafehérvári Római Katolikus Kántoriskolában érett-
ségiztem. Itt született meg bennem a vers. Ekkor jelent meg egy
egy kisebb vers, ami számomra a dopping volt, és egyben ösztön,
hogy írni kell még akkor is ha fiókban landol.

Nagy levegő vétel után iratkoztam be a Szegedi Tudomány-
egyetem Bölcsészeti Tudományi Karra, Média Kommunikáció
szakra.

Költő hitvallásom: – ”számtalan ötlet lapul bennem iktatlanul
és azt szeretném, hogy látva lássanak, olvassanak.” A nagy álmok
vágyak küszöbén állok, remélem sikerül átlépni, átugorni... A
vers születése számomra öröm, és sok sok örömet szeretnék,
magannak környezetemnek, nemzetemnek...

Kavicsot rágok

Kavicsot rágok —
ha itt a tavasz,
fénylő napsugár
mindent behavaz
új reményt rágok —
ha nem lesz kenyér
munkától kirepedt
sok munkás tenyér
verseket rágok —
bazaltekő a fogam
csillag mögé bújva
tetoválom magam
szavakat rágok —
kortalan a génem
csapdába csalt vers
legszebb menedékem
vérző seb vagyok —
a szívemig dagad
szakadt kabátom
réz kilincsre akad
szavakat rágok —
felsóhajt az ünnep
fájó mosolyuk
szépen megigéznek!

Zsenge poézis

Ha aszúra érik bennem a poézis,
antik őszám ízét hordom —
talán szikrázik bennem a vér is
amikor dőlt sejtjeim kibontom.
Nincs családfája árva lett az ének,
szelíd táncok a tollhegyen —
mámorban lődörgő szirének,
úsznak zavartan a tompa fényeken.
Bennem szunnyad ezer képlet —
szomjasak zsengek fényre vágynak,
homokba rajzolom az igéket
amíg szépen csillognak a szárnyak...

Holdfényben

Lassan botorkáló szavak helyett
most félelem nélkül másra várnék,
a gondolat mi holdfényben keresett —
pontosan tudom a legszebb ajándék
tovább már a mámor sem józanít
— átadja helyét titkos édenének —
és hogy magamból mit hagyok itt
új ritmust amit félve elveszíték
holdfényben vakít átfog a sötét
de az éjszakát észre sem veszem
kifosztott álmok hajnala a tét
amit hallgatok kopott billentyűzeten...

Virrasztók ideje

Régi ősöm stigmáját hordom
engem még piszkos tegnap kísér,
ahogy téged látlak szent alakban –
úgy ordít ereimben a vér, –
hogy mindkét fülem belecsöng
amíg súlyát cipelem a múltnak,
félelem nélkül reszketve dülöng,
és torz hangon fülemben nyúlnak.
Szél csapkodja lelkem ablakát –
térdre kényszerít a játszma,
átfestem a múlt zord gyalázatát,
és készülök az árvaságra, –
de az idő keze mind bearanyozza,
még messze van a mosoly ünnepe,
átkelek a gondolaton habozva, –
amíg éjszaka van virrasztók ideje –

Az éjszaka édenében

Olvadt vágyak füstölögnek szét,
virrasztok a fagyos éjszakában –
csillagok közt emelkedő lázban
szabad felfedeznem a világ édenét!
Szédült sugarakat gyűjtögetek
és száz hulló csillagba harapok
ahol rám lesnek szelíd farkasok
kicsúszott végső reményt temetek –

Már nem óvnak a fagyos nyugalmak
maradék hitem fény homokba lép
– talpam alatt a táncoló igék –
és születnek új vágy forradalmak!
Fáradt eget pásztázom tovább,
még füstölög bennem az élet
csendben alszik az ifjú merénylet
és rejtett vonóm egyre mostohább –
Didergő lavinák gyülekeznek –
kis bolygómnak oly halvány a fénye
vad vágyaimnak füstölgő reménye
holdas éjszakában ölelkeznek –

Menedék vers

Nincs nevem senki sem lehetek,
elhagyott széleken a páfrány –
magamban új gént fölfedezek
hogymint ünnepi legyen a látvány, –
mert látom ha szemedbe nézek,
egy rosszízű hideg délután
mint kifosztott testben a gének
ostorozzák a lelket csupán!
Csak vers lehet a menedéke
ezer szeplőtelen gondolat
– görgeti tavaszba a vére –
könnyen dermedt ős ábrándokat..
Ok és cél mind haza kacagnak,
menekülj, hogy szabad lehessél –
széttépett köntöst a szavaknak
hervadt páfrányok közt keressél!

Jégmadár

Szemem ablakában riadt jégmadár,
táncos ritmust kaparok a Napban,
mámmorral telt kék kristálypohár, —
átokkal dőlt szomjas alakban...
Pogány sziklákön született szándék
csalfa démonok derűje sugaraz,
boldogok otthonában mosoly ajándék
éhes mínuszokból szökött meg a tavasz...
Agyam bugyrában füstölög a Nap —
hunyorogtat táncol esztelen mulat,
mindent föléget gyér nyomokat hagy
hajnali ködben a párás mozdulat...
Tarka igézet megcsúfolt (szép) álom
érvek ostorozzák vaksötét lelkem
kergetem magam életen — halálon,
és szent alázattal kell verekednem.

Szürke utca

Hányféle szívben forgolódtam eddig,
szürke utca szült, dobott a fényre,
játsszozom az ezüsfényben, de meddig
bírom hogy versekben ne essek térdre!
Bohém létem édes halálba ringat —
rám szállt hűvösen újra hívatlanul,
amíg kóstolgatjuk édes vágyainkat
addig a szél ordítva lágyan vonul...
és körülöttem még gomolyog az élet

az utcaporban mosolygom egyedül
száraz ajkamon egy új világ éled —
amíg a derék bölcs remény hevül! —
Meddig bírom hogy ne essek térdre?
Nincs már szó álom az ajkamon, —
próbálok halkán süllyedni a mélyre,
és fényeket dobálni szürke utamon! —

Perverz remények

Kihunytak görcseimből a fények,
ritmusban hervadnak szerveim —
szerelmes csókban fogytán égek,
s perverz remény magához suhint...
fonnyadt vágyaim még sokat kérnek
vesém, és májam csendben imbolyog
keserű zöld gombákat csipegetnek
s az esztelen száj sunyin mosolyog —
fehér perverz vágyak vonaglanak
fáradt arcomon a kék turbékol —
és hajnalban vad románcot bontanak
a huzatos panelokban valahol...
Hamis perverz vágyak gyülekeznek
égő testét a bűn tépi cibálja,
amíg kifosztott csontvázak lesznek
s a perverz remény telepszik rája —
nem lehetek már angyal sohasem
testemből sorba hunytak ki a fények
de a végeken egyszer újrakezdem
ha beoltanak a tiszta remények!

Magmaháton

Magmaháton istenek portáján,
olvadt bazaltban lépkedem,
széthullott füstölgő Himaláján
táncolt az esztelen Föld velem.
Falánk mély kráterek tátonganak
talán Isten haragja néz felém.
izzó olvatagban a láva anyag
bódult haragját ölelgettem én...
Langyos parazsat kóstolgotok —
és fejem felett a folyékony hideg,
Etna tetején gyúlékony vagyok
de nem szólhatok már senkinek.
Égess meg, csalj fel a magasba,
hol kegyetlen csillogás füst, korom, —
és taszíts le végképp kifosztva
megőrizve folyékony lábnyomom...

Maszkok mögött

Füstös ördögvigyorral verekszem
barátaim arca szivárvány kirakat
mosolyt cserélek régi pénzeken
és édesen kortyolom a borokat.
— Nyelvem alatt kozmikus ízek —
vízbe vetődöm a villám után,
mámoros szentelt vizet keverek
és diétás hadba állok mostohán...
S az ki annyi bajt indított nekünk,

poklának füst zavaros ékszere —
lila ködöt csapkod véres kezünk,
amíg hallgat a tücsök és a zene...
Semmibe markol a zavaros gondolat
— arcomhoz csapódik váratlan —
lassú füstverés kikezdi csontodat,
de csak állsz börtönödben riadtan,
maszkok mögött nomád telihold
arcom fényben szivárog, morajlik —
égi jelként érkezett a szólam
amíg a sűrű füstvonulás zajlik...

Tükörfényben

Tarka csönd árad, némán körülvesz,
mint vak embert tükre hasztalan,
száll új gondolat, hajnala repes.
Törött tükörben alázom magam
hogy aki néz látva lásson s megértsen.
Egy rossz ízű hideg délután,
tükör fénye szórja létezőm,
csiszolódom törve, mostohán.
Rettentő valóság sejteti arcom,
suttogja önmaga történetét,
karmait növeszti apró kudarcom,
amíg szorongat a lidérces ébrenlét.
Törött csendekben sikolt a halál,
föl-le stigmázik a vérző gondolat,
évek óta jön felém és megtalál,
míg piros fény foltoz árnyakat.

Hangos szavak

Színültig fáj az elérhetetlen
ha másra kényszerít a külvilág
áldott napjaim kóros értelemmel
telik meg és átfog a pusztaság –
néma gondok medrében vergődöm
és szivárog a mindenség bora
zajtalan merülök az időben
de megsemmisülni végképp soha –
hangos vers mi lázadásra késztet
csak belül égetnek a szavak
szivárvány ölébe emelnek a fények –
és vérző lelked csöndjei zsonganak
virradjon fölém bármilyen világ
kegyetlen pillanat hangos ébredések
nem pusztulhat bennem soha semmi
csak ölemből hullnak ki a fények –
hangos vers ölel és néha tagad
ne várjatok mára víg napot
fusson mindenki hogy lásd önmagad
ha arcod horizontja fölragyog...

Bálló Attila

Egy eredeti szakmáját tekintve szakács, majd finánc, azután informatikus vagyok, aki Rejtő, Verne, Asimov, Lem, C. Clarke és Kubrick novelláin és regényein, Ágai Ágnes, Szabó Lőrinc, Tamkó Sirató Károly, Radnóti Miklós, József Attila, Radnóti Miklós, Ady Endre versein, és rengeteg mesén nőtt fel. Közel nyolc évig játszott Kisfaludy Károly, Moliere és Shakespeare drámákban, Lázár Ervin mesékben, és görög mondákban. Ma férj négy fiú apja, és informatikus. Ez vagyok én, három mondatban.

Próbálok mindennap ember maradni, és egy kicsit mindenben jobb lenni, mit addig. Próbálok mindenkiben meglátni azt az embert, aki még bennem is azt látja. Nyitott szemmel és szívvel járni a világban, bár néha könnyebb lenne mindkettőt bezárni, és elveszteni a kulcsot...

Hidak

A nagy folyónak két oldalán
élünk, már te is tudod talán,
összeköt és szétszakít
ezernyi láthatatlan híd.
Érzem, ha mosolyogsz,
ha könny nélkül zokogsz,
és bámulod te is a Holdat,
keresed lelked másik felét,
mit mindig elrejt a holnap,
s a másik part, mi messze van.
Ezért vagy, s vagyok magam.
Nincs híd ami összeköt,
mint a nyár az ősz előtt
lépted nyomát láthatom,
tudhatom, hogy létezel,
s azt is, sosem érkezel
hozzám haza, sem vendégnek,
mert a szíved máshoz tér meg.
Csak az álmok hoznak néha
hozzám, e szerény hajlékba,
hol nincsen híd és nincsen folyó,
mi elválaszt. Nincs hang, se szó,
mert szóval el nem mondható.
De érzed, s érzem, minden létben,
legyek bárki, bármi, bárhol,
sosem leszek tőled távol.
Csak a folyó túloldalán.
S találunk egy hidat talán...

Bordal

Gyere, kedves cimbora,
el nem hagysz engem soha!
Legyek víg, vagy szomorú,
szegény, vagy tán jó módú,
mindig a barátom voltál,
elhagyni sosem akartál.
Melegben hűsítéd torkom,
szomjam mással nem is oltom,
ha deres a táj tüzes leszel,
s mindig szeretődde teszel.
Ajkam le nem veszem rólad,
vége ne legyen csókodnak,
mámorít minden csepped,
eszem mindig jól elvetted.
Ha velem vagy, nem bánkódom,
benned soha nem csalódom.
Áldom most a szőlősgazdát,
s hogy kóstolom a jó borát,
tartsa meg az Isten mindet!
Hogy szőlőből bort teremtett
tartsa meg a jó szokását.
Szeresse fele barátját,
várja mindig tüzes borral,
meleg szívvel, és jó szóval.

Ünnep

Ünnep. Ez is csak egy szó,
mégis, oly nehezen elmondható
mit is jelent épp itt, és most,
mitől más most ez a pillanat,
mely lelkünk díszbe öltözteti,
és a hétköznapiak fölé emeli;
mint egy világítótornyot a
viharos vad éji tengeren,
ahol fáradt lelkünk egy percre
egy kicsit megpihen.
Örömmel, könnyekkel emlékezik,
s mint mindig, most is reménykedik.

Ünnep. Mely lehet másnak hétköznapi,
de a szív most díszait felölti,
s bezárt kapuit újra kitarja,
eddig el nem jött vendégét várja,
vagy éppen azt, ki rég volt vendége,
hogy térjen ma be újra szívébe.
S ha mást nem, az elmúlt emlékek,
mint féltett albumban a fényképek
könnyet csalnak a szemünkbe,
és azt keressük, vajon
mi került és miért a helyükre?

Ünnep. Egy szó ez is, semmi más.
De különb minden másnál az érzés,
hogy lehetnek még olyan napok,
amikor egy kicsit önmagam vagyok.
De nem egymagam, s nem világtalan,
csak együtt mindazzal, mi benne van,
mert minden kis porszeme
és csillaga itt, belül rejtve
részem nekem is, épp ahogy neked,
s hogyha ezt egyszer felismered,
igazi lesz az ünneped.

Mert rájössz ara, hogy embernek lenni
a legnagyobb ajándék, és kell ünnepelni
minden napot, órát és percet,
ami az életben örömet szerzett,
s bár feneketlen kút az idő,
mégsem nyelhet el minden percet.
Szívünk tengerén minden apró sziget
egy-egy emlék, mely erőt ad, s hitet .

Balogh Krisztina

Nevem Balogh Krisztina, Budapesten születtem és azóta is itt élek. Van egy gyönyörű 13 éves lányom.

Egy irodában dolgozom és mivel hosszú az út a munkahelyemig, sokat olvasok vagy írogatok, rímelvegtek a buszon. Télen szürkés, tavasszal derűsebb gondolatokat vetek papírra.

Alapjában véve vidám ember vagyok, ha az élet engedi. Gondjaimat rengeteg humorral és iróniával próbálom megoldani.

Szeretem a természetet és ha tehetem sportolok.

Születés

Melyik a kedvenc ünnepem?
Kérdeztétek tőlem,
Amikor gyermekem született!
Feleltem én rögvest.

Leírom a történetet,
Szép volt minden pillanat,
Ott történt a szülészetem,
Alig volt még pirkadat.

Felébredtem hajnalban,
Kinéztem az ablakon,
Azt hittem nagy baj van,
Vagy csak itt az alkalom.

Sétálgattam ide-oda,
Mert nem akartam ülni,
Doktor bácsi meg mondta:
Menjünk gyermeket szülni!

Apuka is segédkezett,
Így könnyebb volt minden,
Hamarosan megérkezett,
A legdrágább kincsem.

Én is gyorsan megcsodáltam,
Mert vizsgálatra vitték,
Nála szebbet sosem láttam,
Pedig kicsit sírt még.

Anyai örömömben,
Mosolyogtam szüntelen,
Végül aztán úgy döntöttem,
Ez a kedvenc ünnepem.

Szenteste

Szent karácsony van ma,
Az év legszebb napja,
A lényege a szeretet,
Szeressük egymást gyerekek!

Ilyenkor kevesen dolgoznak,
Az utca is sokkal kihaltabb,
A sok ember otthon van,
Egyetértésben, boldogan.

Kicsik, nagyok díszítgetnek,
Nagyik bejglit sütögetnek,
Anyukák főzik a vacsorát,
S szépen terítik az asztalkát.

Szent este mindenki boldog,
Távol kerülnek a gondok,
Olyan nagy a szeretet,
Nagyobb talán már nem lehet.

A karácsony

Szeretem a karácsonyt,
Talán a legszebb ünnep,
Kelesztem a kalácsot,
S készítem a sültet.

Egész nap sürgök-forgok,
Nem hiányozhat semmi,
Apukám meg süllőt fogott,
Azt is meg fogjuk enni.

A díszítés a kedvencem,
De elkél a segítség,
Kislányommal kettesben,
Kellemes e meghittség.

Kinézek az ablakon,
Hó takarja a tájat,
Itt a remek alkalom,
A vacsora nem várhat.

Együtt van a családom,
Körbeüljük az asztalt,
Eszünk húst meg kalácsot,
Közben várjuk az Angyalt.

Megszólal a csengettyű,
Gyermekem fut a szobába,
Arcoskája felderül,
Ajándékait meglátva.

Miközben bontogatja,
Könnyeimen át nézem,
Torkom gombóc fojtogatja,
De lelkem vidám, érzem.

Így van ez sok-sok éve,
Boldogságban szüntelen,
Család, szeretet, béke,
Jelen van eme ünnepen.

Télapót várva

Itt van végre december,
Fehér havas lepellel,
Holnap végre hatodika,
Az pedig a Télapó napja.

Mindenki nagyon várja,
De legjobban egy kislányka,
Az Ő neve Barbara,
Hat éves a kis drága.

Kitette a csizmáját,
 S letette a párnáját,
 Az volt az Ő vágya,
 Hogy a Mikulást megvárja.

Ott ült az ablak alatt,
 Szeme pislantott nagyokat,
 Végül le is csukódott,
 S Barbika elszundított.

Így talált rá anyukája,
 Ablak alatt a kislányra,
 Ölbe vette, ágyba rakta,
 És jól be is takargatta.

Megvirradt a reggel,
 Fehér, mint a tejfel,
 Felkelt sok-sok gyerek,
 Mindenki boldog s nevet.

A kis Barbi is felébredt,
 Az ablak felé tekintett,
 Láta a sok ajándékot,
 S tudta, hogy Ő jó kislány volt.

Borsos Irén

Cegléden születtem 1945-ben. Budapesten éltünk, ott építettük fel családi házunkat, és három gyermeket neveltünk fel. Negyven évig dolgoztam könyvelőként. Nyugdíjba vonulásom után kezdtem írni. Az írás képessége számomra Isten ajándéka.

Mikor mondhatja valaki, hogy ő bizony író? „Ha irodalomnak, művészinek, és karakteresnek számít, amit elkövet” – mondta kortárs íróbarátom Radnai István. „Szűk legyen a szó, és tágas a gondolat!”

– mondta Kazinczy. Örkény István a saját egyperceseiről így beszélt: „Egyik oldalon a közlés minimuma, a másik oldalon a képzelet maximuma” Ezek állnak hozzám legközelebb, örökérvényű szép magyar beszédben előadva, természetesen!

2004-től napjainkig huszonöt antológiában jelentek meg írásaim. Önálló köteteim: Tavasz tüzek (regény 2006), Újraélt tavasz (rövidpróza 2009), Együtt a szívemben (kisregény 2012). Kapott elismerések: Kláris II. nivódíj 2009, „Velencei oroszán” írói toll 2010.

Elérhetőségek:

b.irenke@invitel.hu; <http://www.humoreszk.blogspot.com>

A karácsonyi küldött

Élt egy kis család a nagyréten túl, a kerekerdőn innen, majdnem boldogságban, napjainkban. Semmi sem csorbította örömeiket, legfeljebb a számítógép fogcsikorgatása, vagy a Tévé köhéscselése...

— Gyerekek! Keressétek csak meg a karácsonyfa talpat, hamarosan szükségünk lesz rá!

— Anya! Én a Mazsola mesét szeretném látni! — mondja Imike

— Kapcsold be a tévét Kicsim!

— Se kép se hang... csak a szürke pontok ugrálnak szorgalmasan.

— Szaladj csak át Imikém a Pista bácsihoz, mindjárt megnézi!

Pista bácsi jön, körül szaglássza a tévé hátát, aztán kijelenti: öszerinte minden rendben van, talán az antenna... ! De ő, oda, fel nem megy! Ő már öreg, és szédül...

Első tv szerelő mindent kihúz, és újra bedug, majd kijelenti, hogy a tévének kutya baja, az antenna rossz! Ja, ő oda fel, szó sem lehet róla! Az antenna-szerelés különben is, a villanszerelő dolga...! Villanszerelő bácsi nézi...ő, oda fel, soha! Ő már a létrán is szédül...!

Második tévészerelő mindenféle műszerekkel vizsgál. Az antenna a rossz! — jelenti ki. Ha valaki leszereli a tetőről, akkor ő megjavítja, de azután a valaki szerelje is vissza odafent!

Anya a bádogos mesterre gondol. Ő tudna segíteni. Tavaly megjavította a tetőt, nagy létrái vannak, és nem szédül!

Bádogos mester válasza a telefonban: — Boldogan segítene,

de meg kell várni, amíg a tetők szárazak lesznek, amíg leolvad a hó! De, hiszen az csak tavasszal várható! Addig nem fogunk tévét nézni?

Mi felnőttek tudjuk, hogy Tévé nélkül is lehet élni, de hogy értik ezt meg, a Gyerekek?

Holnap lesz karácsony...

— Gyerekek imádkozzunk! — Kérjük a Teremtő segítségét, meg az Angyalokét. Hátha történne valami... valami csoda! Itt már csak a csoda segíthet!

Reggel jön a villanszerelő bácsi, érdeklődik, sikerült-e meg csináltatni?

— Tudja kedves, nem tudtam aludni az éjjel, és valami „eszembe jutott”...!

A falnál a dobozból kihúzta az antenna toldását, és megvizsgálta... Szétvágta, újra összetoldotta, semmi változás... Csak a szürke pontocskák ugrálnak.

A bácsi elment és vásárolt valamit, egy apróságot, amit csatlakoztatónak nevezett és rászzerelte. Azután újra a falba rejtette. És lássatok csodát, a tévé működik!

Imike húzza Anya ruháját: — Anya nézd!

A sötét sarokból fényesség árad feléjük... a gyerekek megilletődve bújnak anyjuk mögé...

Angyal: Ne féljeteK, Isten szeret titeket! Isten meghallgatta kéréséteket.

Töltse be öröm és Fényesség a Lelketeket... Angyaltársaim éneklík már a jó hírt: MEGVÁLTÓ SZÜLETETT!

Angyalok márpedig vannak!

A hétköznapi életben ritkán találkozunk h i h e t e t l e n jósággal, ritkán találkozunk megmagyarázhatatlan szeretet-áradással... Már annyira „rozsdásak” az antennáink, hogy azt hisszük, ilyen nem is létezik... Bele kell botlanunk, szinte át kell esni rajta, hogy lelki szemeink kinyíljanak...

„Férfi és női angyali lényeknek egyaránt bájos arcvonásaik vannak, gyakran szív alakú, gyermeki arcuk. Azért vannak itt, hogy kedvesek legyenek, hogy kollektív munkájukkal csökkentsek a bolygón a stresszt és az erőszakot.”— olvasom egy Lányomtól kapott könyvben. A „gyermeki arc” egy fiatalembert juttat eszembe...

Húsz éves autónknak mindig akadt baja.... újat venni úgysem tudtunk volna!

Mióta nyugdíjasok vagyunk, minden kiadást alaposan meg kell fontolnunk, de most is megcsináltattuk. Az ismerős autójavító, akit barátunk ajánlott, eljön az autóért és elviszi, el is vontatja ha kell, s ha készen van hazahozza, beáll vele a garázsba, azután bejön, elmondja, miket javított meg rajta. Nem kételkedünk, mert biztosan tudjuk, hogy mindent megjavított, még az általunk meg nem említett dolgokat is! Az pedig egy áldás.

A leégett a kuplungtárcsa miatt vontatni kellett. A fűtés hiánya is érezhető volt, meg a leégett kuplung szaga is! Kiderült, hogy termosztát egyáltalán nincs benne, szóval, volt baja elég!

Most, kész a kocsi! — Irénke, gyerünk fizetni, a te kocsid!— mondja a férjem.

— Igen, papíron... és egyforma öregek is vagyunk, csak az én alkatrészeim nem cserélhetők.

A dobozból az egész kajapénzt oda kell adnom, de mi lesz azután? A férjem nem látja ezt rajtam, a fiatalember igen...

– Ha gondot jelent csak a felét tessék ideadni most. – javasolja.

– Jaj dehogyis, hiszen ön jól megdolgozott velem ebben a szörnyű hidegben! – válaszolom. A fiatalemberem kis bekecs. Színében és küllemében a nadrág, a felsőrész, és a bekecs is, az olajos munka tükörképe, a keze még inkább...

– Tegye csak el, majd megoldjuk a dolgot. – mondja Józsi.

– Nem, nem viszem el, ha gondot okoz, tessék többszörre kifizetni, jó lesz úgy.

– Tessék csak eltenni. – mondja a férjem.

A fiatalember azután köszönte és elment.

Megvitattuk anyagi helyzetünket. Ha a jövő hetet átvészeltük, már számíthatunk némi pénzre; evvel megnyugtattuk magunkat. Jó érzés, hogy a garázsban van a kocsijavítva, üzemképesen, s hogy ki tudtuk fizetni, az sem utolsó!

Hét végén nincsen posta. Előfordul azonban, hogy személyesen hoznak gáz, vagy áram számlát, s azt a ládába dobják. Emiatt, hétvégén is benézek oda. Most is így történt, s lám, itt egy levél... Bélyeg nincs rajta, csak bedobhatta valaki...

Ki írt? – kérdi Józsi. Fogalmam sincs, neked címezték!

Ollóval levágom a boríték szélét, belenyúlok; tizezresek.

– Te vársz valakitől pénzt? – kérdelem döbbsen.

– Nem, senkitől! A levelet hangosan olvasom; „Köszönöm a bizalmat, én ezt az összeget visszajuttatom, majd rendezik később részletekben. Tisztelettel XY autószerelő.”

A borítékban a javítási költség fele... Meghatottságom sírásban tör elő...

Gyakran nem is sejtjük, hogy a „jó ember” egy Angyal volt az életünkben...!

Autókeresztelő

Jani bácsi, Pista, Jóska, Laci, évek óta együtt dolgoztak a Lakatos műhelyben.

Jani arra vágyik, hogy megkapja végre, élete első új kocsiját... Az igénybejelentés és befizetés után évekig kellett várakozni...

Mindig a sorszámokat figyelte, ő vajon mikor kerül sorra? A srácok meg csak húzták;

– A fejesek előbb sorra kerülnek, mint a melós...!

– Majd meglátjátok, nagy nap lesz az, hozok valami jóféle hazait, aztán megkereszteljük! – mondta Jani.

– Jani bátyám, megéri azt maga?

– Olyan régen mondogatja, hogy azt hisszük már, hogy csak mese!

– Az se biztos, hogy befizette azt a beugrót...!

– Hülyének néztek tik engem? Na, várjatok csak!

Pár hét múlva Jani boldogan lobogtatta az értesítést... mehet az új autóért... a Merkúr telepre. Másnap újságolta, hogy nem pirosat kapott, hanem kékes szürkét, vagy pedig vár még hetekig...

– Dehogyan várok! Ide azt a szürkét!

Boldogan feszengett az új ülésben... Budapestből már kifelé tartott, amikor érezte, hogy nincs fék...! Egy hasonló típus vezetője segített rájönni, hogy a fékvezeték csavarja hiányzik. Ott hevert alul... miután a helyére csavarták, a féknek semmi baja...!

Mindezek ellenére az új kocsi mégis csak meg van! Az áldomást, a keresztelőt el nem lehet kerülni. Igaz, nem is akarták...

Már a sarki büdösbe is betértek, Janit meg az új autót köszöntgetve. Útközben betértek az Aranyhordóba, meg a Hatos kocsmába is, s egyre lelkesebben dicsérgették az autót, meg a gazdáját... Egyszer aztán hazaértek.

– Hú de gyönyörű, öregem! Hát az Isten adjon hozzá egészséget!

Mindenki egyre csak közelebb... már simogatják, tapogatják, kopogtatják;

– Ez igen...!

Nem, nem ülünk bele, de azért kinyitjuk az ajtót, nézzétek csak meg nyugodtan!

– Hú Jani, megfogtad az isten lábát!

– Nem lehet, hogy mégiscsak lefizettél valakit azon a telepen?

– Jani bátyám, de szeretnék beleülni, hogy legalább érezzem milyen?

– Micsoda illat! Soha nem láttam még újat!

Mindenki néz, fogdos, tapogat, és már bent ülnek mind. Nem, nem indulunk el, de legalább a hangját hadd halljuk!

– Persze, hogy nem, de a hangját... miért ne!

– Micsoda gyönyörűség! A motorhangot túlkiabálva egyre csak biztatják...

A motort meg egyre csak túráztatják. A folytatás kézenfekvő... de ilyet kitalálni sem tudnánk...

A motort az örületig túráztatva, egyszer csak kivitték azt a néhány szál léckerítést, átugorva az árkot, a szemben lévő ház falánál landoltak. Az autó hegyével a földben, háttal a ház falának támaszkodik...

Még mindig forogtak a kerekek, amikor a rendőrség megérkezett... A benne ülőket ők szedegették ki. Egyikük sem volt képes megállni a lábán.

Az írás ünnepe

A meghívásra boldogan mentem az ünnepi asztalhoz. Kiadóm tíz éves az idei Könyvnapon!

Nosza, dedikáljuk műveinket... hiszen a most megjelent antológiák, – legutóbbi írásaimmal, tetszetős kivitelben ott csillognak a pulton, az újak kavalkádjában.

A Kiadó nagy gonddal készített munkái repesve várták a sok érdeklődőt... Mi is...

A közös antológiában szereplő írók, költők, – többekkel már évek óta ismerjük egymást, – mindenki kezdő valamilyen szinten, mondhatnám, amatőr. A Kiadó, ha mélyen a szívébe néz, – tudná csak megmondani, ki az, aki valóban őríz tehetséget, és ki az; akit ő csak elfogad, mert, hozzá tud járulni a tetemes kiadási költséghez...

A széket fél órára, – két könyv esetén, – egy órára kaptuk kölcsön... Ez idő alatt kellett volna a sok érdeklődő számára dedikálni a megvásárolt könyveket. Az érdeklődők jönnek, mennek... Közben egymással beszélgetünk... Érdeklődve nézzük, kinek milyen a legújabb könyve? A sikerben bizakodva többen hozták családjukat, és a fényképezőgépet... Mindenki ismerős arcokat keres, s ha talál, boldogan üdvözli...

A másik sátor előtt, felfedezek én is, egy régi ismerőst.

– Jaj, de régen láttalak! Mutasd az új könyved! Az új könyv; verseskötet; magas fényű, kőkemény borítóval; bebetonozva az utókornak... A belső oldalon felsorolva tizenkét önkormányzat; mint a kiadás támogatói!!!

Általános tapasztalat; hogy manapság nincs pénz a kultúrára. Az itteni lapokban sincs hely a kultúra számára, csak a fizető reklámoknak...

Ismerősöm valami mást is tudhat, nemcsak költeményeket írni...!

„Az ember legyen igényes! – mondja, az emberben legyen tartás! MI nem vagyunk amatőrök! Nem szabad ezt elfogadni! És mi az a „né” a neved után? Az, semmit nem jelent, az nem te vagy! Még valamit; Az Internet az nem a mi szintünk! Egy rendes kiadó avval szóba sem áll, akinek művei o t t olvashatók...!”

Immár, alaposan ki voltam oktatta...

Egy újabb beszélgetőtársam azt kérdi; Van ars poétikám? – Nekem az nincs, mondom.

Sajnos nem hoztam magammal... Kellene, hogy legyen? Tulajdonképpen mi az?

– Költői irány, magatartási elvek összefoglalása... mondja ő.

– Én prózaíró vagyok, akkor is kellene, hogy legyen?

– Nem ártana...!

– Figyelj ide, az írásaimban mindent elmondok, amit fontosnak tartok! Ha elolvasod az *Éltető szeretet*, a *Lelki kultúránk*, vagy a *Miért is érdemes élni?* című írásaim; biztosan megtalálsz benne! Én nem akarok sziporkázni, sokkal többet jelent nekem a közérthetőség!

Van is egy kedvenc idézetem Illyés Gyulától; „Szépen az ír és beszél, akinek sikerül még a bonyolult gondolatait is egyszerűen és világosan előadni.” Igen, ez az én ars poeticám!

Az írás ünnepe II.

(Sikertörténetem)

Egy kultúra kedvelő társaságban rendszeresen összejöttünk, beszélgettünk.

– Hozzunk létre egy Alkotó Kört! – mondta valaki.

– Próbáljuk ki az interneten lévő Irodalmi oldalakat, azoknak nagy hasznát vehetjük! – javasolja más...

A dicsérgetés felkeltette érdeklődésemet. Regisztráltam magam, azután nézelődtem bátortalanul...

Ír itt mindenki mindent, ami eszébe jut... Egyik ámulatból a másikba esek... azt sem tudom hová nézzek, mindent elolvasok...

Van, aki a haza érdekében emel szót, van aki a Föld és az Emberiség érdekében teszi ugyanezt... Van, aki Magyarországért szaggatja meg ruháit, de leginkább csak saját magáért...

– Milyen bátor vagyok! – gondoltam, – amikor első írásomat beküldtem. Azt hittem, a hozzászólásokban majd dicsérgetni fognak. Egyszer csak, azt mondja valaki;

– Válaszolhatnál néhány jó szót, ahogy illik, te tapló!

– Na barátom! Hát, itt sem fenéig tejföl...!

Sok verset olvastam, és egyre több prózát küldtem be. „Használjunk szépírói eszközöket!” – hallatszik az úr hangja.

Ha ezeket használjuk, írhatunk tücsköt, bogarat, ha pedig nem, akkor fel is út, meg le is út „megjelenés elutasítva!”

– Hű, Gyerekek! Most aztán nagy fába vágtam a fejszemet! Mik azok a szépírói eszközök?

Válasz nincs... Addig igyekeztem, míg találtam valakit, aki valóban segített.

– Elutazol Budapestre, bemegy a Széchenyi Könyvtárba, kiveszed a Fazekas Enciklopédiát!

– És a hátamra kötöm! – gondoltam, – lehet, hogy nem leszek okosabb, de az biztos, hogy sérvet kapok!

Írok valami rövidet... – szépírói eszközökkel (!) minek annyit locsogni?

– Csak röviden, tömören, nem baj, ha fele sem igaz, csak nagy legyen a füstje...!

A címe; lehetőleg sokatmondó, lehangoló, vagy felháborító legyen, lásd; Sikertörténetem...

Megfelelő ismeretek nélkül nem lehet írni!

És hogy válaszolhatnak, értékelhetnek mások? Kétharmados többséggel megszavaztuk, hogy a véleményt mondók ezentúl kötelesek közölni milyen ismereteik vannak, mi a diploma számuk, sőt azt is, hogy ki volt a mesterük...!

Mindent összevetve azért, boldog vagyok, hogy közéték jöttem. Itt csupa nagyszerű embert ismertem meg; az is az, aki első látásra harapósnak tűnik, – higgyétek el, annak is vajból van a szíve! Aki meg folyton panaszkodik, és megszaggatja ruháit; arról mindannyian tudjuk; csak jó szóra, meg szeretetre vágyik!

Ezért aztán szeretetszolgálatot alapítottunk melléküzemágként. A hívható szerviz szolgálatnak a következő fegyvereket vásároltuk;

kígyóháj, medvezsír, virgács és prakker, valamint két tonna papír zsebkendő.

Csoda

Almát válogatok az üzletben. Mellettem kedves kis nénike a csomós retket forgatja, nézegeti.

– Az árát sehol nem látom! – mondja.

A férjemmel nézzük, mi sem látjuk. Fogom a szemüvegem, így már olvasható; „3 db vajretek ára; 399 Ft.”

– Az sok! – mondja, leteszi, és elmegy.

A kedves kis barázdált arc valahonnan ismerős nekem, talán a városból, vagy a buszon utaztunk együtt...

– Megveszem! A néni örülni fog biztosan.

– Népszerű akarsz lenni? – kérdi a férjem.

– Nem ismer itt engem senki!

– Hát, ha sok a pénzed... – így a férjem.

– Csak örömet szereznék vele... – mondom, miközben zacskóba teszem.

Végig trappolok az utcányi polcok között. A sorban állók között nem látom. Az utcára is kinézek, a néni sehol nincsen. Nagyon sajnálom, talán nem voltam elég gyors. Szomorúan bandukolok visszafelé a csomaggal.

– Ez egy csoda! A néni nyomtalanul eltűnt! – mondom.

Egy fiatalasszony lép oda – akit eddig nem láttuk, – s azt mondja;

– Maguk nagyon rendesek! Hallottam, miről beszélnek...

– Sajnos nem sikerült, megtalálnom a nénit. – mondom.

– Ez akkor is jó cselekedet! – mondja a hölgy.

A becsomagolt árut, végül a bevásárló kocsiba teszem. Benem rekedt az érzés, hogy nem szerezhettem örömet. Itthon szomorúan nézegetem, mi is legyen vele?

– Átviszem a Mancsi néninek! (közeli kisnyugdíjas) Remélem, elfogadja és örülni fog.

A kapu felé indulok a csomaggal...

Látom ám, hogy az „ordasok tanácsa” az út közepén vitatja a tavalyi kavicstermést, szokás szerint szapulva azt, aki éppen nincs ott. Megítélnék és elítélnék mindenkit, aki különbözik, de egymást is leszólják, és kibeszélik másoknak...

Sokan eltorzult morális állapotban vannak, ha önös érdekeik úgy kívánják, bárkit belerángatnak a katasztrófába. A sors büntetése meg, vagy van, vagy nincs; általában a jellemtelenek ússzák meg! – mondta egy kedves barátunk.

Hiszek, és imádkozom. Kitartóan fáradozunk azon, hogy békében éljünk avval is, aki velünk nem akar...!

A lelkiem, a HIT és bizalom Istenben segít, biztos, hogy idővel beletörik a gonoszság bicskája.

Találkozás Védőangyalommal

A vastag hótakaró néhány nap alatt tíz centiméteresre zsugorodva csonttá fagyott, és jégbordás rettenetté vált... A helyzettel csak a főútra kiérve találtam szembe magam...

– Ha bringával nem járható az út gyere vissza! – mondta a férjem.

– Csak nem fordulok vissza innen? Felültem a kerékpárra...

Feszengés, és hirtelen kormánymozdulatok nélkül, valahogy bejutottam a városba. A körforgalomnál már sűrűsödött a menet... Megálljak, vagy haladjak? Ha hirtelen fékezek gond lesz, az útszéli jégbordák életveszélyesek! Zakatol az agyam, miközben becsorgok a körforgalomba... Mellettem kanyarodik egy sötétzöld autó... Ha beljebb sodródok, összeakadunk. Tartom az irányt, miközben a kocsiban lassít...

Itt a jégborda, kerék kifarol, és már repülök is... a kocsin elé. Térdekem és a tenyerem az aszfalthoz csapódik. Az autó nem hajt

át az ujjaimon, már áll a kerék. Felnézve a hűtőrácsot látom, sötétzöld autó, kisoroszlánnal. A Peugeot-ból kiszálló fiatalember felállít, engem, meg a biciklit, a szatyraimat összeszedi, s azt ismételteti: – Körforgalom... – Körforgalom...!

– Jól van! A bringásnak nincsen jogosítványa! – mondom, – s ha ezen a jégbordán maga nem farol ki, megemelem a kalapot!

Közben, vagy öt kocsi álldogál már egymás után, és mindenki les, hogy mi is történik...?

– Köszí, hogy segített! – mondom, s mosolyogva intünk búcsút egymásnak.

A nagy kő mindenkinek legördült. Nincs semmi baj, de most már csak tolom a járdán. Örülök, hogy még a ruhám sem szakadt el.

A postán előttem áll városunk polgármestere.

– Polgármester Úr! Az utak életveszélyesek! Nem lehetne valamit csinálni?

– Kezét csókolom, MIT?

– Sózni..! – Az tilos! Tilos!

– Akkor homok..! – Sajnos nincsen!

– Akkor mit lehet csinálni? – Hordjuk el... folyamatosan hordjuk... mást nem tudunk csinálni...! – Nekem ez, sovány vigasz! Az előbb akkorát estem, mint egy ólajtó!

– Hátrafordul, szigorú tekintettel; – Csak nem biciklivel jött be?

– De, igen... – mondom. Elmarasztaló fejcsóválás a válasz....

Az esetet még ki sem hevertem, amikor újabb baj ért... A ház ereszeről lelógó jégcsapokat a partvisnyéllel le akartam ütögetni. Kiálltam az ablakpárkányra, onnan könnyebben elérhető. Nem gondoltam arra, hogy a nedves kőpárkány az csúszik! Ebből lett a baj. Az ablaktáblát magammal rántva, lesodortam a virágcserepeket, a szék karfára zuhantam, meg egy másikra is, miközben a fejemet a szekrénybe vágtam, és a földre. Nagy robaj és jajgatás... Férjem rohan be szitkozódva... (a nyáron hasonló balesetet szenvedett)

Én óriási pusztítást csináltam. Az egész szoba teleszórva virágfölddel, növények, cserép nélkül, székek felborulva, fáj mindenem... – Hozom a seprűt! – mondja a férjem.

– Itt csak a porszívó segít! – Tessék itt van! – mondja, leteszi és távozik...

Fenomenális! Csontom nem tört, örüljek, hogy porszívózhatok!

– Fel a fejjel! Végül is örülök, a fájdalom meg majd elmúlik...

Alig pár napja vettem papírra Angyalok márpedig vannak! című írásomat.

Rendíthetetlen hitünk teremti meg a csodákat, az Angyalok pedig segítenek benne, csak kérnünk kell! Megint az Angyal volt. – mondaná a Fiam. Évtizedekkel ezelőtt Ő hívta fel rájuk a figyelmemet. Elmesélte, miként mentette meg életét a saját Védőangyala. Éjszakai vezetés közben, a másik sávba áttérve, a kocsii lökhárítója sorban szedegette lefelé az útszéli műanyag fényvisszaverőket... Ő hirtelen felriadva megállt, és kiugrott a kocsiból. Döbbenet láta, hogy mellette nem egy árok, hanem szakadék van. Esetemben a zöld színű Peugeot vezetője egy álruhás Angyal volt...

Itthon is Ő gyakorolt valami hatást, hogy az ablaknál befelé essek, ahol közel a padló, és puha a szőnyeg. Az Angyalok másnap megleptek még valamivel... Amikor már jó vastag volt itt a hó így fohászkoztam: – Kedves Angyalok, küldjete már ide egy hóékét, különben majd ledobhatnak nekünk holnap itt, helikopterről egy kiló kenyeret...! Idővel nyugovóra tértünk, a hó pedig egész éjszaka esett...

Reggel, – zúgást hallva, – felhúrom a redőnyt, s mit látnak szemeim...? Egy n a g y, c i t r o m s á r g a, v a d o n a t ú j hóeke jön méltóságteljesen, végigjárva megtisztítja a házak előtti utat, majd tovadöcög...

Az Angyalok meghallgatták kérésemet! – mondom lelkesen, és máris hívom a polgármester urat, hogy megköszönjem a jócselekedetet! Polgármester úr a vonal végén; örül, hogy örülök; azonban a városnak nincsen új hótolója! Még olyan sincsen, amit – az „én kedvemért” – átfesthettek volna mostanában!

Találkozásunk Ottóval.

Napfényes nyári reggel volt. A Pásztói Múzeum előtt nézelőd-tünk. Jönni fog, bizonyosan jönni fog, – mondta a várakozó kamerás...

Dr. Habsburg Ottó a Páneurópai Unió elnöke magyarországi látogatása során Pásztón is járt... „Rendhagyó történelem óra” című, lenyűgöző előadását már az előző napon meghallgatta férjem a Városi Könyvtárban. A búcsú kézfogásnál azt mondta Józsinak: a másnapi, múzeum – látogatás alkalmával lesz még idő pár szóra, jöjjön el!

Gyermek koromban a faluban, sokan dicsérték, szerették, sőt azt kiabálták; – Éljen Ottó!

– Nem hittem, hogy még ebben az életben, – nyolcvan évesen látni fogom! – mondja a férjem. – Most itt volt a lehetőség!

A történelem könyvekből csak az tudható, hogy Ottó főherceg IV. Károly gyermekeként született 1912-ben.

Pásztó város szívében áll a hajdani barokk kolostor, amely ma, múzeum. Szemben az Oskolamester-ház és az Üveghuta, mellette a Csohány Galéria és Képtár.

Az Oskolamester ház előtt, már ismerősként üdvözölte Józsit.

– Szeretném Önt megajándékozni az elkészült regényemmel. – mondja a férjem. – Megírtam benne a régi dolgokat, hogy Apám az Önök hadseregében szolgált, hogy a faluban szeretettel beszéltek Önről, és éljeneztek! Nem hittem, hogy valaha, – ilyen öregeken – még találkozhatok Önnel!

– Miért Ön hány éves?

– Nyolcvan.

– Ó, fiatalember... én már kilencvenöt vagyok!

– Minden tiszteletem, jó egészséget kívánok!

– Köszönöm.

– Utam során úgy láttam, hogy ebben az országban mindenki tele van panasszal! Ez a hungaro-pesszimizmus! Pedig a világ gyönyörű, s benne Magyarország, amely egyre szebb lesz...! Mindennek örülnünk kell! ...és tudja mi a legszebb az egészben?

– Az a legszebb benne, hogy **mi**, ezt; – ilyen öregek, – még **megláthattuk!** – mondta, és búcsúzóul velem is kezét fogott, és megsimogatta az arcomat.

Ünnepi gondolatok

Hó borította táj, valódi téli hideg... A teraszkorláton széncinege álldogál... Jobbra, balra forgatja a fejét, hol van itt valami ehető? Megvizsgálta már a nádborítást, a seprút, a tetőtartó vas végeit, megbújt rovarbábot keres.

– Tavaly volt itt ennivaló... hol vannak a faggyúpogácsák?

Elszégyeltem magam. A saját gondjaim, bajaim annyira lefoglaltak, hogy róluk megfeledkeztem. Ablakot vágok a műanyag flakonra, és visszahajtom az alsó részt, ahol a kismadár kapaszkodik evés közben. Megtöltöm napraforgómagos kukoricadarával, és a fenyőfába kötöm.

Az élelem hírére visszatalált ide a verebek sokasága is. Szívesen etetem őket, hiszen nyáron ők is a segítőim. Tegnap még itt vitorlázott a nagy fekete ragadozó madár. Mára már a mezei kisemlősök üregeit is hó takarja...

A televízió hajléktalan embereket mutat, amint híd alatt, csatorna alagútban húzzák meg magukat, dacolva a hideggel és a „krízisautó” embereivel... nem hajlandók bemenni a szállóra. Mentők, tűzoltók iránt mindig nagy tisztelettel voltam, de erre a hajléktalan mentésre kevesen képesek, azt hiszem. Éjszakánként a hajléktalanokat felkutató autók, meleg teát, takarót hordanak az embereknek, és rábeszélik őket, – ha tudják, – hogy menjenek a melegedőbe, a vagy a hajléktalan szállóra! Mi hajtja ezeket az embereket? Isten szolgálata, vagy vezeklés valamiért? Azt gondolom, ez megfizethetetlen s z o l g á l a t, ezért nekik küldtem el adományaimat.

A mi közelünkben is vannak nehéz sorsú emberek. Házuk van ugyan, de fűtőanyaguk nincsen. A gázt, ott már régen kikapcsolták. A környék fái apadnak, fognak szép lassan... naponta kétszer is fordul a jó ember...

Vásárlási lázban tobzódó emberek állják meg, és gondolkozatok el a karácsony üzenetén! A karácsony mondani-valója és üzenete; Jézus születése! Ezt a magasztos eseményt, — a Megváltó megszületésének ünnepét kufár szellemiségű emberek fogyasztási örületté süllyesztették. Bevásárló központok sötét erői azon munkálkodnak, hogy minél több ember váljon földönfutóvá! Rádió, televízió éjjel nappal üvölti a reklámokat. Az emberek egymáson túltéve, — hitelekkel is, — folytatják a megalázó ajándékozási versenyt, pedig „Minden jó adomány és tökéletes ajándék felülről való,... mondja a Biblia, — mert az égi világosság az Atyától jön alá, és önála nincsen változás, nem fordul, mint az árnyék„ (Jakab 1/17)

Jómagam ajándék helyett, képeslapon és „imélben” tudatom jókívánságaimat; szerettemmel és barátaimmal, szem előtt tartva azt a fontos szempontot, hogy decemberi, és január-februári gázszámlánkat is ki tudjuk majd fizetni, és még ennivalóra is maradjon a nyugdíjból. Elképzelek egy világot, erőszak nélkül, hadsereg nélkül, politikusok nélkül, hitrendszerek nélkül, hazugságok nélkül. Elképzelem, hogy az egész bolygó a szeretet fényével van átítatva:

„Mert a gonosztevők kivágnak, — egy kis idő még, és nincs többé gonosz — nézed a helyét és nincs sehol.

A szelídek pedig öröklik a földet, és rajta lakoznak a béke bőségében.” (Zsolt.37. 9-11.)

A vázába helyezett fenyőcsokor köré, ilyen gondolatokkal gyűjtöm; szerettem, rokonaim, barátaim jó kívánságait, szeretetteljes gondolatait. A Megváltó születése hozzon lelki békét, áldást, megbocsátást, elfogadást mindannyiunk számára.

Decsiné-Kiss Márta

Alsóörsön, a Bakony és a Balaton szerető ölelésében lakom a férjemmel. Van két felnőtt gyermekem és kettő gyönyörű unokám.

Furcsának tűnhet, de a betegség által jutottam el azokhoz az elérhetetlennek látszó dolgokhoz, amelyekre csak vágytam, s szívemnek nagyon kedves élményekké váltak. Vágyaim beteljesüléséhez legtöbbször a betegség, s az ez utáni lábadozás ideje nyitotta meg a kaput. Ilyen feledhetet-

len 22 év volt kántorságom története is, amelyet mint szeretet szolgálatot éltem át, ez volt életem legszebb, legtartalmasabb korszaka. Ennek a csodálatos élet szakasznak az előzménye is egy végzetesnek hitt baleset volt. Majd 55. éves koromban a tumoros kór kerített hatalmába, ekkor illetve a gyógyulásom idején kezdtem el a versek írását. Egy magányos pók viaskodása a hálójával indította el a gondolatokat, azóta is társak vagyunk. Ma már annyira sűrűn nem feszegeti a bensőmet, mert szép lassan minden fájdalmat és keservet kiírtam magamból. Mondhatom azt bátran, hogy gyógyulásomat a versek írásának is köszönhetem. Verseim nem a képzelet szülöttei, minden egyes sorát átéltem, megtapasztaltam. Éppen ezért az olvasónak verseim valószínű szomorúnak tűnnek, de bízom abban, hogy az idő múlásával egyre vidámabbak lesznek. Naponta mosolyogva kelek fel, hogy a mindennapok apró csodáit megélhettem.

Zöld és kék (egy kiállítás képei)

Lovason

Az elmúlt év nyarán, belecseppentem,
A mesék csodás fergetegébe!
Zöldikék voltak a képek!
Utak, hegyek völgyek.
Néha besárgultak, majd újra kizöldelltek.
Édes szépségükkel, játékoságukkal,
A gyermekkoromra emlékeztettek.
Találkoztam a nappal, az éjjel,
Viharral, és a forró széllel.
Találkoztam a Nagymamámmal,
Aki, a keskeny ösvényen lépegetve,
Beszélgetett önmagával.
Csodaszép színekkel telt meg a lelkem,
Tavaszi blézeremre a színeket rá hessegettem.
Szorosan mindet átöleltem, zöldet és kéket,
Elfáradt szememet a Galéria selymes fűvében,
Jól meghempergettem!
Nagyon sajnálom, hogy a gyermekkori csodát
Tovább nem láthattam!
Mert a nappal, az azúros, habos, égszínkékjét
Gyermeki huncutsággal,
Sötétkékre változtatta.
Így, csak egyet tehettem,
Lovastól – Alsóörsig, hazafelé menet,
A természet adta örök színekben gyönyörködtem.
Zöld volt felettem a telihold is,
Vígán araszolt az ibolyaszínű Göncöl szekér is.

Alaposan elfáradtam, s nyugovóra tértem,
S álmomban is a zöldikékkal beszélgettem.
Jobb felől egy zöld sipkás manó hancúrozott,
Bal felől egy kék masnis béka leányka huncutkodott.
Én újra gyermekként, mosolyogva ébredtem fel.
S ma, amikor rám virradt az új reggel,
Minden pillanatban a képek varázsára emlékeztem.
Megbabonázott engem ott minden, fű – fa - virág,
Élveztem a Galéria különös illatát, a falak misztikus hangulatát.
S a keskeny út kirakott kövein otthagytam,
Életem játékos, csodaszép szakaszát.

Kisfiam

(valós történet)

Kicsiny volt, csak három éves,
Kézen fogva sétáltunk egy csillagfényes estén.
Tejért mentünk, kezemben a kanna,
A másikban az ő kicsi marka.
Majd kezét enyémből kikapta!
Előrefutott meg vissza, magát így nyugtatta.
A kőhíd boltíve alatt álltam, s Lacira vártam.
Ő emelt fővel az égre bámult, s pörölt a csillagokkal!
Büdös kutyák! Hogy tehettétek?
Hogy olyan magasra fölmerészkedtetek.
Biztos ti is tudjátok, hogy aki nem fogad szót,
Könnyen leesik a magasból!
Mosolyogtam, csodálkoztam, milyen okos gyermek.
De hamar rájöttem e bölcs elmélkedés,
A Nagypapától ered! Ő nagyon féltette Lacit, s ha kérte,
E szavakkal terelgette.
Gyere le te бүдös kutya, mert leveszekedsz onnan!

Ma már csak emlék

Nem számít az idő, nem érzem a terhet,
Szűk lett, vagy bő? A múltat elfeledtem!
Hálás vagyok, hogy az Isten egyfolytában szeret!
Életem fonala, mely tépett lett és szakadt,
Most, békésebb mederben halad.
Látom már a holnapot, sejtem a jövőm,
De nap, mint nap tennem kell azért,
Hogy megérdemeljem Öt.
A párnámra hullott fullasztó por,
Már felszakadt, már tisztán látom az eget,
Amely hozzá vezet!
Ha rátalálok, s meglelem Öt,
Vele tervezhetem, az egészséges új jövőt!
Isten jószágából fakadt a létem,
Köszönöm Uram hogy élek.
Álmaimban még visszatérnek a beteg napok,
S, magam előtt látom a vad harcot,
Amelyet a halálos kór adott.
Rám tört, a párduc erejével,
Rám tapadt a kígyó hidegségével!
Gyors volt, és alattomos!
Gúzsba kötött, moccanni sem tudtam,
Saját magammal dulakodtam!
Ha kinyitottam a szemem,
A reménytelenség, feketére festette fölöttem az eget.
Tehetetlenségemben, foltos-rongyos ruhába burkoltam a lelkem.
És ma, ha kinyitom a szemem,
Csak egyet látok magam előtt!
Méhek méze, az – az idő, amit vele töltök,
A Templom hűvös rejtekében.
Beszélgettünk, s arra kértem,
Vezetgesse hátralévő életemet!

Lázálom

Az álmaim-vágyaim elrepültek,
Mint elfáradt filmtekercs, leperegetk!
Hangosan suhantak tova gyermekkori éveim,
S, a hajdani, szép-szerelmes álmaim.
Sejtelmes szellő járta át a szobám,
S a betegágyamnál állt, könnyes szemmel Anyám.
Igen, Ő volt! Mert ágyamnál halkra vette szavát.
Arcom égett-lángolt tüzelt!
S Anyám, guruló könnyeivel súgta,
Simogatva gyógyítalak téged!
Kérlek, hallgass reám!
Reszkető keze az arcomhoz ért,
Olyan lágy volt, mint a hajnali fény.
Könnyes szeme égett, mint a tűz,
Gyógyító melege, nyomban a szívemre ült!
Mert éreztem, Ő naphosszat őrködött.
Kiszáradt számra harmatcseppet hintett,
S forró ajándéka képpen, a Holdat hozta le nékem.
Álomba ringatott, majd átkarolt.
Ajándék volt minden mozdulata, minden szó,
Amely egy igazi Anyától való.
Az Ő szeretete viszonzást nem kért,
S ha kell, életem végéig, elkísér.
Búcsúzásképpen könnyet csókolt az arcomra,
Vigyázok az álmodra! Alig hallhatóan súgta.
S én a seblázból felocsúdva vártam,
A nagy, találkozásra!
Ő már nem volt, sehol sem találtam.
Még a fagyos hajnalt is átkutattam utána!

S egy fázós hajnalon, haja ezüstjére,
Az ég kékjében úszva, Rátaláltam!
Visszajött! Ablakom előtt állott,
Olyan volt, mint egy karácsonyi álom.
Ezüst szálát húzott végig, a beteg világon.
Csendes volt, és nagyon szelíd.
Kopogtatott, és hívott megint!
Ekkor, fagyos-jégvirágos ablakomra,
Egy kicsi hópihe, hangtalanul, lehullt.

2003. március

Jászolodnál

Karácsonyi hittel, fájdalmat cipelve
Roskadok le gyermeki, jászolidhoz.
Imádkozom, Áldjon meg az Ég!
Utamat befújta már a zúzmarás tél,
Mint bánatos király érkeztem hozzád,
Ajándék képpen hoztam a tiszta hitemet,
Cserépkályhám melegét,
S a szememből csorgó könnyeimnek,
Igazgyöngyeit.

2010.

Titok

Titok, és fájdalom

Titkunk van, senki sem tudja!
Gyakran kereslek fel a templomban.

Jól vagyunk mi ketten ott,
A templom csendes mélyén.
Gyakran keresem Őt akkor is
Ha ajtó zárva, hívó sehol.

Ketten vagyunk! Leülök, várok.
Várom, hogy szólítasz, megfenyítsz, korholsz.
De a nagy csendességben,
Csak az Örökmécses világol.

Várom tovább, csend van, s Te
Nézel a keresztfáról szomorúan.
Imádkozom! És kérlek,
Erősíts meg az igaz hitben!

Gyarló vagyok, emberből, szólj, kérlek!
De Te csak nézel szomorúan,
És a mécses tovább ég bennem.

Megsebzett kezeid és lábaid, rémületet áraszt,
A fényben megtört arcodat, csorgó véredet,
Fájlalom, és könnyemmel bánom!

Tőled indultam gyermekként, s nálad vagyok most is
Nálad maradnék mindaddig, míg az életem éneke
Föl nem ér az Égig.

2008.

Pókháló

Őszutó, gyógyító meleg,
Hasznosnak tűnő óráim lassan telnek.
Csodálom a Napot, a szellőt,
A nyárutáni süketítő csendet.
Hálálkodom a csodáért!
Szemem egy falevéllal paktál,
Egy pókhálószálon
Boldogan hintázik, vagy talán táncol?
Jól érzi magát, azt látom.
Zenéjét egy béka adja, a Balaton partjáról.
Levélkénk ruhája vörös és barna,
A napsugár fényénél olyan,
Mintha bársonyból volna.
De a szellő zizzen, erőre kap, s
A falevél máris a magasba csap.
Hol jobbra, hol balra fordul,
Kacér a forgása. Elkábít csodája.
De mégsem így van?
A szellő viharba csap át,
A levélkisasszony ijedten kapálódzik s kiabál!
Ha tudna, segítség után futna!
De a szél hirtelen felkapta a magasba.
A levél valahol leszállt, jó volna tudni, hogy hol jár?
Én viszont itt maradtam egy árva Pókháló fonállal!

2005.

Batyumat cipelve

Magasan-fényesen

Batyumat cipelve, Istent keresem!
Jó volna rád találni újra, legalább Ádvent idejére.
Egyszerre kereslek, és szeretlek,
Mondd meg Uram, mit tegyek!
Egy kicsit elvesztem!

Erős a vágyam, s az akaratom,
Hogy Ádvent fénye újra rám hajoljon.
Az elmúlt évek hibáit
Már hosszú ruhám sem takarja el,
Segíts, hogy az örvényből kikerüljek!
Egy feneketlen, viharos tengerben evezek.
Fuldoklom, s hányódom, keservesen.
Szabadulni szeretnék büntől, gondolattól,
Már-már fuldoklom önmagamtól,
Kósza, mindenkit vádoló gondolataimtól.

Tegnap, valami szokatlant láttam meg,
A távoli, szótlán messzeségben.

Egy csillag volt, magasan, és fényesen.
Úgy éreztem, mintha csak engem figyelne!
Ádventnek szép csillaga volt, amely rám mosolygott,
Amely egyenesen, a kis Jézus jászlához vonzott.
Az a csend, és ártatlan béke, ami hiányzott a lelkemnek.
Befogadtam újra a kisdedet,
S gyermeki melegséggel,
Egy régi, rojtos báránybőrbe őrizem!
Azt várom, hogy meséljen nekem!

2012. január 04.

Fájdalmas kondulás

A napfény ma délben, a hóban szunnyadt,
Fénye volt, mint a pirkadó parázs.
Itt-ott aranyló fényre gyúlva,
Számomra maga volt a varázs.
Kondult a harang, rezzent a föld,
A halottak napi áhítatot,
Körbe ölelte a völgy.
Szúrós tövisből vetett ágyam elhagytam.
A mérhetetlen fájdalom beleolvadt,
Saját magamba.
A harang munka közben megrepedt,
Tönkre ment, azért,
Mert törékeny.
S ha megújul, és újra zengve bong,
Azt remélem az én szívemhez is szól.
A szemem körül lecsapódó gyöngyös pára,
Elmúlik a harang szavára.

Őszutó

Közeleg az ősz, halkulnak a léptek,
Elhalt levelek sírnak az éjben.
Aranymagot rejtő bokrok tövén,
Egy újonc hőscincér hegedül.
Elmúlt a nyár, már nyoma sincsen,
De itt maradt aranyló színe,
Rózsáival, töviseivel.

A Balaton üzenete

Nyár vége

Megfordult a nyár.
Álmosan-ködösen szitálva,
Őszre vált.
Széllel söpört a messzeségből.
Vihart kavart, hangosan tombolt.
Szundikáló, napsütötte arcomon,
Szemlesütve, árnyékot bont.

Hála

Hálát adok naponta
A fényért, a melegért.
Az esőért, a komisz szelekért
A csontig érő hűvös reggelért.
A perzselő nyári estékért.
Mindent, amit Tőled kaptam Uram.
Nem tudom, de nem is akarom tudni, hogy
Meddig megy ez a csodás folyamat!
Csak egy a fontos,
Hogy vasárnaponként lássalak,
Te halljad hangomat.
Énekbe foglalhassam gyógyító voltodat.
A halottaiból föltámadott Lázárral együtt áldjam
Minden napodat.

2000. december 12.

Anyám halála

Ijedve libbent egy virágszirom,
Szerény mosolyuk, öledbe hullt.
Te csendben aludtál -
S én megfogtam őket
Fáradt ráncos karodon.
Tested moccant, békésen hagyta,
És szád valamit felém suttogott,
Nem hallottam, oly halkán mondtad
És én,
Mégis kíváncsian hallgattam.
Finoman hímzett gyengülő szuszogásod
Amelyek már akkor jelezték,
A fájdalmas holnapot.

Azóta is hull a virágszirom,
Szerény mosolyuk,
A sírodra hull.
Te csendben alszol, s ráncod is kisimult.
Érted imádkozom. s kérem az Urat,
Adjon a holtaknak megnyugvást,
Az élőknek, megbocsátást.

2001.

Fagyos lelkem

Ma a reggel fagyos, jégcsapba olvadt a Nap!
Lopva tovább állt a nyár,
S bőröm ráncosabb lett. Megbántottak!
Bennem valami megszakadt, elveszett,
S most itt állok, megalázva!
Szót nem kaptam, s lelkem iszonyú lázban.
Harag nincs bennem, csak hallgatok,
S a könny-gyöngytől teli szemeim
Az ég felé fordítom.

2004.

Nyári emlék

Kifakult szürke pázsit ásít a Sirály parkban,
Foltos-megviselt, gyűrött a terítő rajta.
Ráncait apró gyermek lépteik húzták,
S bodros fodrát, a már haldokló száraz
Rozsdásra sült falevelek vonták.
A fáradt nagy hajók kürtjeiket fújják,
S a késői vitorlás rövidre veszi útját.
Megviselt minden, elmúlt a nyár!
S a süvítő szél kacagva kavarja,
A szép nyári emlékek tárját.

2006.

Ki vagyok én

Hét év után

Földi vándorként,
Port kevert szemembe a szél.
Mint sérült cserépedény,
Apró darabokra törtem szét!
Egy növekvő tumor szilánkosra szabott!
A sok miéltre, zúzott lelkem,
Választ sohasem kapott!

A gyógyulás szálai után kapkodtam,
S most, hét év múltával,
A földön maradt cserepek közt,
Csak egy fénylő tükördarabra vágytam.
Majd a megtört, s reménytelen fényben,
Újra magamra találtam!

Hát ki vagyok én?
Hogy ily szerencse ért!
Hogy a sötét viharfelhők helyett,
A gondos-gyógyítás, kézen fogva kísért!
Mint őszi szél a szűk utcákban,
Sebesen szédültem bele, a váratlan csodába.
Örökzöld zizzent, s elmúlt a lázadásom!

Hát kell ennél szebb? Kell ennél jobb?
Hogy sorsom jobbra fordult?
Hittem abban, hogy eljön ez a pillanat,
Mikor az ég árnyai, ég-szín kékre váltanak.
Már nagyon vágyok a beszűrődő fényre.
A mindenkit, s mindent átölelő őszinte szeretetre.

2011. március 15.

Apám emlékére

Elfogyott a lépés, az útnak vége!
Fenyőág fagyöngy-krizantém
Könnyező álmos mécses fénye,
Árnyékodba rejtve van.
A méregzöld borostyán indái,
A fájdalmat, könnyemet mind elnyelte.
S én álltam Apám sírja előtt, elesetten,
Szélütötten!
Agyam, ma is hallja kattogja,
A szegeknek és köveknek zuhanását.
S abban a pillanatban,
Szinte vacogva, visítva odaveszett,
Minden dédelgetett álmom.
S mint irányt vesztett beteg madár
Kilöködtem a védett világból.
Tizenkilenc éves voltam.
Ma, 47. év elmúltával is ott talállak,
A krisztusi kereszt mozdulatlanságában.
Szűkölő gyepes út vigyázza álmodat.
S a száraz gesztenyefalevél
Reptében simogat.

A tervezett közös reményünk
Örökre kővé meredt.
Hiányod, mint kőoszlopok,
Súlyként,
Rám neheztedek.
Elpattant a fény kötele,
S az ég lámpása
Sötétre váltott.

Indulnék, mozdulnék, de nem tudok!
A borostyán kapaszkodó indái,
Szorosan, hozzám fonódtak.
Még most is, sok év múltával is,
Nagyon hiányzol!

2010. november 1.

Fagyos Sírkövek (halottak napi pillanat)

Alszanak a néma sírkövek,
Küzd a napsugár a hamvadó sötéttel.
Itt minden nap, egy téli alkony,
Amely gyász fátylával beborítja,
A fájdalmas sírhantot.
Zúzmara, és könnyes köd-dér,
A sírokra leszállt,
Könnyű csipkébe öltözött,
Mint az esküvőre készülő leány.
Hallgatom a szűzi csendet,
S rámeredek a síró rozsdás avarra.
A néma fázós sírkövek alatt,
Egy szülőpár van betakarva..
Hazafelé ballagok, megnyugodva,
Mert Ők együtt vannak,
A föld karjaiban, megsimulva.
A mécsesek imbolygó fénye,
Fájó fényként él,
Mindörökre.

Lelkem karácsonya

Lelkem szirma csendre vágyott, s a varázslatos tűz melegére vágytam, azon a karácsonyon. Arany köntösben érkezett az ünnep, s a remény hozzám szegődött, mert egy gyümölcsillatú éjszaka közelgett. A bíbor színű éjszaka dallamokat sugdosott nekem, s én gyermeki hevülettel hittem a Karácsony üzenetében. Megtörtént a csoda, sebes idő hozta, és mézédeseen felsírt a csöppnyi gyermek, a jászolban. Reménység Ő számomra, a lelki kegyelem, a legkedvesebb vendég. Karácsonyi szívvel álltam elé, mint fáradt király érkeztem hozzá. Újra gyermek voltam, csomagot bontottam, masnit oldottam, mint gyermekkoromban. A saját készítésű betlehemben a Jézuskát többször betakartam, s hideg lábacsáját simogattam. Feltörtek az emlékek bennem, s a hosszú néma mozdulatlanságban benne volt a jelen és a múlt. Újra a fa alá térdeltem, és valami különlegeset kerestem, de a bensőmben még valami hiányzott. Kutattam a fa alatt, hátha új ajándéokra lelek. Kaptam szeretetet, ajándékot, csillogóst, ékeset, és én mégis valamit még kerestem. Az ég felhőiből hullott szememre a gyermekkori látomás. Apa-Anya, a testvérek, s a tisztaszoba ünnepi illata, a bennem lakozó érzelmek átkaroltak, felborzoltak.

És láttam magamat gyermekként, a karácsonyfa előtt, a legszebb ruhámban álltam, és hegedültem a Mennyből az angyalt. Ez, az újra és újra visszatérő csoda, karácsonyi kép, amely minden szenteste betölti a lelkemet, még felnőtt koromban is. Ma is így történt, a Hold aranyként vont be a betlehemi jászolt, és én észre sem vettem, hogy a szeretet könnyei, gyöngyként gurultak a betlehemi jászol elébe. Gyermeki szívvel fontam tovább gyermekkori koszorúmat, hallottam az angyalszárnyak suhogását, éreztem a halkán szóló csengő varázsát, s lelkem hangszerei

zenéltek. Béke volt nálunk, és harmónia, de én mégis valamit kerestem. Szívemet, s lelkemet az idő békétlen ereje már majdnem belepte, s a reggeli friss harmat ereje sem gyengítette. S a deres, havas üveggömbben, Máriát láttam meg gyermekével. Szám nem mozdult, mégis kértem, simogasson meg finom tenyerével. Egy pillanat sem telt el, örömteli harmatként, áldott béke szállott reám. Ilyen csodálatos ajándékot, ilyen selymes lelki békét senki sem kapott a világon. Fáradt arcomról letörölte a barázdákat, s ezt a szent áldott éjszakát kívánom az egész világnak.

2012.

Karácsony

Ádventi lelkület

Puha a varázslat, olyan más,
Felnőttként a karácsony, Jézuska várás.
Mint a nyári zápor hullt, pelyhekben az ég ajándéka,
Ezer csillámot láttam, s beterítette szobámat.

Ajtóm előtt toporgott az ünnep, szelíden.
Csak reám várt, hogy beeresszem a szívembe.
Jó voltam? Kérdeztem magamtól,
Adtam e jóságot, és szeretetet a hétköznapiakban?

Cselekedtem-e jót, hallgattam-e szívemre?
Gyűjtöttem-e lelkemnek maradandó kincseket?
Mert felnőttként ez a legkevesebb!
Amit az ember maga miatt, és gyermekeiért tehet.

Csak így várhatok ajándékot, az Áldott-Szent esten.
Ha szívemben, s lelkemben rendet tettem - kisépertem.
Ha így várom a kis Jézus születését, felnőttfejjel,
Biztosan meghallottam, s felkészültem, a legszebb üzenetre.

2011. december 20.

Villám a Balaton felett

Izzófénnyel cikázott,
Majd lesújtott!
Az ég reccsent, és
Félelmetes süvítéssel
Erőszakosan, mindent, mindenkit félre tolt.
Az alvó víz, ágaskodni látszott,
S a gyomrából, sűrű fekete hab fakadt.
Hangos robajjal győzött,
Az erőszakos-éhes, égi vad.
Elhaló, majd sikoltó fényekben
Haldoklott a vízpart!
A sietős gyilkos fény,
Hanyatt-homlok, üvöltve, tovarohant!
Az, amit maga után hagyott,
Keserűen szédült bele,
A fénytelen mélybe.
Lábunk alatt, és mindenütt,
Kagylóval meghintett, iszap állt
Majd, újra jött a gyilkos villám!
És a természet, egy szokatlan-vad dacos táncra váltott át.

Téli Balaton

Hófehér ruhát ölt a Balaton kékjére,
A fűzfák lenyúló szálaira,
A ráfagyott hullámok sebes cseppje.
Pihenő padok repedése,
Amely kiszáradt a perzselő Nap melegében
Most szikáran, mosolyát elvesztve, vágyik vissza
Arra a szerelmes őrült melegre.
Mikor a kósza kezek egymásba fonódtak.
Most minden fázik, én is fagyos vagyok,
Kibuggyanó könnycseppem szempillámra fagyott.

Ébredés a szeretettel (Orsival)

Mézes sárgán, édesen csepegett a hajnal felém.
Rózsafa ága hajlongott-ringatózott ablakom szegletén!
Éreztem szédítő illatát, bársonyos szirmait leszakítanám!
Nem tehetem! A betegség megkötötte kezemet, lábamat,
S a gyenge, forró testemet. Csendesen haldokoltam!
Gregorián dallam zsongott a fülemben,
S ezüstsínű lágú kendő hullott szemeimre.
Majd nyílt az ajtó Ő belépett, s megfogta kezemet.
S a kicsi dundi marka új életet lehelt bele.

F. Bodó Imre

1954. március 19-én születtem Fekete István író falujában, a Somogy megyei Göllében. Itt tanultam meg szeretni és tisztelni az egyszerű parasztembereket. Keszthelyen végeztem a középiskolát, a főiskolát és az egyetemet is. Megírtam szülőfalum, Gölle község krónikáját /1987, 1997/. Múzeumot alapítottam, Fekete István író emlékének és munkásságának /1995/. Számos egyesületnek vagyok tagja, elnökségi tagja. Kezdeményezésemre, 1996-ban alakult meg a dombóvári „Fekete István” Kulturális Egyesület, melynek elnöke vagyok. 1976-tól írok rendszeresen. Mint helytörténész elsősorban kutatásokkal foglalkozom, de 15 évig tudósítója voltam a Tolnai Népszerűségnek és 10 évig a Somogyi Hírlapnak is. 2010-ben jelent meg Barkóczy Ernővel írott Attala község krónikája c. kiadványunk. Irodalmi munkásságom még nem jelentős. Elsősorban kéziratos feljegyzéseim vannak, de pár elbeszélésem, tanulmányom már elkészült. Ugyancsak kéziratban van meg a 80-as évek végén megírt „A dombói szpáhi” c. történelmi kisregényem is. Írásaim napi lapokban, folyóiratokban /Honismeret, Somogyi Honismeret, Új Tanú, Bogáncs/ jelentek meg. Egyesületünk minden évben megjelenteti évkönyvét, melyekben szintén publikálok. Nős vagyok. Feleségem Suri Livia ny. nevelési tanácsadó. Két gyermekünk született. András közgazdász, Ákos operatőr, újságíró.

Elismerések, kitüntetések: Dombóvár Város Elismerő Díszjelvénye: 2000.; Honismereti Emlékérem: 2000.; Gölle község Díszpolgára: 2008.; „A Tolna megyei művészetért” plakett: 2012.

Advent...1960.

Hosszú hideg éjszakák jártak az ötvenes évek végén, a hatvanas évek elején karácsony táján szülőfalum lakóira, házaira, szérűskertjeire. Csak az istálló ajtaján szállt kifelé a pára. A marhák reggeli kérődzése és a kisborjú ficánkolása zavarta meg a nagy-nagy csendet. No, meg édesapám csörgetve a vödörket az itatáshoz készülődve – kiballagott az istállóból és a kerekес kúthoz ment vízért. Abban az időben vezetékes vízről álmodni sem mertünk volna.

Hó még ugyan nem esett, de a dér ott ült a szalmaszálakon, melyek a szérűskertben (szűrűben) elszórva heverték a földön. A trágyadombon gőzölgött a frissen kitalicskázott trágya.

Korán keltem minden reggel, mert vártam a Jézuskát.

Édesanyám ébresztett fel:

– Kisfiam, felöltöztetlek, és kicsit sétálj reggeli előtt, keresgélj a szűrűben, mert a Jézuska már erre is jár. Viszi a jó gyerekeknek a karácsonyfát, és néha-néha le esik egy-egy szaloncukor a fáról.

– Mihozzánk nem jön a Jézuska? – kérdeztem kíváncsian.

– Dehogynem, csak tudod a távoliaknak viszi előbb a fát, meg a jó tanulóknak.

Nagyon megörültem, hogy kimehetek az udvarra és a szűrűbe. Mondtam is édesanyámnak, hogy én is jó leszek és imádkozom, kistestvéremért is, aki talán másfél éves lehetett.

Kimentem hát a hátsó udvarba.

– Jó reggelt, édesapám. Dicsértessék a Jézus Krisztus! – mondtam.

– Jó reggelt, mindörökké, fiam – hangzott a válasz.

Akkor abban az időben egy vallásos magyar faluban a kisdíákoknak így illett köszönni, nemcsak a plébános úrnak, hanem az idősebb embereknek is. Ez akkor nekem is természetes volt.

– No, felébredtél? – kérdezte édesapám.

– Igen, édesapám. Édesanyám mondta, hogy a Jézuska már viszi a karácsonyfákat a jóra való gyerekeknek.

– Az előbb láttam, amikor itt felettünk repült a karácsonyfával. Nézd meg, nem esett-e le szaloncukor a fáról?

– Tényleg itt járt a Jézuska?

– Igen, kisfiam. Még egy hét van karácsonyig. Nagyon sok helyre kell ám neki mennie, mire mindenkihez eljut.

Nagy izgalommal kerestem a cukorkát a megdermedt, deres szérűben. A széna és a szalmakazlakat is körbe-körbejártam. Bodri kutyánk is jött segíteni, nem tudta mire vélni ezt a nagy nyüzsgést. A deres szalmaszálak között megpillantottam az első ezüstpapírba csomagolt cukrot, ezután a másodikat, a harmadikat, majd a negyediket is megtaláltam a polyváskunyhó előtt.

Édesapám munkája végzése közben messziről figyelte ténykedésemet.

Amikor mind megtaláltam, megszólalt:

– Látod, a Jézuska szeret téged, mert elszórta ezeket a cukrokat, hogy megtaláld.

– Én is szeretem a Jézuskát, és nagyon várom már a szentes-tét, édesapám.

– Hát, ha jó leszel, még mást is hoz a fa alá, kisfiam.

– Jó leszek és imádkozom, hogy mihozzánk is eljöjjön a Jézuska.

Közben a kis ajándékokkal büszkén ballagtam befelé, majd kis idő múlva megszólalt templomunk harangja.

Ilyen korán harangoznak és elindultam az utca felé. Szépen fehérre meszelt betonkerítésünk volt, zöldre festett, fából készült nagy- és kiskapuval.

Hét óra tájban járt az idő, az emberek már mentek a tejcsarnokba, a boltba, de voltak, akik már az iskolába ballagtak.

Egyszer csak látom ám, hogy jönnek ki a nénik és bácsik a templomból.

Gondoltam, várok egy kicsit. S nagy meglepetésemre odaért elénk dédanyám, édesapám nagymamája.

– Dicsértessék a Jézus Krisztus, Messzi Mama!

– Dicsértessék Mindörökké, fiam! – hangzott a válasz.

Nálunk a dédi mamákat messzi mamának hívták, a nagymamát pedig szülőnek szólították.

– Hol volt ilyen korán? – kérdeztem.

– Édes fiam, elvoltam a Jóra!

Csak később értettem meg, hogy a misét jelentette, lehetett az ún. hajnali mise, illetve általában a templomba járás, mert még később is ezt mondta, Naca dédanyám, amikor a templomból ballagott hazafelé.

Édesanyám is kijött közben és szólt, hogy reggelizni kellene és készülődni az iskolába. Dédanyám megfogta a kezemet, és elbúcsúzott, majd megkérdezte:

– Mit szorongatsz a kezedben?

– Szaloncukrot! – mondtam neki – A szűrűben találtam, a Jézuska karácsonyfájáról pottyantak le.

Messzi mamám elgondolkodott, és így válaszolt:

– Annak idején mi is nagyon vártuk a Jézuskát. Úgy látom, Te is nagyon várod.

– Igen, mamám, már csak ötöt kell aludni, és elérkezik mihozzánk is a Jézuska.

– Holnap is jövök a Jóra és imádkozom értetek is.

– Köszönöm Messzi mama! – mondtam.

Megsimogatta kezemet és arcomat, majd elballagott hazafelé.

A reggelit hamar elintéztük. Frissen fejt tejet ittam minden reggel egy szelet házikenyérrel. Mert abban az időben minden héten volt kenyérsütés az udvari kemencében. Még ma is érzem annak a tejnek az ízét és a finom kenyér illatát.

De azt a meleg simogatást is érzem a kezemen, és a szaloncukrokat még ma is a markomban tudom, amikor közeleg a karácsony.

Gyermeki lelkemben felébred a vágy Jézuska iránt. Ezek a régi karácsonyok soha nem múlnak el az idővel, évről-évre visszatérnek.

De visszatér Tapashti Anna dédanyám egyszerű, alázatos tekintete ráncos orcája, és munkától meggyötört kerges keze, édesanyám és édesapám mosolya, öröme, visszavonhatatlanul és kitörölhetetlenül velem vannak így karácsony táján.

Dombóvár, 2004. december 3-4.

Sat-puszta

Ez az elnevezés honnét származik, mely egyben előnév is, – nem tudom? Egy bizonyos a hely még ma is él szülőfalum lakóinak tudatában. „Somogyországban” járunk, mely az ország legnagyobb, leggazdagabb és legmagyarabb vármegyéje volt az akkori Magyarországnak.

Gölle község határában ősidők óta éltek emberek. Népe szorgalmas, un. „dógos pógár vót”, – ahogy azt szokták volt mondani. Ebben az ősi magyar faluban éltek nyugalomban és békeségben az én felmenőim is. Apai ágon a Puska család tagjai őseimnek számítanak. Az ő bece-, mellék- vagy megkülönböztető-nevük Sat volt.

1846-ban volt nálunk a megegyezésen alapuló földosztás az uradalom és a jobbágyok között.

A göllei határ északi felét mérték ki a jobbágy családoknak. Ekkor jutottak földhöz az én elődeim is. De ekkor mérték ki a szőlőhegyet is, mert addig a gölleiek a Somogyszilhoz tartozó szanácsi-hegyre jártak a szőlőjüket megművelni.

A puszta ekkor még nem létezhetett, de üknagyapám idejében már valószínű, hogy állt. Puska Imre 1861-ben látta meg a világot, aki 1881-ben feleségül vette az 1863-ban született Berta Borbálát. Gyermekeik születése táján már minden bizonnyal megvolt az a 10 kataszteri hold terület, melyre kis házat építettek.

Nagybátyáim, Puska Sat József /1914-1998/ és Lajos /1918-1996/, illetve édesapám, Bodó Ferenc /1928-1991/, még gyermekkoromban elmesélték, hogy a ház egy szobából, konyhából, kamrából, istállóból és egy fészerből állt. No, és természetesen az

udvaron volt egy kút is a vályúval, mely a lovak itatásához szolgált. A telekhez tartozott egy kis kert és pár gyümölcsfa.

Kisgyermekkoromban még állt az épület. Erre még jómagam is emlékszem, amikor szüleim, nagyszüleim a közelben lévő földeken dolgoztak, akik többször is magukkal vittek. Akkoriban, még szülőfalumban nem volt óvoda, így a parasztemberek és a gyermekek is mentek a lovas fogattal együtt a mezőre. Az 1950-es évek végén még mindenki egyénileg gazdálkodott, így az én szüleim és nagyszüleim is. A termelőségvetkezett ekkor még nem alakult meg.

Visszatérve a régebbi időkre elmondhatom, hogy üknagyszüleim fia, András 1883-ban látta meg Isten szabad égét. Mint arról korábban szóltam a gölleiek szülőföldje Somogyszilban volt. Így minden bizonnyal jó kapcsolatokat ápoltak az ottani családokkal, sőt házasságok is szövődtek.

Puska András /1883-1937/ dédnagyapám hasonló jó kapcsolatoknak köszönhetően vette feleségül az 1885-ben Somogyszilban született Tapaszi Annát /1885- 1963/, Puska Julianna és Tapaszi János /1847-1937/ leányát. Erre bizonyíték lehet az, hogy Puska Julianna, ugyan Somogyszilban született, de a név göllei eredetű.

A Tapaszi családnak viszont a pusztának nevezett terület túloldalán volt, szintén 10 katasztrális hold földterülete. A házasság után már 20 holdat művelhettek dédszüleim.

Amikor ebben a határrészben dolgoztak a kis házban laktak, addig amíg el nem végeztek a munkákkal. Természetesen élelemmel feltankolva vágta neki az útnak. Ilyenkor este dédanyám megfőzte a másnapi ebédet, reggelire és vacsorára szalonnát, illetve burgonyát /sült krumplit/ és tojást fogyasztottak. A munka végeztével, este a lovakat bekötötték az ideiglenes istállóba, a kocsit pedig az erre a célra épített fészkerben tárolták.

Nagybátyáim elbeszélései szerint, még kutyát is vittek magukkal. Volt rá példa, hogy egy hétig is távol voltak. Ilyenkor az idősebb generáció tagjai, a szülők, nagyszülők vezették az otthoni háztartást, etették a jószágot, művelték a kertet, a szőlőt stb.

Így teltek napjai, évei, évtizedei ük-, dédszüleimnek, nagyszüleimnek, akik bíztak a jövőben, szorgalmas munkájukkal gondoltak az utódokra a felnövekvő újabb generációkra.

Akkor még, arra nem gondolhattak, hogy a XX. század közepén elveszik ősi jussukat és az utódokat termelészövetkezetbe kényszerítik. Erre álmukban sem gondoltak. Ezzel boldog paraszti élet véget ért szülőfalumban is.

1961-ben lebontásra került a kis ház és a melléképületek. A pusztának nevezett terület, mely határ is volt és ma is az a két falu között. A területet nyárfákkal telepítették el, un. „határvédő” erdősávot alakítottak ki.

Az évtizedek távlatából is emlékszem még a kis házra, udvarra, a kútra, a dió, szilva és almafákra, melyek még gyermekkoromban megvoltak. A kút és a fák még a 70-es évek elején is dacoltak az idővel, emlékeztetve a gölleieket és az utókort arra, hogy itt valamikor mozgalmas élet és munka zajlott.

Mindenszentek, illetve Halottak napján, amikor a régi göllei temetőt is bejárom, minden évben felkeresem ük- és dédszüleim sírjait is. Gyertyagyújtás és imádkozás után emlékezem rájuk és a Sat-pusztára, mely ugyan már az enyészeté lett, de az emlékezetből nem lehet kitörölni a múltat, így a hazáért oly sokat tett elődeinket sem.

Dombóvár, 2012. április 11.

Kóbor János bácsi...

Már a neve is csavargóra, kóborló emberre utal. A valamikor Sopron vármegyei Pórládony (Tompapórládony) ma Tompaládony (Vas megye) községben született 1886. augusztus 3-án.

Szegényparaszti családban nőtt fel. A község neve is erre utal (pór). Ezt már János bácsitól tudom, hisz ő mesélte, hogy nemesi család nem élt a községben.

Jómagam Őt gyermekkoromból ismertem. Családunkhoz rendszeresen eljárt segíteni az állatok körüli munkákban. Lehettem 12-13 éves, amikor szénagyűjtés után a Palánkospól hazatérve Édesanyám ebéddel várt bennünket. Soha nem felejttem el — ma is érzem a számban azokat a fenséges ízeket —, a szokásos tyúkhúsleves és pörkölt volt a menü. Édesanyám egyébként nagyon jól tudott főzni. Még szinte kislány volt, amikor 1947-ben beíratta nagyanyám a Göllében működő Gazdaasszony-képzőbe.

A finom ebéd elfogyasztása után beszélgettünk. János bácsi szívesen mesélt a régi dolgokról. Engem pedig érdekelt a múlt — ma is szívesen hallgatom az idők visszaemlékezéseit.

Édesapám megkérdezte tőle:

— János bácsi! Miért nem megy el a falujába meglátogatni Ilka húgát? Már 60 éve nem látta, azóta haragban vannak. Ideje lenne kibékülni. Már maga is öregember, ne úgy haljanak meg, hogy ki ne békülnének.

— Hát tudod Feri, gondolkodtam rajta, de talán majd az ősszel elmegyek Pórládonyba és megkeresem a húgomat.

Mint kíváncsi gyermek, jómagam is kérdeztem:

– János bácsi! Miért vesztek össze a testvérével?

– Hát, tudod fiam, a „gyusson”. Amikor megtudtam, hogy édesanyámék a földjüket húgomra írátták, már nagyban készülődtünk a lakodalomra. Ilka húgom férjhez menőben volt. Nagyon bántott a dolog, hiszen én voltam a fiú és az idősebb jogán is illet volna valamit adni a jussból. Összeszóvetkeztem a barátokkal és a lakodalom napján összedöntöttük a sátrat és felborítottuk a kondérokot, melyekben főtt a leves és a pörkölt. Ezután elmenekültem otthonról és soha többet nem láttam, sem szüleimet, sem a húgomat. Nyakamba vettem a világot és vándoroltam faluról-falura, városról-városra.

– És merre bujdosott? – kérdeztem.

– Szolgának álltam. Voltam Rumban hentesnél, Szentgottárdon szeszfőzdében, majd több évi vándorlás után kerültem erre a vidékre. Legutóbb Dombóváron szolgáltam a Dicső vendéglősnél. Ott udvaros voltam.

– Mit jelent az? – kérdeztem kíváncsian. Most már egyre jobban kezdett érdekelni János bácsi története. Látszott rajta, hogy nem füllent – mert gyerekekkel többször előfordult az is –, mert édesapám is nagy-nagy figyelemmel kísérte mondatait. Pedig ő már nem először hallotta a történetet.

– Hát tudod, a vendéglő udvarába be lehetett a kocsikkal állni, és amíg a vendégek ebédeltek vagy vacsoráztak, úgy a vásárok, mint a piacok után, addig én megittam a lovakat, szénát dobtam nekik, összeszedtem a trágyát. Ezért kaptam néhány pengőt, meg ételt, italt, és szállást az udvari melléképületben. Elmondhatom: nagyon jó ember volt a Dicső Pista, ha jól emlékszem, valamivel fiatalabb volt nálam. Talán nem volt, hiszen még élhet. Azóta nem tudok róla semmit. A háború után még néha-néha elmentem Galambos öregapáddal a piacra. Akkor

még üzemelt a vendéglő, meg a Pista is ott vót. Megittunk pár nagyfröccsöt, mert ü is szerette a jó bort.

– Miért jött el Dombóvárról Göllébe? – kérdeztem kíváncsi-an.

– Hát tudod, öcsém, a bombázás végett! 1944 késő őszén bombázták a németek a vasútállomás környékét. Még szerencse, hogy az állomást nem érte találat. Én akkor nagyon megijedtem és elmenekültem. Soha nem szerettem a háborút, meg fegyvert sem szívesen fogtam a kezembe.

Gondoltam magamban, hogy ilyen szép magas, szikár emberen pedig jól állt volna a mundér.

– Hát így kerültem ide erre a szép és vendégszerető faluba, mely aztán otthonom lett. Itt érzem magam jól, főleg nálatok, mert finom emberek vagytok, szüleid és nagyszüleid is.

Egyre izgalmasabbnak éreztem ezt az élettörténetet, szinte beleéltem magam abba a helyzetbe, és sajnáltam János bácsit, hogy a Sors így bánt vele. De ahogy mesélt, ennek ellenére mosoly ült az arcán és mindig hozzátette: – de a Jóisten mindig megsegített!

Közben édesanyám végzett a konyhai munkával. Már estefelé járt, amikor az öregúr elköszönt. Hozzánk szinte mindennap betért. Természetesen szüleimnek mindig volt hozzá egy-egy jó szava, s egy pohár bor is jutott János bácsinak, mert az italt nem vetette meg soha, de a mértéket mindig tartotta.

Emlékszem kisgyermekként, amikor még hegypásztor volt. Nálunk így hívták a hegycsőszet. Mindennap bejött a faluba fekete biciklijével. Vigyázott a szőlőkre, pincékre – szerette a munkáját. Abban az időben nem pénz járt az őrzésért, hanem minden gazda borral vagy musttal fizetett.

Egy alkalommal Esküdt Ernő bácsi mondta neki:

– János bácsi! Látja azokat a felhőket? Azok a jégfelhők! Mi lesz velünk, ha elveri a jég a határt, nem lesz kenyერünk?

Így válaszolt:

– Ne törődj vele kedvesem, majd hoznak Kaposvárról kenyeret meg zsömlét – csak a szőlőhegyet kímélje!

Hát mondhatom, igazi pásztora volt a szőlőnek. János bácsit mindenki szerette, senkivel nem vitatkozott – tette a dolgát. Vidám embernek ismertem, mindig fütyörészett, dudorászott. Mert ami azt illeti, szép hangja is volt. A gyermekeket szerette, velük is játszadozott. Amikor meglátott bennünket, a madarak nyelvén szólt hozzánk: – kakukk, kakukk!

Élethúen tudta utánozni a kakukk-madár hangját. Ahogy idősödött, már az óvodának fát vágott és ezért kapott a napköziben ebédet. Segített mindenkinek, aki csak megkereste. Délután már ismét a szőlőhegyen tanyázott.

Egy alkalommal Őt is megkeresték a fináncok nádfedeles pincéjénél, ahol esténként álomra hajtotta fejét.

Az egyik finánc (ma pénzügyőr) megjegyezte:

– János bácsi! Sok ez a bor, nem ennyit jelentett?

– Úgy jó, kedvesem! Elfogy majd a nyáron! Arról csak a Teremtő tehet, mert jó termést adott a gazdáknak is meg nekem is.

A fináncok is tisztában voltak vele, hogy a szőlők, pincék figyeléséért, őrzéséért bort kapott a gazdától, meg aztán neki is termett. Így persze, hogy több bora volt, mint amit bejelentett. Az ellenőrök is ismerték és tisztelték tudták, hogy őszinte, becsületes emberrel állnak szemben, és így természetesen a

büntetés is elmaradt. Az igazsághoz hozzátartozik az is, hogy vasárnaponként eljárt a templomba és a mise után a kocsmába is be-betért. Így persze, hogy nem fogyott el a bora, mindig megérte az újat.

Ilyenkor valakinél mindig kapott ebédeket és utána ment a hegyre vigyázni, mert a szolgálatot komolyan vette ám az öreg. Nem is volt akkoriban lopás, nem nyúlt senki a máséhoz.

Bizony mondom, jobb világ volt az! Mindenki tudta, hogy János bácsi vigyáz a kis birtokra.

Aztán elérkezett az a bizonyos ősz is. Szót fogadott édesapámnak, és elutazott Kaposvárra, majd vonattal ment tovább. Emlékszem, jó egy hétig odavolt.

Családunk izgatottan várta, hogy milyen hírekkel tér haza János bácsi. Hiányzott, mert nálunk mindennapos vendég volt. Szerette szüleinket, nagyszüleinket, Bálint öcsémet és engem is.

Soha nem felejttem el, mindig azt mondta:

– Te finom ember vagy, belőled jegyző lesz! – Hát ha jegyző nem is, de amolyan tisztviselő és értékmertő lett belőlem.

Egyszer csak megérkezett a mi János bácsink.

Estefelé járt az idő, a tücskök ciripeltek a kertben és mi éppen vacsorához készülődtünk és kopogtak a nyári konyha ajtaján. Bodri kutyánk nem ugatott, mert ismerte az öreget. Ő is családtagként számolt vele.

– Jó estét kívánok Mindnyájuknak!

– Jó estét, János bácsi! Már azt hittük, hogy meg se jön! – mondta édesapám.

– Hát, tudjátok, nagyon megváltozott az én falum, de Ilka húgom is megöregedett.

– Nem csodálkozom – vágott közbe édesapám – hiszen 60 éve nem látták egymást. Aztán meséljen, mi újság arrafelé? – faggatta édesapám.

– Megváltozott ott minden, a falu, a házak, de boldog vagyok, mert a mi házunk még áll. Abban lakik Ilka húgom és a sógor. Mert még az is életben van, hála a Teremtőnek. A gyerekek már új házat építettek. A húgom megbocsátotta minden vétkem, és nagyon örült, hogy meglátogattam. Marasztalt is, de mondtam neki – én már nem tudnék itt megszokni. Mert itt rajtatok kívül nincs senkim – mondtam neki.

– Jó helyem van nekem ott a szőlőhegyen. Ott érzem jól magam a pincék között. Mindenki szeret engem, mert én is szeretem őket. Említettem neki, hogy milyen szép családot van, Feri. Hogy gyermekeid milyen aranyosak, okosok. Elég volt nekem ott egy hét, honvágyam volt. Annak azért örülök – úgy hagyom itt e világot, hogy végre kibékültem húgommal. Nyugodtan halok meg kedveseim – mondta.

Közben elkerültem Keszthelyre iskolába, ettől kezdve már csak szünidőben találkozhattam vele, 85 éves korában még biciklivel járt. Esténként a szőlőhegyen citerázott a pincénél, de néha a kocsmába is behozta hangszerét. Az a citera sokszor szerepel a szívem páholyában, főleg amikor megpillantottam – már évekkel később házunk padlásán.

1972-73-ban egészségi állapota megromlott, de senki nem karolta fel azok közül, akiknél a legtöbbet dolgozott. Így került hozzánk.

Szüleim jóra való, vallásos emberek voltak, akik megszerették

és tisztelték János bácsit. Ő kérte édesapánkat, hogy intézze el, hogy öregotthonba kerülhessen.

A Somogy megyei Lad község mellé, Gyöngyöspusztára került. Ott szüleimmal többször is meglátogattuk. Ő is megérkezett hozzánk minden évben, eljött, amikor szabadságot kapott – ahogy mondta.

Sokáig nem tudtam, hogy a termelőszövetkezetnek is tagja volt, mert ott is dolgozott. A háztáji terményének árát édesapám rendszeresen, havi bontásban küldte neki. Így mindig volt ún. zsebpénze. Ott is minden vasárnap elment a templomba – természetesen gyalog. Hazafelé betért a csárdába (Ő így hívta a kocsmát) egy-egy fröccsre – ahogy azt is elmesélte, amikor Göllébe jött.

Édesapám látogatásunk alkalmával ismét adott neki pénzből, így tudott létezni, mert a nyugdíját a szociális otthon vette fel – ahogy az ma is szokásos.

Kérdeztük tőle:

– Hogy érzi magát itt, Lad-Gyöngyöspusztán?

– Megvan mindennem, de ott érzem köztetek magamat igazán otthon. Sok jó ember van itt is, vannak új barátaim is.

Tudomásomra jutott, hogy ott is segített a gondozóknak a munkában.

Az utolsó évben már nem jött haza. S jött a hír – akkor már főiskolás voltam – hogy meghalt a János bácsi (1975. április 6.). Mivel a temetés napján kapták szüleim az értesítést – nem tudtunk elmenni Ladra.

Viszont a nyári szünidőben tiszteletünket tettük János bácsi sírjánál. Műkőből készítettett emlékére édesapám egy sírkeresz-

tet, amit felállítottunk a szociális otthon temetőjében lévő sírhalmon (Élt 89 évet).

A gondozónő, aki kalauzolt bennünket, elmondta, hogy szerették János bácsit, nagyon jó ember volt – mondta.

Jól esett nekünk, pedig nem volt igaziból hozzátartozónk, de ebben a pillanatban úgy éreztük, hogy több volt, mint rokon. Éppen ezért szerettük és tiszteltük.

Sokszor elgondolkodom János bácsival kapcsolatban és egyre mélyebben vallom: Szüleim emberségből jelesre vizsgáztak.

Hálával gondolok rájuk, akik már szintén nincsenek közöttünk. Ott pihennek a fenyőkkel és tujákkal benőtt göllei temetőben.

Halottak napján nem csak rájuk gondolok – János bácsira is emlékezem: arra az egyszerű emberre, aki ma is ott kóborol a magyar tájon, a somogyi falu szőlőhegyén és amikor Dombóváron a kertvárosi parkban tavasszal megszólal a kakukk, gyermekkorom János bácsija köszön felém.

Dombóvár, 2004. október 20-21.

Második szülőfalum: Kehida...

A cím nem véletlen, mert az első és valódi szülőfalum egy Somogy megyei község, Gölle, mely ébren és álmomban és talán a földi életen túl is az első hely a világon, amelyet megláttam és megismertem. Ez a falu kiskoromtól a felnőtté válás útján elkísért és kísért a síromig.

A második szülőfalum egy zalai település volt, melyre ma is szívesen emlékszem vissza. Ez a falu: Kehida.

Hogy miért nevezem második szülőfalumnak az emlékek kutatása közben, arra a következő a magyarázat: Szinte gyermekként kerültem el Gölléből Keszthelyre, a távoli városba tanulni, – csupa városi gyerekek közé. S amikor egy számomra kedves és felejthetetlen tanárom bemutatta a kehidai Tangazdaságot, akkor döböntem rá, hogy lesz folytatás.

De most nézzünk bele a falu történelmébe: Kehida ősi magyar település, melyet első ízben 1232-ben említenek az oklevelek. Ekkor in ponte Ketudról olvashatunk. Kiss Lajos által szerkesztett Földrajzi nevek etimológiai szótára /1980/ szerint ez arra utal, hogy Ketőd nevű személy birtokán híd vezetett át a Zalán. Majd 1349-ben is találkozunk községünkkel Kedheda alakban. 1363-ban és 1399-ben Kedyda, illetve Kecdhyda formában szerepelt. Kethyda szerepel továbbá 1441-ben, 1446-ban, 1461-ben és 1463-ban is.

Szent Péter apostol tiszteletére szentelt egyházát az oklevelek 1322-re kelteznek. Egy 1441-es oklevél szerint vámhelyként is szerepel. 1461-ben Szentgyörgyvár tartozéka, 1493-ban pedig mint a Kanizsaiak birtokát sorolják föl.

Ezen adatok bizonyítják azt, hogy Kehida ősi magyar település.

Nem céлом most a község egész történetének tárgyalása, éppen ezért a régmúlt helyett az utóbbi évtizedek feljegyzéseit ismertetném:

Az 1880-as évek végén Kehidának 119 háza és 790 lakosa volt, kik szintén magyarok voltak és római katolikus vallásúak. Földterülete 1790 kh volt. Körjegyzőség és anyakönyvi kerület Zalakopányban székel. Csendőrőrs pedig Zalacsányban volt.

Az Új Magyar Lexikon /1962/ szerint 1960-ban 840 lakosa volt a községnek. Híres volt takarmánytermesztéséről, állami gazdaság és termelőszövetkezet is működött a településen. Ugyancsak híres volt Mezőgazdasági Szakiskolájáról is.

Hogy miről híres még Kehida? Deák Ferenc jut eszembe, akinek itt volt birtoka, ahova 1849 elején vonult vissza, s az abszolutizmus alatt ott élt. A második nevezetessége a községnek a szakiskola, mely száz és száz, de nem túlzok, ha azt mondom, hogy több ezer embernek adott kenyeret, szakmát a kezébe az elmúlt 50-60 év folyamán.

A Deák-kúria ma műemlék és az udvaron szobor hirdeti a „Haza bölcsének” kehidai tartózkodását.

Azután eszembe jut Sánta Ferenc műve, a Hús óra, mely szintén ebben a faluban játszódott. Akkor még állt a ház, mely színhelye volt a regénybéli eseményeknek.

De visszakanyarodva az eredeti gondolatmenethez: tehát Göllét Kehida pótolta nekem a kemény négy esztendő alatt, melyet a keszthelyi Mezőgazdasági Technikumban, illetve Szak-középiskolában töltöttem. Bíztam benne és imádkoztam Istenhez, hogy mindez sikerüljön. És sikerült is, mert Kehida és annak egyszerű, de értékes emberei pótolták a szülőfalut, akik hasonlóságot mutattak magyarságukkal és vendégszeretetükkel az én falumhoz, melynek varázsát addig egyedülállónak hittem.

1968 őszén láttam meg a kehidai templomtornyot. Az első gyakorlati foglalkozás alkalmával mutatta be a tangazdaságot Takács Gyuláné, aki állattenyésztést és mezőgazdasági gyakorlati ismereteket tanított, — Farkas Vilmos technikus segédletével, akire szintén szívesen emlékszem vissza. A zalaszentgróti Állami Gazdaság kehidai üzemegysége biztosította iskolánknak azt a 40 katasztrális hold földterületet, melyen megismerkedhettünk a

növénytermesztés alapjaival. Ekkor láttam először a szakiskolát és kollégiumot, a gazdaság majorját, mely szintén megnyerte tetszésemet. Azután az elkövetkezendő négy év folyamán többször is megfordultam a faluban a nyári gyakorlatok és hetesi szolgálatok alkalmával, s ez a kis falu egyre a szívemhez nőtt. Tehát az ottani emberek magyarsága, vendégszeretete, vallásossága az igazi szülőfalumra, Göllére emlékeztetett. Itt tanultam meg Pintér Ernő bácsitól a borjúnevelés fortélyait, Soós Pista bácsitól a lófogat mesterségét, Némethné Angi nénitől a baromfi-nevelés alapjait, Eckmann Józsi bácsitól a magtárosi feladatokat, de folytathatnám a nevek sorolását Farkas Vilmos technikussal, Radics Tibor főagronómussal, kerületi igazgatóval, Hajdics és Szemenyei bácsival, vagy a fiatalokkal, a Németh gyerekekkel, vagy a Csányiakkal. E nevek elevenen élnek bennem és szinte mindenkire kivétel nélkül emlékek fűznek. Aztán vannak olyanok is, akiknek a nevére csak a naplók kinyitása után jönnek rá, de így is kedvesek számomra.

A mezőgazdaság kérdései közül sok mindennel tisztában voltam, de Kehidán még több emberséget, szaktudást és tisztességet tanultam, az ott eltöltött évek alatt. Többször is megfordultam barátommal, Bihary Gyulával a község templomában a nyári estéken tartott szentmiséken, ahol a kórusban /karzaton/ együtt énekeltünk a helybéli hívekkel. Természetesen, mint gazdászok, nem hiányozhattunk a moziból sem, vagy a biliárdasztaltól, de a zalai strandolásból sem maradhattunk ki.

Az érettségi vizsga /1972/ óta mindössze két alkalommal volt szerencsém látni falumat. Először 1979-ben, de ekkor már Kehida-kustány tábla jelezte hollétemet a falu határában.

Megdöböntem az új utca láttán, mely az út mentén fogadott. Már nem volt meg a szakiskola sem, helyette általános iskola felirat fogadott. Megtálaltam még a régi majorépületeket, a volt

kollégiumot és a Deák-kúriát. A falun végigmenve új házakat találtam, melyek a szorgalmas és kitartó munka eredményei.

Kehidakustány a körzetesítés műve, mely véleményem szerint nagyon nagy hibája volt az elmúlt rendszernek. Eredményeként sok szép magyar település elsorvadt Zalától- Békésig. Igaz, hogy esetünkben talán mindkét község hasznára vált az egyesülés, hiszen már korábban teljesen összeépült a két falu. Biztos voltam benne, hogy Kehida azóta ismét utcákkal gyarapodott, melyről az idei nyáron győződhettem meg, amikor családommal ismét eljutottam erre a tájra. 1994. június 28-án megdöbbenve láttam, hogy a majorépületek helyén új házak állnak. Persze ezt jó értelemben is gondoltam, hiszen falum szorgalmas magyar népe azon fáradozik, hogy minden évben szebb legyen községe, környezete. A kollégiumi épületekből gyermeknevelő intézet lett, az iskola tatarozás alatt állt, melynek nagyon örültem, mert megőrizte eredeti formáját. Örömmel fogadtam, hogy emlékszóbat rendeztek be Deák Ferencnek. Megújult a templom és környéke. S méltóképpen megemlékeztek itt is az I. és II. világháború áldozatairól, hőseiről. Új vendéglátó egységekkel gyarapodott a község, mely szintén a fejlődés eredménye. Sajnos kevés ismerős arcot láttam. A kehidai évek mély nyomot hagytak életemben, lelkivilágomban. Ez a falu lett otthonom helyett otthonom, mely emlékeim között a legszebbek egyikévé vált. Ez a szó, hogy Kehida, ha érthetetlennek is tűnik, számomra sokat mond és sokat jelent.

Emlékeim mélyén őrzöm azokat az embereket, akik magyarságot, emberségemet formáltak, s bízom abban, hogy közülük még sokan élnek, – amit szívből kívánok! Nekik adózom e kis írással, mely „Vallatnak a zalai dombok” című sorozatomnak bevezető láncszeme.

1994. június 30.

Fazekas Margit - Szomorúfűz

Szabóné Fazekas Margit /Szomorúfűz/ vagyok. Budapesthez közeli kisvárosban, Cegléden élek. A könyvek, a zene, az irodalom szeretete szüleim által és évtizedekig tartó könyvtárosi munkám során ivódott belém. Az 1980-as évektől – mióta tolókciba kényszerültem - írogatok. Élem a sérült emberek harcokkal, kínokkal teli mindennapjait. Kiírva magamból érzéseimet, fájdalmimat, – sorstársaim és a magam küzdelmeit. A szépség, a nyíltság, az őszinteség, a szeretet fontos számomra.

Írásaim, verseim antológiákban, internetes irodalmi oldalakon és itt olvashatóak: <http://szomorufuzike.freeblog.hu>

Emléked színe elé ... Apukámnak születésnapjára

Vad szél rázza a házat, remegteti az ablakokat!
Fénytelen, sűrke a horizont, puha némaság ölel.
Gyertyafény világlik az estben, visszatükröződve az ablaküvegben.
A viasz minden egyes cseppje szívemre csöppen.
Az emlékek lángja fénylik könnyes szememben.
Itt őrzöm magamban szerető, gondos szíved.
Viaszrózsákat rajzol a múltba merengő ábrándozás,
a lecseppent gyertya apró tavában.
Születésnapodon e rózsákkal köszöntelek,
miközben pillámról legördül egy szerető könnycsepp,
alázatosan, emléked színe elé.

*

Hiányodat fájón lelkemben cipelem.
A fény fátylán át gondolok Rád.
Halálomig sajjgón lüktet Érted a szívem
Pihenj békében!

Szemed fénye simogat

Fáradtan, fásultan ébredek
A Nap mosolya elveszett
Szomor borítja lelkemet
Sűrke tenger a végtelent

Fénylő szemed nekem drága kincs
Átjár, beragyog, nélküle szikra sincs
    Átölel, ringat csendesen
    Áldást, reményt kap életem

Szólsz hozzám az éterben
Lelked vigaszt nyújt nekem
Érintésed, mint Nap a kék eget
Szelíden öleli lelkemet

Valentin nap

Ami porba hal, az csak földi lom,
    szépséged a dalaimban lobog,
    s dicső neved a mennybe fölírom.
S ott szerelmünk, bár minden sírba hull,
    örökké él s örökké megújul.
    - Edmund Spenser -

A szívek, - a szerelem, - a szeretet napja.

Mindenütt jár a szerelem, a szeretet. Szívünkben Ámor nyíla száll, s rügyet fakaszt. Együtt lüktet a szív, teli varázslattal. Éget bennünket szemének forró tüze, fénye ragyog felénk, s benne a csillagok. A kezeink összefonódnak gyöngéden, karunkba fonva öleljük. Vágyunk forró szerelmére, édes szavára, puha csókjára.

A lélek jár a lélekben, lélekhúrokon zeng a szerelem dallama.

Felhők mögé rejtjük édes titkainkat.

A szerelemben a fájdalmak is elhagynak, a csend vigyázza közös álmainkat. Leszakíthatatlan csillagok között bolyongunk, s olykor, ha fáj – titkon ejtünk könnyeket.

A szerelem, az szerelem.
Az érzés nem ismer akadályt.
A szerelem millió pillanat
Szárnyaló a végtelen térben
A szerelem ragyogó csillag
Sziporkázik, olykor elhalványul.
A szerelem a rohanó idő.
Magasság, mélység, repülés, zuhanás.
A szerelem fájó hűtlenség.
Bűn és bűnhődés, botlás és bukás.
A szerelem íz és illat.
Mézként csepeg lelkedre, szívedre.
A szerelem fetrengő örült láz
Olykor tévutakra irányít és vezet
A szerelem balsors, de maga az ÉLET,
Mert szerelem nélkül élni nem lehet.
Mert a szerelem, mindez a SZERELEM!

Egy csodálatos nap ...

Talán soha nem érzett még ilyen kellemes fáradtságot, mint amilyen rátört. Konyhájában készített magának egy finom teát. Csészéjét ujjaival átölelve lépett be szobájába. Bekapcsolta a TV-t, az asztalkán álló gyertyatartóban lévő gyertyát meggyújtotta. Fáradtan ült le a fotelba. Teáját kortyolgatva nézte a pergő filmkockákat. Szívét meleg szeretettel ölelték át a mai nap történései.

*

Ragyogó napsütésre, vidám madárcsivitelésre ébredt – kora reggel. Fürgén végezte el dolgait, majd autójához ment és útnak indult.

A távolság nem volt nagy. A városka, ahova igyekezett, ötven kilométerre volt tőlük. Kényelmes tempóban autózott. Kellemes volt az útja, örömét fokozta a gyönyörű idő is.

A kisváros főtere is napfényben úszott. Páran üldögéltek a padokon, vagy sietős léptekkel igyekeztek át a parkon. Megkereste a helyszínt. Korán érkezett. Lassan sétálgatott, ismerősökkel beszélgetett. Az ideiglenesen felállított színpadon folyamatosan pörögtek a műsorok. A kifejezetten mozgássérülteknek készült rendezvény számára a terep a maga hepe-hupáival, gidres-gödrös mivoltával – egy járóképes ember segítségével nélkül – elég nehézkes – alkalmatlan volt. Sajnos, ez az egy dolog – kis tüskét hagyott a szívében.

Először fellépett a Roll Dance kerekesszékes-kombi tánccsoport. Ez a csoport egy ép és egy sérült ember párosa. Ahogy nézte őket, az emlékek sora borzongatta meg. Az itt történtek óriási élményt nyújtottak számára, mint újra és újra, ahányszor csak látta őket. Többen közülük személyes ismerősei voltak. Műsoruk után a repülőtérré igyekezett a tánccsoport – egy külföldi fellépésre repülve.

Ezután következett a Napsugár Jeltánc csoport, Anna vezetésével. Előadásuk könnyeket csalt szemébe.

A Gördülő Tánccsoport – az egyetlen nemzetközi versenyképes csoport a magyar rokkant tánckultúrában. Fennállásuk óta kíséri útjukat. Személyes barátság fűzte őt hozzájuk.

A táncos, zenés programok után egy egészen más jellegű bemutató volt. Kutusok következtek. Nem lehet szóval kifejezni,

amit látott. Ezek a fantasztikus kutyák segítik, megkönnyítik a mozgáskorlátozott emberek életét. Többször könnyeket csaltak szemébe.

*

A lemenő Nap sugarai arany fénnel ragyogták be a színpadot és környékét. Lelke lobogott, csordultig telt a szíve szeretettel, csodálattal a mai nap életre szóló élményével.

Fantasztikus volt ez a nap!

*

Csillagos az éjszakai égbolt. Teleszórva sziporkázó, ragyogó csillaggal. Nem volt holdfény, de a derengő homályban minden tisztán látható volt ablakán keresztül, - a felhőtlen horizont alatt. A finom csillagfény áramlott az enyhe éjszakában.

Egy ideig mélázva nézte az égbolt csodáit, egyre laposabbakat pislogva. Könnyedén vert a szíve, mint az aranyló sugárkoszorúban szárnyaló pillangó lebben a virágokon.

A napi élmények és kellemes fáradsága hatására egészséges, mély álomba zuhant.

Az éjben kísérteties árnyak
A végtelenbe repítik az álmok

A találkozás

Nyári délután, de lóg az eső lába. Szürke az égbolt, szemerkél is kissé az eső. A várakozás napfényt varázsol a horizontomra.

Ünneplőbe öltözött a szívem, abban a pillanatban, mikor megírta: meglátogat. Feszítő izgalom bennem, ölelném nem csak ŐT, de az egész világot. Indulnék, repülnék elé, de visszatart a félelem. Indulnék FELÉ, – az éj csupa ringató csoda, dallam, muzsika. Bennem csobognak a lélek melódiák. Az álom messze elkerül, szivárványszínű képek bennem, nyugalmuk ölel. Varázsdallamok szállnak az éjben, a csend nyugalmában.

Korán kelek, hogy méltóképpen fogadhassam, de a feszültség akkor is bennem. Megszólal a csengő és jön felém a járdán. Ragyogó arany szempár mosolyog rám. Szívem vadul kalapál. Remélem, megbékél szívem hamarosan. Békét, boldogságot hoz számomra két ölelő karja.

Reszket a lelkem, szemem sarkában könny, amit próbálok befelé nyeljesni. Fényességet hoz, amikor belép, ragyog körülötte minden. Remegek, zavart vagyok. Jaj, csak ne vegye észre rajtam! Istenem! Évek múltak el és most itt van! Láthatom, látom ŐT, magamhoz ölelhetem. Boldogság önti el szívemet. Arany mosolya öleli szívemet. Elraktározok minden pillanatot belső fészkembe, minden rezdülését, - ragyogó szemeit, csinos alakját, szép arcát, haját lelkemmel fotózom.

Csupán az első pillanat a nehéz... és a következő és a... talányké az idő. Fénysugarak hullnak körülötte, boldog a lelkem, fénysugarak rezegnek mindenhol, amerre lép. Lényé dallamokat sugároz, kristályok csilingelése kedves hangja. Különös, belső

sugárzása árad felém, karommal átfonva – végre magamhoz ölelhetem.

NAGYON SZERETEM ŐT – vajon érzi ezt felőlem?

Köszönöm a reményt, az életemet. Köszönöm, hogy vagy nekem

Mosolyod ...

Mosolyod a tavasz illata
Mosolyod virágzó életfa
Mosolyod csend és dallam
Mosolyod hívogató madárdal
Mosolyod az ősz sokszínűsége
Mosolyod a hó fehér tisztasága
Mosolyod aranyló pirkadat
Mosolyod éltető, ragyogó Nap
Mosolyod bíborszínű alkonyat
Mosolyod az éj selyembársonya
Mosolyod álmaim ringatója
Mosolyod cirógató, lágy szellő
Mosolyod hit, s gyógyító erő
Mosolyod soha el nem feledhető
Mosolyod áldás és remény
Mosolyod ölelő mozdulat
Mosolyod örök, vágyó gondolat
Mosolyod megvalósuló álmom
Mosolyodban életem, halálom

Lelke szárnyalásával ...

A szellő lágyan, kellemesen simogatta áthevült bőrét. Körülvette a táj illata, a fenyők, a fű, a vadvirágok, a természet illata. Izgatottan várta ezt a napot. Korán kihozták őt kérésére, hogy a nagy esemény előtt még gyönyörködhesen lovában, hogy kettesben legyen vele, hogy kényeztethesse egy kicsit.

Az erdő, a folyó közelsége miatt hűvösebbé vált a levegő az eddigi hőmérséklethez képest.

Békés, nyugodt volt minden ebben az igazán paradicsomi hangulatban.

A lovak igazi paradicsoma.

Távol és közelben lovak legelésztek. Nyerítésük messze hangzott. Vígán hancúroztak a szabadban, sörényük lobogott, ahogy ide-oda vágattak a mezőn. Gyönyörűek voltak. Tökéletes, izmos testük, minden porcikájuk összhangban mozgott. A napfény csillogott bőrükön.

A lány félelemmel, és csodálattal vegyes érzelmekkel figyelte játékosságukat. Kicsi kora óta

imádta a lovakat. Mikor is kezdődött? Ahogy az emlékeiben kutatott, visszagondolt arra a hétvégére, mikor a család felkerekedett a Hortobágyra, ahol éppen lovas programok voltak. Tizedik születésnapjára kapta ajándékkul ezt a kirándulást. A bemutató végén lehetett lovagolni, és a nagy tágas pusztán séta kocsikázni. Féltették szülei. Akkor nem engedték, hogy lóra üljön, hogy lovagoljon, de kocsikázni elvitték.

Csilla sérülten, a mozgatóidegei sérülésével született. Nehezen

tanult meg jární, nehezen mozgott. Rövidebb távokra két botot használt, míg hosszabb útjait tolókcocsiban tette meg.

Úgy gondolta, csak vágyalom marad számára a lovaglás, de sóvárogva, nagy érdeklődéssel nézte a lovakról szóló filmeket.

Azután egy csapásra minden megváltozott, amikor egy mozgásjavító iskolába került. Csendes, visszahúzódó lány volt, a tanulás sem igazán érdekelte. Saját kis világában élt, s a számítógépével osztotta meg gondolatait. Egy csendes, kellemes tavaszi napon az intézet lakóinak szabadtéri programot rendeztek, amikor is a közeli lovardába is elvitték őket. Számára ekkor megnyílt a világ.

Nagy szeretettel fogadták a sérült gyerekeket. Türelemmel, odafigyeléssel, szeretettel foglalkoztak velük.

Csilla nagyon boldog volt. Segítséggel lovaglásban is részt vett.

Ezután a nap után minden hétvégéjét a lovardában töltötte. Eleinte rövid időszakokat tölthetett lóháton, majd egyre többet. Kérte szüleit, hogy ne vigyék haza a nyári szünetre. Az egész nyarat itt töltötte – a lovak közelében, a lovak között. Fizikai erőnléte, mozgása is sokat javult. Számára életének legszebb időszaka volt ez a nyár.

Szeptember. Ismét benépesült az intézet. Visszatértek a gyerekek a nyári szünidőről.

Az enyhe, inkább kellemes nyárvégi időben ismét szabadtéri programot szerveztek számukra, ahol a különböző programok után finom ebéddel várják a gyerekeket.

S most már ő is mint lovas vesz részt mindezen. Izgatottan és kissé félve várja a bemutatót.

Gyerekzsivaj – neve hangzik több felől. A gyerekek elfoglalják helyeiket.

A lovászok elővezetik a lovakat kantárszáron, melléjük felállnak lovasaik.

Csillát is felsegítik a nyeregbe – és elindul – az élete, a szabadsága felé.

Lelke szárnyalásával, lova hátán, a nyeregben, szívében tele boldogsággal.

Ékszer

Szemed két aranycsillag,
ragyog a fényben arany hajad

Arany fényt ont szereteted,
átölel, ringat arany szíved

Arcod mosolya titkokat rejt,
arany fényeket ont szemed

Nap és a Hold Téged ölel körbe,
szívem simogatja hangod lágy selyme

Szerenád neked

Bár néha már feledni tudlak
és a lelkiismeretem sem bánt,
szerenáddal emlékezem rád,
angyali üdvözetet küldök hozzád
Átlebegtem pár éven nélküled:
szomorú mesék a sorsom útján
Hullócsillagok kelnek útra,
mély titkokat álomba bújtatva,
fekete árnyakba belenémulva
Kezed oly árván hagyott, mint
hulló levél az őszi fák
Messze mélyről hallom hangod
Dallammá érik bennem némaságod

Az emlékezés arany sárga rózsái (Fájó emlék)

„Emlékszel? Május volt, kékllett a tó, mosoly volt minden,
mint szemedben, azóta ősz lett. A tópart ködös, azóta én is
komor, néma lettem” (Antalfy István)

Szeptember vége — de minderre csak a víz felől fújó friss szél
emlékeztet. Ragyogó kékségű a horizont. Arany sugárszálakat
lövell a Nap, a vízen ezer szilánkra törve. Gyönyörű látvány. A
naplemente bíborra festette a felhőfoslányokat és az égboltot.
Ezután rövid időn belül leszállt az este. Csillaglángok gyúltak

a Tejúton, a víztükör visszatükrözte sziporkázó fényüket. Duruzsoltak az esti neszek, csak az ő belső világa vált oly csendessé. Úgy érezte, megszakad a szíve a fájdalomtól. Mégis el kellett jönnie. Emlékezni és Kedvesét köszönteni születésnapján.

A klubhajó esti fényekben ragyogott. A vízi sport szerelmesinek szállás és étteremként működő (lélek)hajót a part menti hullámok ringatták. Ablakai a vízre néztek. Lágyműzene szórakoztatta az éterben. A máskor oly kedves dallamok szívét erős bilincsbe szorították. Most nem is a szórakozásra gondolt.

Fáradt léptekkel ballagott szobájába és az ablakon át a vizet nézve – szomorúan, könnyes szemmel emlékezett. Az éjszakában távolról hallotta a csobbanásokat. Időnként szárnycsapások surrogtak a víz felett. Gondolataiban újra élte azokat az estéket, amikor szívét megérintette a csoda – amikor megismerkedtek.

Május volt. Béci péntek délután érkezett meg a hétvégi programra. Elfoglalta szobáját, kicsomagolta holmiját és kiment a partra. Végigjárta a kedves, ismerős helyeit, hiszen már harmadik éve visszatérően részt vett ezeken a vízi hétvégeken.

Azután a vacsorához készülve – ment az étterembe, ahol már kellemes zene szólt. Pincérek siettek a vendégek kiszolgálására.

Az egyik asztalnál fiatal nő ült – egyedül. Odament hozzá és megkérdezte, csatlakozhat e.

A vacsora kellemesen telt. Udvarias beszélgetést folytattak, majd táncoltak is az andalító melódiákra.

Éjfél után tért szobájába, kissé fáradtan, hiszen régen elkezdődött a napja. Pillanatok alatt mély, egészséges álomba merült.

Másnap csodálatos reggelre ébredtek. A reggeli után ismertették a napi programot, amelyben a vendégek nekik tetszően vehettek részt. Evezés, úszás, napozás, csónaktúra is szerepelt a

programban, de többen kirándultak a környéken. Az egész napot Ilkával töltötte – nagyon kellemesen. Késő délután értek vissza a hajóhoz, bizony, kissé fáradtan.

Rövid pihenés után az étteremben találkoztak – a vacsorához és az esti programhoz készülve. A partszakaszon tábortűz fénye lobbant. Párok kéz a kézben üdögéltek, italt vagy kávékat kortyolgattak. Beszélgettek, meséltek, nevetgéltek, és a zene andalító, lágy ritmusára ringtak. A fény sejtelmesen vibrált az arcokon. A vörösen izzó fények szemükben aranylóan táncoltak. Az izzó fahasábok pislákoló lánggal hamvadtak el, amikor ők is kéz a kézben sétára indultak a parton. Nyugalom, békesség töltötte el őket. Teljesen belefeledkeztek a hullámozó, ragyogó fényű víz látványába, amelyben visszatükrözödtek a csillagok. Selymes szellő simogatta arcukat. A felhőfoszlányok közül az ezüst Hold mosolyogva kacsintott a szerelmesekre. Az égbolt sötétbársony lepelként borult fölējük. Föld és ég összeölelkezett, ahogy átölelték egymást és talán ennek a hangulatnak tudhatóan – első csókuk megtörtént.

A hétféligi weekend vasárnap délelőtt véget ért. Béci számára nem indult fényesen a nap. Fáradt volt és a tegnapi csodálatos este után bizony zaklatottan telt az éjszakája. Érzésviharok törtek rá. A férfi elvált volt. Szerelmi csalódása után nehezen talált magára. Mindig is problémát okozott túl romantikus lelke.

A lánnyal még egyet eveztek és elbúcsúztak egymástól. Kora este ért haza kis lakásába.

A hétfővel elkezdődtek a dolgozós hétköznapok. Az idő úgy rohant. Mindez már másfél éve történt. Ismeretségük romantikus kapcsolattá, szerelemmé mélyült. Minden szabadidejüket együtt töltötték. Ezeken a programokon is együtt vettek részt, hiszen mindkettőjüknek a víz, a napfény volt a szerelme. Ilka 26-ik születésnapját is itt ünnepelték tavaly szeptemberben. Kedvenc

virágaival – 26 szál aransárga rózsával lepte őt meg. Csodálatos volt ez a másfél év, amit együtt töltöttek el. Már a jövőjüket tervezgették – a közös jövőt. A férfinak márciusban volt a születésnapja. Meglepetésként – eljegyzési gyűrűket vett. Azon a szombaton a lányt várta – ünnepi vacsorával.

Ilka vidékről autózott haza, hogy Kedvesével töltsen ezt a hétvégét is. Születésnap ajándékot vásárolt és arra gondolt, milyen kellemesen fogják eltölteni az időt. Szerelmes volt. A férfi pillanatonként lopta magát a szívébe.

A férfi nyugtalan volt. Hogy miért? – nem tudta magának megmagyarázni. A Tv-ben pörgő mozgalmas filmre sem tudott igazán figyelni. Gondolataiból a telefon rikoltozása riasztotta fel. Fel sem fogta a szavak értelmét, amit a telefon másik végén lévő férfihang mondott.

„Egy kamion ... azonnal meghalt ...”

Az eltelt hónapokat zavarosan élte meg. Másfél éve! Akkor ismerkedtek meg - tavaly májusban.

... És most újra itt van! Elhozta kedvenc virágait, az ő szerető sárga rózsáit – Szerelmének! Magához ölelte a 27 szál aranylő, sárga rózsát – kilépett szobájából, a hajóról és elsétált a parton oda, ahol az első csók történt. Beledobta az aranylő, sárga rózsákat a vízbe. A feltámadó, szeptemberi, esti szélben, a hullámok hátán elindultak a szerelem-rózsák az emlékezés útján. Könnyes szemmel nézte amint viszi a víz boldogságát, a csobbanások első csókjuk emlékét őrizve.

„A szomorúság olyan fal, amely elválaszt két kertet”

/Kahlil Gibran/

Az ő közös kertjükben már csak az emlékezés virágai úsznak a hullámokon.

Te tükrözödsz ...

Arcodon gyertyafény
a csendes éjszakában
táncolnak a lángok
tükröződnek szemedben,
szíved mélyében,
a szeretet érzésében,
az árnyak ölelésében
a fények melegében,
sóhajokban és vágyban,
a befogadó álmokban,
a könnyek cseppjeiben
Te tükrözödsz mindenben

Születésnapomon ...

Napra nap, évre év,
minden a semmibe vész.
Vállamon hatvan év!
Hozott és vitt az életem
bánatot, örömet,
pillanatokot, perceket.
Elillant az élet,
elmúltak a szerelmek s a szépek.
De amíg Te velem vagy
térben és időben,
életem ajándéka,
legnagyobb kincsem
Te vagy Kedvesem!

Évfordulóra

Anyukámnak

Álmos ez a vasárnap,
szürke felhők az égen
a harang is szomorúan kondul
madarak zajonganak a tetőn
árnyakban gyúlik a bánat ...
a cica búsan les az ablakon,
halk hívó hangja szívbemarkoló
ajtómat nyitva, melegre hívom ...
meghitten ő is Rád emlékeztet
lásd: benne is Téged szeretlek
fénylő sugarakba takarnám,
hogy a Te forró kezed melengesse
ölembé gömbölyödve becézgetem,
tenyerem melegét rásimítom
így álmodozunk Rólad, - vele -
ezen a szomorkás, bús napon

A havazó gömb

(A szeretet ölelésében)

Telet fúj a hideg szél. Karácsonyt suttognak a fák, a bokrok.
Apró kis fenyőjének illata, a Karácsony hangulata, a fények,
fahéj és a sütemények illata belengik meghitt otthonát. Melenge-
tik szívét.

Baby a kisváros csendes utcácskájában élt, párja elvesztése

óta egyedül. Hetek óta készülődött az ünnepre. Süteményeket sütött, apró ajándékokat készített, varrógépén babákat, gyerekjátékokat varrt, majd kitömte őket. Kedves kis csomagokat készített, csomagolt.

Tolókocsijában élte mindennapjait, rokkant nyugdíjasként. Jövedelme nem volt sok, de ügyesen, megfontoltan osztotta be. Mindenre jutott, amire csak szüksége volt és ahol tudott, segített másoknak is. Hetente két alkalommal eljárta a tőle harmadik utcában lévő szociális otthonba foglalkozásokat tartani. Sorstársai nagyon szerették. Főleg az ott élő gyerekek, de leginkább a kis Melinda zárta mélyen a szívébe. Mindezt szeretetből és persze, önmagának is jót téve tette, hiszen barátai, sorstársai körében sosem volt magányos.

A kislány iránt legelső találkozásukkor is már valami elmondhatatlan szeretetet érzett. Gyönyörű, nagy barna szemével figyelmesen hallgatta őt, ha mesélt, vagy foglalkozott vele. Most is külön kis ajándéksomagot készített számára és már előre mosolygott azon, hogy fog örülni neki. Melindácskának minden álma egy világító, havazó gömb volt és ő szomorú volt amiatt, hogy kis kedvence ezen vágyát már nem tudta teljesíteni.

Hideg páracseppek, – vad szél csapott arcába, ahogy kifordult a védett utcából. Nagyon elrepült az idő. Igyekeznie kellett, hiszen hamarosan gyertyagyújtás és műsor lesz, s előtte még szeretné ajándékait átadni.

Csendes, ünnepélyes, már kihalt a város. Néha autó suhant el mellette, és köszönt rá egy-egy siető ember. Meghitt fények az ablakok mögött, csillogás az üzletekben, ahogy elhaladt az utcán.

Szeme megakadt a kis bolt kirakatában lévő színes kis gömbön. Az utolsó nap lévén nagyon olcsón kínálta a hamarosan záró üzlet. Kabátja zsebéből dermedt ujjakkal szedegette ki

forintjait, hogy meglephesse a kislányt. Összeszámolta gyorsan a pénzt, de dermedt ujjai közül az utca kövére esett ki egy pénzdaráb. 200 forint — pontosan ez a 200 forint kellett volna még ahhoz, hogy megvehesse a gömböt. Próbálta kocsijából lehajolva az elgurult érmét felvenni, de sehogy sem érte el. Könnyes szemmel, a hideg szélről vörösen, fájó szívvel nézte a számára elérhetetlen érmét, — mikor szinte angyali ajándékként állt meg mellette egy ismerős-ismeretlen férfi, aki ugyan csak nagy csomagokkal igyekezett valahova.

Szemével megérintette, megsimogatta az a fény, az a tiszta pillantás, mégis szomorúság, amely a férfiből sugárzott felé.

Látva Baby fájdalmas arcát és könnyes szemét, ahogy a földre nézett kutatóan, majd a kirakatra meredt, — kérdés nélkül emelte fel a pénzt és ment be az üzletbe megvenni az ajándékot, majd visszatérve átadta a nőnek, aki akkor ismerte fel: ő Géza, az otthon lelke, akiről ugyan keveset tudott, de sokszor találkoztak már.

Csíp a hideg szél, de szívében melegség áramlik szét. Békésen szállingózni kezd a hó, ahogy együtt folytatják útjukat az otthon felé, — beszélgetésbe mélyedve.

Az ebédlőben talpig fényben, csillog, ragyog a karácsonyfa. Belengi a béke, a szeretet melegsége, a gyertyák fénye az örömitas szemeket. Csillagszórók pattogó tánca, gyertyafények ragyogása, boldog gyerekmosolyok, szeretetkönyvekben ragyogó, megfáradt szemek, a mennyből leszálló angyalok — JÉZUS, a MEGVÁLTÓ születése — a meghitt szeretet ölelésében.

Régmúlt majálisok

Színes szalagok lobognak a májufán,
színes lufikat repít a tavaszi szél
Mosolygó szemmel kísérem útját,
amint az égen egyre magasabbra száll,
s lassan eltűnik a végtelen kékségben
Emlékek a régen volt májusokról
fölöttünk elsuhanó boldog ifjúság
Kéz a kézben sétáltunk az alkonyban,
vagy egymást átölelve ültünk a parton
az esti tábortűzek fénye mellett
Citeraszó szárnyalt, és gitárhúr pengett
kíséretül tücsökzene melódiája zengett
Hanyatt fekvé néztük a fénylő csillagokat
és szavakat suttogtunk a holdfényes éjben
Csillogó szemmel indultunk tovább,
mikor a hajnal kibontotta arany fonalát
A májusi esőben kacagva futottunk
kapualjban védettséget találva
ma társtalanul szárnyal az emlék
mint a színes léggömböket, úgy
sodorta el a szél a majálisok képét

Gulyás Miklós

Nevem Gulyás Miklós, idegenvezető vagyok. Külföldre viszek csoportokat: az európaiakon kívül latin-amerikai országokba, mivel beszélek spanyolul. Tizennégy éve gyakorlom az idegenvezetést és még nem sikerült megunnom! Sőt a munkám a hobbim is.

Egybefonódik a művészetekkel, így az irodalommal – ez a fontos nekem. Meg az olvasás és az írás. Ambícióim nagyok – szeretnék céljaimnak, igényeimnek megfelelni. Versírással régebben foglalkoztam, végül hosszabb kimaradás után újra belevágtam. Majd a jövő eldönti, hogy érdemes volt-e!

Eljegyzésünkre

Nélküled még csak szenvedtem,
mert vak sorsom így rendelte;
de mosolyod mindent törölt,
a vihart a napfény elfedte.

Tiszta napfény a szürke vihart,...
igaz sem volt a zűrzavar...
Derűs tengeren a félszeg hajós
már a mosolynál is többet akar!

A halakat várja a mélyből,
a színesen ficáncoló lényeket:
letűnt remények gyors raját,
mely tükrözi a csillagos eget.

Szigetekre, messzi földekre vágyik,
hegyekre, zúgó habokra:
bőröd arany óceánján siklani
lótuszillattól bódultan,

majd ébredni, mert kebledhez érkezett,
és megpihenni lankás oldalán,
végül a mélyben folytatni útját
kéjesen futó barlangi patakján...

Megtalálta szigetét, hol lakni akar,
a tengerek hajósa már földjét szereti:
feléd nyújtom e gyűrűt, mint életemet,
ami az ujjadon életed öleli.

Bennünk keringenek halak és csillagok,
szárazföld, patakok, érintetlen hegyek:
eljegyzésünk gyűrűje örök körforgás,
medrében ringatja a biztos Szerelmet.

Kislányomhoz

Egy furcsa emlék az élet.
Ködös gondolatok
labirintusában érzések ölelnek:
fájdalom és végtelen,
pokolba húlt, hörgő remények.

Vak hitem csápjai
csak üresen vagdalkoznak,
kapaszkodókat tapogatva
az érzéketlen világűrbe marnak:
új lét-formát keresnek,
mert nem látják, amit akarnak.

Pedig oly közel van,
néhány napra tőle
megbékélek magammal,
fel nem dolgozott fájdalommal:
kislányom születése
tölti meg múltam irgalommal.

Egy anyaméhben kapálózó
céltudatlan élet
a világűröm Napja,
határtalan, elsöprő hatalma
zord, elhagyatott sötétnek:
predesztinált sorsú szerepemnek.

Majd sírása végleg felébreszt:
többé álmodni nem fogok
és hangja megrepeszt a sötétet,
képzeletből az életbe hullok.
Kislányom, senki vagyok hozzád -
látod, én mindent elrontottam
és megbocsátani sem tudok!

Te leszel, aki él majd helyettem,
aki beváltja mindazt, ami nekem jár,
mint álmaim apró teste bújssz a világba
és felderítéd a „nagy kalandot”,
amit egyre kevésbé értek,
ami egyre jobban fáj! ...

Mert már késő, úgy érzem,
lemaradásom behozni nem lehet,
a duplának a felét sem értem el
és nem ér semmit,
ha a semmiből kikecmergek!

Keveset tettem, nem értem, miért,
a küszöbön hiába álltam,
nem léptem be, csak vártam és vártam:
elárultam magam
eljátszhatatlan szerepemért.

Tudtam, hogy jönnöd kell,
hogy egyszer csak megválts engem,
mert tisztaságod hírem is eltörli.
Lám, érted érdemes volt
kóborolni szúrós gallyak közt
és egy életen át faragni
gyönyörűszép keresztet!

Gyuricza Gergely

Nem értek a művészethez. Nem tanultam soha. Nem vagyok tagja alkotó csoportoknak, nem tekintek senkit mesteremnek, sem követendő példának a művészet területéről. Csak egy pécsi pszichológus vagyok, és autodidakta festő. De sok hasonlóság van a két diszciplína a képzőművészet, és a pszichológia között.

Még hozzá az hogy egyikben sincs konszenzus. Mindegyik csak paradigmák egymást követő sorozata. Tézis. Antitézis.

Jobb esetben szintézis.

Mind ezek ellenére van egy elv, egy tézis, amit minden pszichológus, bármely iskolába is tartozzon, egyezményesnek tekintett: „*A fejlődésbe vetett hitünk töretlen*”.

És ez művészetem lényege. Hittel hiszek a fejlődésben, mind művészként, mind emberként.

Ünnepi hangulatban

Együtt

Hernjak Klaudija

1988. május 2.-án születtem Szabadkán, a Vajdaságban.

Csantavéren végeztem az általános iskolát. A diákújság főszerkesztője voltam, a helyi újságban időnként, azóta is “cikkezek.”

Szegeden leérettségiztem, majd Pesten a színészi mesterséget tanultam.

Két éve utazom, azóta egy óceánjáró az otthonom. Mellesleg bika-nagyon bika. Szeretem a fröccsöt és a jó zenét - különösen a kettőt együtt.

Falusi tél

Ropog a hó a falusi nép alatt,
már, ami abból megmaradt.
Kora reggel serényen sepertek,
hozzászoktak, hogy keményen tepernek.

Most este van, s csupa toll minden.
Belep mindent: szegénységet, szomorúságot,
szépsége eltakarja a nyomorúságot.
Most este van, s oly tiszta minden.

Az út csupa fény, csak az ég sötét.
Csodából nem jár bőség,
így minden csillag elbújt,
majd tavaszra - szívünkkel együtt - újra felgyúl.

Sokat kell még hazáig lépegetnem,
addig is a karácsonyi villogókat nézegetem.
Ott díszleg minden ház ablakán
most még lelkünk is pompás... - talán.

Nem bánom a hosszú utat,
mert a táj oly szépet mutat,
Mióta csak elindultam, mosolygok,
semmitől nem tartok.

Sár tocsog a falusi nép alatt,
mára már csak az maradt.
Kora reggel eső hullott le ránk,
a csodák ideje végleg lejárt.

Vásár a városban avagy a karácsonyi kisangyal

Átlépünk a pompázó kapu alatt,
utópikus világba csöppentünk, barátaink körében,
mint újdonsült ara, urának ölében -
harcos hétköznapijaink hátrahagyjuk
az ünnepek ideje alatt.

Csillagok fényében úszik az egész tér,
a fabódében mindenki egy forralt bort kér.
Észre sem veszed, s már el is vesztél a vásári forgatagban,
de utad megleled, a fahéjas kürtöskalács utáni forgalomban.

Van itt minden, a karácsonyi vásárban.
Mindenkinek látnia kell, aki itt lakik a városban

A padok közti sor végén
parányi színpad áll - csak egy pódium.
Már messziről hallani a Jingle Bells dalát,
ami feledteti a kinti világ zaját.

Színpad körül összegyűl a tömeg,
tátott szájjal figyel a melódiát,
meghallgatja a Jingle Bells dalát,
csak egy pillanatra -
de megszünteti a kinti világ zaját.

Tovább megyünk:
utunk a kikövezett Kárászra vezet.
A kirakatban apró pékek helyett
apró mikulások gyúrják a kalácsot.

Az utca végén két komédiás vár.
A túlsó sarkon hatalmas karácsonyfa áll.

Hegedűs barátunk most is őrzi az utcát,
hegedűtokjába várja a jussát.
Pár forintért, egy szál cigarettáért
békés ünnepeket kíván.

A Dóm tér lábánál:
nincs szebb a négy gyertya lángjánál.
Gipsz-Jézus fekszik a jászolban,
igenis létezik valami a távolban.

Turistacsoport közeledik,
s a galambgumótakarót becsmérlően szemléli.
Eddig észre sem vettem, -
talán, mert itt - otthonra leltem?!

Megcsendül a zenélő óra,
így a turista is emlékezhet valami jóra.

Sátrak között pattog a tűz -
egy rongyos öregúr morzsolgatja tenyerét,
árad belőle a bűz,
arca komor: nem érzi az ünnep szellemét.

Szőke kislány, fehér sállal - odaszegődik mellé.
Rámosolyog s szaloncukrot nyújt felé.
"Boldog karácsonyt bácsi!" - suttogta aranyos kis hanggal,
s továbbállt ez a karácsonyi kisangyal.

Nem kell nekünk
hatalmas vagyon vagy végtelen hatalom,
csak az, hogy szívünkben a karácsony zenéje -
egy napnál tovább tartson.

Szomorú születésnap

Horváth Zsuzsanna

Horváth Zsuzsanna vagyok. Tapolcán élek kis családommal.

Nagyon szeretem a verseket, már általános iskolás korom óta. Talán az akkori magyar tanáromnak, Szabó Zoltánné Ica néninek köszönhetően, akire a mai napig hatalmas szeretettel gondolok.

Azt hiszem, olyan ember vagyok, aki meglátja minden apró dologban a szépet, és erőt tud meríteni bármilyen természeti csodából. Egy virágból, egy esős napból, egy hűvös ködös őszi reggelből, vízparton üldögélve a napsugarak fényéből, bármiből, ami különlegessé teheti a napot. :)

Szívem virága, anyák napja

Kinyitod a kulcsos kissekreényt,
Előveszed, milyen emléket őrzöl rég.
Nem szólsz közben, keresgélsz,
Szemeid sarkából engem szemlélsz.

Kifakult színes papírok.
Kaput, házat, ablakot formálnak.
Elszáradt virágokból,
Virágcsokor pompázott.

Egyiken ott az óvodai jelem,
Semmi kétség felismerem.
Talán nem is értettem miért teszed,
Könnyes szemmel font körbe öled.

A másikon hatalmas írás,
Segédvonalak között betűk.
Írni még alig tudtam,
De azon is köszöntelek megint.

Sorra nézem újra és újra,
Mintha mégis megérteném a múltat.
Papírok között más keze munkája,
Kirívóan színpompázva.

Te, félreülsz, meghatódva.
Mintha egy emlék újból megrohanna.
Kézbe veszem a homályos művet.
Olvasni próbálom a fakuló betűket.

Szívemre ült valami súly.
Édes teher, a megmagyarázhatatlanon túl.
S, míg leperreg az elmúlt évtized,
Könnyecppem hullik gyönyörű emlékeken.

Megtörölöm a szemem,
Csak titkon ne lássad.
Az érzés tényleg csodás.
Szívünk emlékekei közt kutatás.

Gyermekem remekművét fogom.
Őrzi ezt is a kulcsos szekrény.
Mindent értek, ezt az ünnepet,
Szívünk őrzi az emlékeket.

És a kulcs, mi mindezt védi,
Ha eltűnik, sem történik semmi.
Csak behunyom a szemem,
Látom, amint kislányom tipeg.

Botorkál felém csillogó szemekkel,
Kezében egy szál virággal.
Egyensúlyoz, töretlenül siet,
És ölembe zuhan hangosan nevet.

Körbefogja nyakam mosollyal,
És én szorítom, szorítom őt.
Az én virágszálam baba illatával,
Legszebb ajándék a világon.

Ha itt leszel

Még nem is létezel
De gondolatom
Épp most képzeld el...

Hajad barna, kesze-kusza
Vágyaid tündérei az oka.
Mosolyt csalnak arcodra
Szépet súgnak álmodra.
Apró ujjaiddal szorítod kezem,
Ártatlanul elraboltad a szívem.
Életem nagy álma,
Pótolhatatlan ajándéka.

Szemeid színe, gyönyörű tenger
Rád nézek, csodállak
Minden rossz emlékem
Tekintetedben vész el.
Ölembe veszek
Ringat két karom
Nincs talán nagyobb oltalom.

Nézlek-nézlek, de
Nem találok szavakat
Kispárnádon elpihenve
Órzsöm békés álmodat.
Zord a világ,
Itt vagyok Neked.
Fogom a kezed,
Mindig veled leszek.

Lesz majd eső,
Viharral – széllal.
Sok fájdalmat okozhat
Lelkednek az élet.
Megtanítom majd Neked,

Hogy küzdjél az árral.
Mi mindent elérhetsz,
Szívedben a vággyal.

Megmutatom Neked
Erejét egy dalnak.
S, egy mosolyért
Mennyi mindent adnak.
Meghallgatjuk majd
A madarak énekét,
Hogy fütyülik lombos fáról
Milyen sok szép érhet még.

Ködös őszi reggeleken
Együtt gyűjtünk leveleket.
Pirosat, sárgát, barnát,
Felfedezzük a világ sok csodáját.
Hóembert építünk,
Hó angyalok leszünk.
Szánkózások után,
Meleg fürdőt veszünk.

Mászunk hegyeket,
Csodáljuk a tájat.
Barangolunk réteken,
Csokorba kötünk virágot.
Majd ha tényleg itt leszel,
Hatalmas szeretet ölel fel.
Több egy életre szóló emléknél,
Szébb bármilyen ünnepnél.

Jurman Henrietta Aby

„A legszebb dolgok egyike életet lehelni egy szereplőbe, hogy aztán nyomot hagyhass általa mások lelkében.”

1984. december 24-én születtem, Székesfehérváron. Általános iskolás korom óta élénken érdeklődöm az irodalom iránt. Tizenévesen számtalanszor ragadtam tollat, de azok a történetek sosem nyerték el végső formájukat. Viszont egy idő után a saját képzeletem által életre hívott szereplők felláztak; áttörtek az álmok és a valóság között húzódó vékony határon, és 2010 januárja óta az írás fontos része az életemnek.

A nagy regények egyelőre az agyam egy távoli zugában várják, hogy a szavaimmal igazi, felejthetetlen varázslatra legyek képes. Remélem, már nem sokáig kell várakozniuk és hamarosan visszaköszön a nevem valamely' könyvesbolt kirakatában.

Publikációim: Dimenziók („A remény csillagai”), Szó-kincs 2011 („Végzetes találkozás”), Új dimenziók („Önzetlenül”, „Összetörve”), Szó-kincs 2012 („Utolsó november”; Aposztróf Kiadó 2010-2012); Hangadó („Buddy”; A tanítványi láncolat irodalmi klub 2011); Verselő antológia 2011 („Rémes reggel”, „Valóság”; Info-Szponzor Kft. 2011).

További műveim olvashatók a honlapomon:

„Aby's Frantic World”
(<http://abyfranticworld.fw.hu/>)

A szerelem ünnepe

A felhőtlen, tiszta égbolt alatt látszólag végtelen harmónia uralkodott. Azonban az erdei tisztás apró állatait megzavarta a feszült idegen érkezése; feldúltan közeledett, lehuppant a legközelebbi gyümölcsfa tövébe, és vadul kifújta a levegőt. Az egyik nyúlcsmete kíváncsian emelte rá a tekintetét, miközben izgatottan mozgatta az orrát. A jövevény halványan elmosolyodott, mire a kis állatnak inába szállt a bátorsága, és rögtön elszelelt.

A fiatal férfi magányosan üldögélt az árnyékban; az erdő lakói messze elkerülték.

– Sejtettem, hogy itt talállak – mondta lágyan a mellette megjelenő nő.

– Tudod, hogy ki nem állhatom ezt az időszakot.

Az éteri szépség nem felelt. Smaragdzöld tekintetéből megértés sugárzott, ahogy lenézett a férfira.

– Hiszen ezen a napon téged ünnepelnek – jegyezte meg békítőleg.

Az égből szempár dühösen villant. – Engem kellene, hogy ünnepeljenek.

– Ne légy ilyen szigorú hozzájuk! – kérte gyengéden.

– Én, szigorú? Ha az lennék, már rég elvettem volna tőlük a szerelem lehetőségét.

A nő bánatosan felsóhajtott, de tudta, hogy csak a keserűség beszél a férjéről.

– Arra nem lennél képes. – Egy pillanatra elhallgatott, aztán rászánta magát, hogy elmondja, miért jött. – Mutatni szeretnék neked valamit.

– Mit? – kérdezte az aranyszőke férfi minden érdeklődést mellőzve.

– Majd meglátod – mosolygott rá a felesége sejtelmesen.

Lassan végignézett a nő kifogástalan, gyönyörű alakján: hófehér stóla lágyan körbeölelte, karjait szabadon hagyta, bokáját finoman simogatta az aláomló anyag. Az aranyсарukon szelíden megcsillantak a napsugarak, akár a világoѕѕzőke tincseken.

– Na jó – egyezett bele pillanatnyi tétovázás után. Tudta, hogy máskülönben úgysem lesz nyugta.

Csak egy gondolatnyi időbe telt, amíg a két alak megelevenedett a bevásárlóközpont közepén.

– Minek hoztál ide?

A nyüzsgő forgatagban senki sem vett tudomást a félmeztelen férfiről; az emberi szemek számára láthatatlan maradt.

– Majd megtudod – intette le a felesége.

A halandók eszüket veszítve siettek az üzletek vagy épp az egyik ideiglenesen felállított pult felé, hogy szívük választottjának minél egyedibben tömeggyártott ajándékot vásárolhassanak.

– Nézd azokat a szobrokat – intett a nő az egyik kirakat felé, ahol a kisebb-nagyobb szárnyas angyalok kezében felhúzott íj díszelgett.

– Hát ilyenek látsz engem?! – kérdezte a férfi felháborodva.

– Természetesen nem – tiltakozott a másik azonnal. – De akkor is mókásak.

– Azóta is átkozom azt a kontárt, aki az elsőt kifaragta. Vak volt a szerencsétlen – fintorgott.

A nő az egyik üzletből kilépő férfira szegezte a tekintetét. – Ő az – súgta titokzatosan.

A férje érdeklődve figyelte a távolodó alakot, de semmi különlegeset nem fedezett fel rajta. Egy szál vörös rózsát tartott idegesen a kezében. Viszont nem volt nála csillogó léggömb vagy szív alakú párna, amit biztató jelnek vett.

A felesége nem tévovázott: a következő pillanatban már a szerelmét hazaváró Jasmine-nel álltak a kis lakás nappalijában. Az ízlésesen megterített asztalon finom ételek sorakoztak, a levegőben ínycsiklandozó illatok szálltak. A nő elvégezte az utolsó simításokat, majd kezébe vette a fekete, arany szalaggal átkötött csomagot. — *Remélem, tetszeni fog neki.*

Ekkor a kulcs megzörrent a zárban. Sean határozott léptekkel közeledett a rövid folyosón Jasmine felé.

— Boldog Valentin-napot! — mosolygott rá gyengéden, és átnyújtotta neki a rózsát.

— Na, még ez is! — hördült fel a másik férfi méltatlankodva.

— Várd ki a végét!

— Neked is! És boldog évfordulót! — nyomta a nő Sean kezébe a dobozt.

Sean kíváncsian bontotta ki a csomagot: egy márkás órát talált benne, a hátlapját gravírozott szöveg díszítette.

— „Lopj nekünk időt!” — olvasta a férfi meghatottan. — Köszönöm!

A következő pillanatban térdre ereszkedett, és a zakója zsebéből egy apró ékszerdobozt húzott elő.

— Jasmine Gray, megtisztelnél azzal, hogy a feleségem leszel? És én megígérem, hogy a lehető legtöbb időt lopom majd ketőnknek.

A nő szeme nedves lett a meghatottságtól. — Igen — válaszolta elcsukló hangon.

Miután a férfi az ujjára húzta a gyűrűt, boldogan ugrott a nyakába.

A két égi alak némán figyelte a jelenetet.

— Te adtad egymásnak őket. Számukra ez a legszebb ünnep a világon. Ők téged magasztalnak ezen a napon.

A férfi nem szólt semmit, csak átadta magát az igaz szerelem érzésének.

– Menjünk haza! – ölelte magához Ámor szorosán a feleségét.

A két szerelmes forró csókban egyesült, az istenek pedig tapintatosan magukra hagyták őket.

Csillagszóró

Kellemes este köszöntött az amúgy csendes kisvárosra. Kacagó gyerekek sokasága lepte el a főutcát. A kirakodóvásár árusai szaloncukorral, kürtös- és mézeskaláccsal hívogatták a járókelőket.

Fahéj, narancs, sült alma és forralt bor illata keveredett a levegőben, a karácsony meghitt békességével betöltve az emberek szívét.

Egy három év körüli kislány szaladt az édesanyja felé. Szőke fürtjeit futás közben meglibbentette a hűs szellő, pirospozsgás arcocskája örömtől ragyogott. Az édesanyjától örökölt hatalmas, óceánkék szemeiben cserfes kíváncsiság csillogott.

– Anya, anya, gyere! Gyere! – kezdte húzni makacsul a fiatal nő kabátját, ahogy odaért hozzá.

– Adrienn, várj egy kicsit! – lépett melléjük egy magas, szőkésbarna hajú férfi. Miközben gyengéd tekintettel nézte a kislányt, finoman átfogta felesége derekát.

A nő elérzékenyülten fürkészte az arcát; elrévedve figyelte gyönyörű, tengerzöld szemeit, mosolyra húzódó, finom ajkait,

markáns állvonalát. A férfi, megérezve magán pillantását, felé fordította a fejét. Szavak nélkül is tudta, mire gondol a felesége: ennyi megpróbáltatás után végre boldogok lehetnek. Hiába teltek el évek a viszontagságaik óta, ilyenkor, ünnepek idején mindig eszükbe jut, hogy hálát kell adniuk egymásért.

A kislány megint rángatni kezdte az anyukája kabátját.

– Anya! – kérlelte.

A nő egyetlen szó nélkül Adrienn apró keze után nyúlt, aki győzedelmesen mosolygott, miközben egy kisebb gyermekcsoport felé vezette édesanyját. A gyerekek két kislányt álltak körül, akik egy-egy csillagszórót tartottak a kezükben. Nyolcasokat írtak le a levegőben egymás felé, és ahogy a szikrák összeolvadtak, gyönyörű fényszalagok születtek.

– Nézd, anya! – mutatott Adrienn feléjük.

– Azok csillagszórók – guggolt le mellé a nő.

– Csillagszórók? – ismételte a kislány álmélkodva.

A mellettük álló kisfiú rámosolygott Adriennre.

– Szeretnél egyet? – kérdezte a csöppnyi lánytól.

Adri félszegen bólintott. A fiú benyúlt a kabátzsebébe, egy aranyszínű kis tasakot húzott elő, majd kivett egyet a benne lévő pálcikák közül, és a kislány felé nyújtotta. Adrienn apró kezébe fogva csodálta, aztán értetlen tekintettel nézett vissza a két lányra.

– De ez nem világít! – bosszankodott.

– Először meg kell gyújtani – mondta édesanyja lágyan.

Adrienn felnézett az apukájára, aki ebben a pillanatban érte be őket.

– Apa, meggyújtod nekem? – kérdezte a férfit.

– Mire nem jó egy dohányos a családban – pillantott a nő rosszállóan férjére.

A férfi elmosolyodott, majd elővette az öngyújtóját.

– Fogd erősen! – figyelmeztette kislányát.

Pár másodperc múlva, miután a láng néhány pillanatig a végéhez ért, a pálca szikrázni kezdett.

– Hű! – kerekedtek ki Adrienn szemei. – Csillagszóró – sutogta gyermeki csodálattal a hangjában.

***

Sok évvel később a család békésen üldögélt a kandalló előtt. Mindegyikük egy-egy bögre forrócsokoládét szürcsölgetett. Átadták magukat az ünnepi hangulatnak; engedték, hogy átjárja szívüket az egymás iránt érzett önzetlen szeretet.

Adrienn a szülei lábánál ült a kanapé előtt. Felnézett rájuk: édesapja szorosán ölelte édesanyját. Áhítattal figyelte őket; titkon reménykedett benne, hogy egyszer ő is megismerheti az igaz szerelmet.

Lassan feltápászkodott, és a kandalló párkányán fekvő vékony, hosszúkás tasakból előhúzott egy grafitzürke anyaggal bevont fémpálcikát, majd a mellette heverő gyufásdobozért nyúlt. Meggyújtott egy szálat, majd rövid ideig a pálca végéhez tartotta, ami ezután hirtelen szikrázni kezdett.

A lány merengve figyelte az apró, pattogó fénypontokat.

– Csillagszóró – sóhajtotta elérzékenyülten.

Kántor Gyöngyi

A nevem Kántor Gyöngyi, huszonkilenc éves vagyok, Dunaújvárosban lakom.

Két testvérem van, édesanyám sajnos már nem él.

Az Országos Mentőszolgálatnál dolgozom Székesfehérváron. Tizenöt éve írok, először rövid történetekkel kezdek, majd később jöttek a versek

Jelenleg a Poet irodalmi oldalon publikálom az írásaim, Steel név alatt.

Nagyon szeretem a művészetet, szabadidőmben nem csak írok, festéssel is foglalkozom. Az írás számomra nem egyszerű hobbi, a lényem része. Nem csupán önkifejezés, hanem egy ablak, amin keresztül másoknak is megmutathatjuk a világból mindazt, ami értékes, ami mellett nem szabad elmenni.

Életem példaképe az édesanyám, akit hat éve veszítettem el, úgy élem az életem, hogy méltó lehessen mindahhoz, amire tanított, amire nevelt, de leginkább öhozzá.

A világot igyekszem nem csak nézni, látni is, és ugyanígy viszonyulok az emberekhez is.

A szeretet erején

Fenyőpintyek éneke száll az alkony
udvarán, fátyol-hamvas csendben bújna
hozzám a remény, én gyertyámra súglak,
távoli Karácsonyok hangját hallom.

A város olyan, mint tajték-fehér part,
könny-tiszta hó szemében téged látlak,
anyu, emlékeim karjukba zárnak.
Tán a kisdéd, ki most ajándékot ad

nekem, mert szívem tenyerébe teszi
múlt-ünnepeink szeretet sütötte
kalácsát, s hitem áhítva eszi

a csodák ízét. Túl cipelt bűnöket
a megbékélés batyujába szedi,
bársony suttogású, égi bűvölet

simít. Láng-néma varázsban érezlek,
gyermekké szelídülök a lágy fénynél,
míg angyal-lelked ölébe fészkelem

magam. Templomi mirha ontja szépét,
 kicsomagolt öröm minden lélegzet,
 hisz újra élem áldott idők éjét.

Csillag-sóhajtó, szeplőtelen ária,
 kacajod csendül a fuvalló szélben,
 malaszt-illat dereng a gyolcsos téiben,
 veled mosolyog felém Szűz Mária.

Jégrajzos ablakon ragyog az otthon
 arca, fenyő-szagú csillogás suhan,
 e féltett percek üdvösségre gyúlnak,
 csodát kaptam, hisz lélek-kezem fogod.

Tavaszd vártam

E tavaszt vártam, — veled, mint az élet,
 mely csíráként álmodik havas csendben,
 fényedre sarjadni, kinyílni neked.
 E tavaszt vártam, mikor múltó képzet

volt már csak léted, mert a bánat-ködben
 magvam minden kis sóhaja elfagyott,
 az olvadás reménye is elhagyott,
 s nem eresztett jéggel zárt sírkövem.

E tavaszt vártam, magány-hideg földben,
keményedett szívvel, fájdalom-rögben,
míg enyhülést nem hozott lélek-Napod.

E tavaszt vártam, mely érkezett veled,
hogy szerelem-virágzásba te neveld
azt, melynek lélegzetet sorsod adott.

E tavaszt vártam, szemed kékjén látni
az Égbolt kikelet-tiszta varázsát,
nem félni ránk váró majdok talányát,
a veled-bizonyosság útját járni.

E tavaszt vártam – veled, hogy arcomat
örülni emlékeztesse mosolyod,
akkor is, ha árnyékkommá sompolyog
a tegnap. E tavaszt vártam, harcomat

feladni, szabaddá lenni a mának,
cseppig beszívni rügyező vágyak
mámor-illatát. Ölelés-sétányon

öröknek hinni az ősi lobogást,
csak hallgatni a meghitt szívdobogást,
míg csillagokat fest fölénk a fény-távól.

Fehér ária

Az este jégfüves mezőin járok,
pehely-cinegék szálldosnak hajamba,
a fák hangja hárfa-dallamú álom,
szél-pánsípon zenél a tél angyala.

Hópintyek dúdolják mennyek valcerét,
csillám-hegedűn játszik a szúzi fény,
felhő hangolja havazás-hangszerét,
hidegről furulyázik a szikra-dér.

Hattyúszín húrokat penget az éjjel,
jégfuvolák csendszólama andalít,
fagyveréb fészkel a szendergő térre,
kósza őszmorzsákat gyűjtve hajnalig.

A virradat is derengést komponál,
míg elnémulnak a fehér orgonák.

Kisháziné Vincze Julianna

Semmi kétség, édesapám a ludas, meg persze édesanyám is, mert cinkostársként hagyta, hogy apuka a „Piroska és a farkas” helyett Ady, Tompa Mihály, Petőfi, Arany, József Attila, Babits, Áprily Lajos, Mécs László verseit, Madáchtól Az ember tragédiáját „mesélje” nekünk esténként. Így szép lassan belénk költözött a ritmus, a rím, talán amikor még beszélni sem tudtunk az öcsémmel; és, ahogy növekedtünk, a verseket szülő gondolatok is megtalálták bennünk az őket illető helyet.

A második gyerekkor kezdetének táján, amikor félretehettém a kenyérkereső évek gondjait, a magam gondolati is versek formájában kezdtek megszólalni — korántsem abban a hitben, hogy versenyre kelhetnék a versírást hivatásként művelőkkel. A költészet szeretetért viszont mindenképpen köszönettel tartozom a szüleimnek.

Március

A rügyek, a bimbók mélyen
Szunnyadtak a hideg télben.
Most, hogy kibújt a Napocska,
Azok is vágnak a szabadba.

Ünnepelik az élőlények
Nagy diadalát a fénynek.
Köszönjük, március, neked,
Hogy visszahoztad az életet!

Reményt adott a hazának,
Utat a szép szabadságnak,
Hitet gyarló embereknek,
Örömet szorongó szíveknek.

De hogy elfeledjük, ne hagyd,
A fagyos, bús hónapokat!
Feltámadó, hideg szeled
Emlékeztessen bennünket,

Hogy milyen, ha zord az idő,
Enyhet és kedvet kerülő!
Aztán add is vissza nekünk
Ragyogó, bízó ünnepünk!

Gergő mosolya

Mint amikor az éjjel után
A derűs hajnal hunyorog,
S első halvány sugarával
A nappal a házba bekopog,
Olyan sejtelmesen gyönyörű,
Mikor az unokám mosolyog.

Mint amikor az erdő csendjét
Egyszer csak madárdal töri meg,
S az embert békeesség öleli át,
Hallván a trillázó éneket,
Olyan csodát élhetek át,
Mikor az unokám nevet.

Mint amikor a felhők mögül
Hirtelen kibújik a Nap,
S a vízcseppek fűszálak fölé
Az égre szivárvány szalad,
Olyan ragyogás vesz körül,
Mikor az unokám kacag.

Az arcán gödröcskék,
Szemében tükröcskék,
Éltető vidámság,
Gyermeki boldogság!

Kis tenyered

Kis tenyeredben a puhaság;
Rácsuk a tíz pici aranyág.
Így fogod két kezem. Csudajó!
Most milyen boldog a nagyanyó!

Kis tenyeredben ül a jövő:
Sors, akarat, igaz szerető,
Földi világban az utazás,
Indulat, érzelem, a tudás.

Kis tenyered, majd, ha nagy leszel,
Akkora lesz csak, mi jót teszel.
Jól tudom, benne lesz a világ —
Megmarad mégis a puhaság.

Téli emlék

Odakint fagy van és dermedt élet.
Idebent jó meleg. Vígán élek!
Fahasáb lángol a kis kályhában;
Duruzsol csendben — és bennem nyár van.

Lesz-e még igazi karácsony?

Hol vagy már, angyalhajas karácsony?
 Nem lóg most ezüst dió az ágon!
 Meleg fényű gyertyák, szép énekek...
 Mi van karácsonykor helyettetek?

Kedves apróságok saját kezűleg,
 Titokban készített meglepetések...
 Hová tüntettük a szeretetet?
 Mi van karácsonykor helyettetek?

Drága ajándékok, nagy rohanás,
 Boltból kerül elő a kalács,
 Műanyag fa áll a kisasztalon ...
 Ennyi változott a karácsonyon.

Éjféli misére sikkból megyünk,
 Meghittség sem igen jut nekünk.
 Nem tudjuk, mi az ünnep e napon...
 Ennyi változott a karácsonyon.

A hála és a szeretet helyett,
 Mely egykor betöltötte a szívet,
 A pénz uralkodik, s a hatalom.
 Ennyi változott a karácsonyon.

Nem az emberek hibásak ezért!
 Csak küzdenek a kiváló helyért,
 Hogy valamiből ők is megéljenek —
 S közben elfelejtik a lényegét.

Elhagyott bennünket a nyugalom,
Csöndes elmélkedés a dolgokon,
S nem jut eszébe már senkinek,
Mik is jelenthetik a kincseket.

Lesz-e még igazi karácsony?
Mézeskalács a fenyőágon?
Találnak nyugalmat az emberek?
Mebékélést, hitet, szeretetet?

Meghittség

A meghittséghez nyugalom kell;
Türelem és óriási szeretet.
Több annál is, mint ha valaki
Embert, tárgyat vagy virágot szeret.

Meglehet, ilyenkor egymás felé
Sugárzik egy olyan érzélem,
Mely biztóságot, bizalmat idéz,
Áthatja tisztaság és értelem.

Ekkor az Isten ránk mosolyog.
Védőn nyújtja fölénk tenyerét,
Megáldva minket és a percekét,
Melyeket ajándékul ad az ég.

Karácsonyi séta

Csendes most az utca,
Nincs, aki tapossa.
Frissen hullott hóban
Magam ballagok.

A Hold csücsül egy ágon,
Míg utamat járom,
És fölöttem tündökölnek
Mind a csillagok.

Lábnymom követ csak,
S dúdolom magamnak
„Ó, csendes éj,
Szentséges éj...”

Holdas éjszaka

Bekandikál a Hold az ablakon;
Végigsimítja csendben homlokom.
Megáldja, mint a pap, ahogy teszi.
Én visszaintek hálásan neki.

Nem is vagyok már oly magányosan!
Bár párom messze, Holdam véle van.
Őt is simítja most a lágy sugár,
S hogy rá gondoltam, talán tudja már.

Ó, drága, jó Hold! Légy az én kezem,
És érintsd meg elalvó kedvesem!
Hadd higgye azt, hogy én fogom kezét!
Így édes álmod küld hozzá az ég.

Újévi üdvözlés

Táncol a hópihe, siklik a szán!
Angyalkák árnya a ház oldalán:
Emberi sorsokból összetapasztva
Hógolyók ezreit szórják az útra,
S parányi kezekből gurul elő
Percről percre a múltó idő.
Éjfelet üt az óra, és ím:
Megáll egy percre a gyermeki csíny!
Új év kezdődik! Sorsforduló?
Bízzál ebben, hisz fehér a hó!
Fehér a sors, tisztul az ég!
Mi kell a jóhoz? Ez nem elég?
Nyílik az új év hótiszta lapja,
További sorsunknak szép kezdőnapja.
Táncol a hópihe, siklik a szán!
Minden jó ember BUÉ-t kíván!

Kiss Antal

Kiss Antal vagyok, 1950 októberében, Budapesten születtem. Egy gyönyörű asszony kíséri életem, több mint 33 éve. Két felnőtt, jóra való gyermekünk van: egy leány, egy fiú. Életem jelentős részét a hajógyártás, a közszféra szolgálata töltötte ki.

Megtiszteltetésként ért, „Együtt” és „Verselő” című antológiákban (2011) megjelenhetett pár írásom.

A megálmodott érzések papírra vetése öröm, melyet bájos kolleginák őszinte, kedves visszajelzése ösztönöz. Talán egy pillanat erejéig a tisztelt olvasón átfut a gondolat: a másik megbecsülése, a szeretet mily fontos része életünknek.

Weblapom címe: <http://antalkiss.hupont.hu>

Leánykérés

[Egy nap, mely nem rengette meg a világot,
hozott hosszú távú boldogságot]

Koránkelők, indulnak.

Az álom még ott ül szemükben. Én is indulok, vár az utazás, vár a munka. Reggel 06.00-kor illik a satupad mellett megjelenni, ténykedni. A hajók, úszódaruk világa ez. Önálló életet élő, érdekes, zárt világ.

Munkánk gyümölcse a világtengereket járja. Úszódaruk, hajók képviselik a csodát, amelyet papírra vetett vonalak hálójából dolgoz-szorgos kezek varázsolnak életre. Családok, dinasztikiák, nemzedékek nőnek fel a hajók árnyékában. Két kezünk alkotására, becsületünkre oly kényes nemzedék; számon kérjük az adott szót, kézfogást! – joggal. Itt az adott szó, a kézfogás, az írott papírnál is erősebb.

Ez nem a ma divatos, celebek, léhaságok tárházából szalasztott egyedek világa. Itt körön kívül kerül a jellemtelen, s egy életre elássa magát; híre követi, megy vele.

Egy kollégám szól, lehet menni ismerőseihez Ukrajnába, érdekel-e a dolog?

Természetesen érdekel. Egy fiatalembert mindig érdeklí az új, a megismerés, a világlátás. Elvégre nem tagadhatjuk őseink kalandozó vérét. A nagy testvér háza táján még sohasem jártam, felcsigáz a lehetőség. Elkéri adataimat, hogy kint élő rokonai intézkedni tudjanak.

A szocializmus, épülő-szépülő korszakában, a nagy testvérhez [C.C.C.P] nem egyszerű kijutni. A kilátogató magyar állampolgárnak, meghívó levelet küldenek, lehetőleg hasonló vezetéknevű ember, rokon, családtag által Barátom intézkedett, s lőn csoda, kaptam egy meghívót! Igaz, nem egyik napról a másikra. Isten s a nagy szocialista tábor malmai egyaránt lassan őrölnek.

Egy nyári délután a Magyar Posta erre hivatott személyisége – nem holló formájában –, ajánlott levelet kézbesített.

Aláírtam, átvettem, meglepődtem. Ukrajnából jött a levél. Ukrajnából levél? Kit ismerek ott? Emlékeim szerint senkit. Számomra ismeretlen a feladó. Érdeklődéssel, kíváncsian bontom fel a borítékot. Egy levélke, plusz egy meghívólevél hullik kezembe.

Kicsit girbe-gurba betűk szabálytalan sora közli, meghívnak, magukhoz Kárpátok aljára, a Nagyszőlösi – járásba, látogatóba. A levél alapján, unokatestvérnek minősülök. Kicsi a világ, a *Kiss* vezetéknevűekből, meg akad rendesen, szerte e földtekén.

A meghívólevél, C.C.C.P. hivatalnoka által kiadott, aláírt, lepecsételt, az aláíró neve megfejthetetlen. Családlátogatásra szól.

Írány az általam ismert, egyetlen hiteles fordító iroda; Budapest. 1062. Bajza utca. 54. Nem csalatkozom, valóban elkészítik, a hivatalos fordítást, szép magyar nyelvre, viszonylag jelképes összegért, meglepően rövid idő – pár nap – alatt. Az aláíró neve számukra is megfejthetetlen, titulusa: Titkár.

– Internet ekkoron még nem létezik, így fedje a becses nevet, jótékony feledés homálya. Ennyi évtized távlatából a köszönöm jár nékije.

Nosza, papírt, tollat ragadok; megköszönöm a lehetőséget,

hogy kimehetek. Érdeklődöm, kinél fogok lakni, mit vigyek, mikor menjek, mely időpont a megfelelő.

– Ez az a korszak, mikor, levelezés formájában zajlik az élet, a mobilt még csak gépjárműben lévő, mobiltelefonként alkalmazták méretei miatt, hordozhatóságról szó sem esett.

Vidéki életforma ahova készültem; az ottani Posta Hivatalban lévő kézi távbeszélő készüléket ismeri egyedül hangtovábbításra alkalmasnak. Esélyem sincs a távrecsegőn, kézibeszélőn történő eszmecserére. Marad az egyetlen megoldás. Levelek, jönnek, mennek. Lassan körvonalazódnak a dolgok. Megtudom, ki, mit, szeretne, mivel tehetem könnyebbé, átmenetileg, kis időre, az ott lakó meghívóim, minden napját.

E korban, a múlt század '70-es éveiben az emberek akartak, tudtak írni; magvas gondolatokat papírra vetni. A leírt szavaknak jelentőségük volt, tartalommal bírtak.

Lehet, maradi felfogású vagyok, de egy gondosan megírt levél, az érzelmek, történések közvetítésének fontos láncszeme, néha évtizedek múltán is becses ereklye, annak ki kapta, s tán az sem bánja ki papírra rötta a sorokat. Akár még muzeális érték, világirodalmi remek is válhat a papírra vetett szavak egymásutániságából, lásd: „*Puskin: Tatjana levele Anyeginhez*”

Az 1970-es évek második felében, a nagy testvér égisze alatt jártam először Ukrajnában. A Kárpátaljai, Nagyszőlösi járásban lévő, Tiszaújlak [VILOK] volt utam célja.

S ím, eljött a nagy nap, Záhony felé veszem az irányt. A délelőtti órákban indul *Tisza Express* nevű vonat Kijevbe — én Csapig utazom, egy számomra ismeretlen ország, ismeretlen tájai, ismeretlen emberei felé. Biztos pont az utazásban; Csap állomás hol le kell szállnom, s valamely családtag vár. Az egész egy nagy kaland ígéretének tűnik.

– Míg más embertársaim, ebben az időszakban a nyugati végek irányában kalandoztak, engedéllyel, nekem folyamatosan a keleti végek és annak érdekes történései jutottak, egy részük szintén engedéllyel

A *Tisza Express* elindul, s kezdetét veszi a nagy kaland. Semmi rendkívüli nem történik, azon kívül, hogy a rendszeresen Kárpát-aljára utazók, különféle rémtörténetekkel szórakoztatják a becses nagyérdeműt. Nyíregyháza magasságában viszont lázasan kezdenek különböző rejtekhelyeket átnézni, biztos, ami biztos jelszóval. Félnek a vámosoktól, orosz kiskatonáktól. Rémtörténeteik részben valósággá válnak, Nyíregyháza után.

Záhonynál közlik: tilos a fülkéből kilépni! – vajh miért? Megtudtuk, kiskatonák vonat alatt, vonat tetőn, ezerrel keresnek, kutatnak, dübörögnek. Szótlanul, nagy határozottsággal, s még nagyobb zajjal teszik dolgukat. Eközben fegyveresek kíséretében vámosok lepik el a vonatot, ellenőriznek jegyet, csomagot, pénzt, útlevelet, mindent mi mozdítható, megfogható.

Egy fiatalember – szintén első utas – megpróbál kinézni a folyosóra, meglepő gyorsasággal géppisztolyos őr tereli vissza a helyére, ékes, szép orosz beszéddel! Rendesen szétszedik a csomagját, kutatják át ruháját, szóhoz jutni sem hagyják, s örülhet, hogy le nem szállítják. Van pánik a fülkében rendesen.

Nem lelte semmit, mint általában, de frászt hozták az emberre. Érdekes volt látni a nagy felhajtást. Szerencsésen átértünk Csapra. Az alig 5 km-es vasúti utat, két óra alatt abszolváltuk.

Leszálltam, hatalmas, monumentális, lenyűgöző állomás. Elveszett báránynak éreztem magam.

Azért megtaláltak – bár nem tudom mi módon, s oly szeretettel fogadtak, mint a testvért ki hosszú út után végre hazatér.

Meghatódtam. Közölték irány a helyi vonat, mely Bátyun át elvisz VILOK [Tiszaújlak] helyiségbe.

Megkerestük, felszálltunk, és jó órácskát zötyögtünk. Bátyú helyiségben átszálltunk egy másik leharcolt fapados szerelvényre, mely jó ideig haladt a Tisza parton, míg célunkhoz elértünk. Megérkeztünk egy csipetnyi állomásra: Tiszaújlak [VILOK]. Leszálltunk.

— Az itt élő emberek szeretete a vendég iránt elképzelhetetlen. Az 1970-es évek második felében, a nagy testvér [C.C.C.P.] irányítása alatt is őszinte, nyílt szívvel, családtagként fogadták a messziről jött személyt. Elképesztő volt ez az őszinte, szívből fakadó szeretett megnyilvánulás. Ilyet még szép magyar honban sem tapasztal, mindig az ember.

A család ifjabb férfi tagjai várták az állomáson érkezésünket. Megérkeztünk. Leszálltunk. Elindultunk vendéglátóim házához, a nem nagy távolságot, meglehetősen lassan abszolváltuk.

— Az állomás a múlt század eleji építészet nyomait viseli magán, s több sínpár halad át rajta; a '70-es évek közepe óta változatlan, mintha az idő megállt volna, e gyönyörű tájon.

Mindenki sógor, koma, rokon, jó szomszéd, és kíváncsiak a pesti fiúra. Ekkora felhajtás egy férfiember miatt. Ez a kisebb baj, de mindenki vendégszerető, és sértődékeny, ha nem fogadod el az ételt, italt; zokon veszik. Őszintén, jó szívvel kínálnak, nem illik megsérteni őket. Azt felejtik el, hogy a városlakó nem vodkán él, csak vízen. Fél kisváros leküzdve, másik felének megígérve, hogy itt tartózkodásom alatt pótlóm mit ma elmulasztottam.

Megérkeztünk, kezdődött minden előről. Eszem, iszom, dínom-dánom, élménybeszámoló és ismerkedés a családdal, családtagok-

kal, a fiatalemberrel, ki a meghívót küldte. Késő éjszakába nyúlt a nap. A nyüves kakas meg már kukorékol!

Másnap kiderült, éleslátásom szabadságon volt előző nap.

Megláttam: a családnak van egy bájos, csendes, halk szavú, szőke hajadona, csodálatosan tengerkék szemekkel. Szavam szakadt, lélegzetem elakadt, mikor megláttam. Szép volt, de nagyon szép! Mint villám sújtotta fa álltam, s nem találtam a szavakat, ennyi báj, szépség láttán!

Vajh, hol leledzett e gyönyörűség, az elmúlt nap? Biztosan itt volt, csak a vodka, házibor erősen befolyásolt. Mint megrögzött agglegény, ezerrel kezdtem törni magam, hogy oltár elé vezethessem.

Volt még négy tesó úgy ráadásnak; melyből három fiúként létezett. Szép szál háromajtós szekrények, kik mellett szerénységgem, jelentősen eltörpült! A nővére, kedves, aranyos, jóra való teremtés. A leány mamája, papája pillanatok alatt befogadott, s úgy kezeltek, mint saját gyereket.

Minden szabadidőmben a leányzó társaságát kerestem, melyből nem sok akadt; hisz a családot ismerő minden egyed, közeli és távoli rokon elvárta, hogy portáját megtiszteljem, vendégszeretetét élvezzem. Őszinte, kedves, barátságos vendégszerető emberek. Van esélyem arra, hogy mire szép Magyarhon felé visszaindulok, sima alkesz válik belőlem.

— Éltek a mindennapi életüket, tették a dolgukat. A ház körül zöldség, gyümölcs, szőlő lugas. Apró és nagyobb állatok minden mennyiségben. Pesti aszfaltról származónak, ez mind az újdonság varázsával hat.

Érdekes volt látni, a vasúttól nem messze a faüzem működését, ahol NŐK és férfiak dolgoztak vállvetve, eléggé mostoha körül-

mények közt. Zokszó nélkül végezték, nem könnyű munkájukat, sőt dal, kacagás fogadta az arra járót.

A hangzatos famegmunkáló kombinátnak nevezett intézménynek, csak egy részét láthattam, itt a faanyag méretvágása, szortírozása, előkészítése folyt. A feldolgozó üzem bútorgyártó részlegét nem tekinthettem meg. Kisebb szentségtöréssel ér fel a pár fotó, melyet az előkészítő részben készíthettem. Ma már muzeális jelleggel bírnak.

Létezett a kolhoz, a suszteráj [cipőgyár] – hol remek papucsokat készítettek, valamint a pékség, mint munkalehetőség e vidéken.

A Tiszához mentünk, mely a kert végében folydogált békésen, csendesen. A keleti égen felkelő hajnali Nap, fürdött a szőke Tisza vízében, melynek tükrében megcsillant, leendő kedvesem szőke, göndör fürtjei. Szép volt, de nagyon szép!

A természet csendes, lebilincselő nyugalma, a hullámok lágy ringató mozgása, önként adta a témát a tétova csend feloldásához. A kora reggeli együttlét, kedves halk szava, a víz tükrében, csillogó szikraként visszatükröződő bájos arca, egyre nagyobb hatást gyakorolt rám. Tetszett a lány nekem! Tetszett üde fiatal-sága, romlatlan tekintete, búbájosan ígésző mosolya!

Szívem ifjú királynője a kor ízlésének megfelelően öltözködött, egyszerű mintás kartonruhája, kiemelte karcsú alakját, kellemesen vonzó idomait. Belém karolt, s én megremegtem a természetes könnyedségtől, a karok ösztönös egymásra találásától. Mint egy álom, a táj lebegni látszott. Boldog voltam, akkor és ott, a végtelennek tűnő pillanatban.

Lágy, édes ajakának érintése igazi varázslatként hatot. Meg-csókkoltam, s ő visszacsókolt, szívből, őszintén.

Eldöntetett, itt ebben a boldogságos pillanatban, Ő lesz életem párja, vele akarom életem leélni

Ne felejtjük, ehhez a tengerkék-szemű leány beleegyezésére is szükség volt! Nem ellenkezett! — lehet nekem ellenállni? Aki nem ellenkezik, az legalább megfontolás tárgyává teszi a kérést. Megfontolta, s nem mondott nemet. A hét hátralévő részében méterekkel a föld fölött jártam. Minden egyszerűnek, természetesnek tűnt.

Очень мило, сексуальную женщину [Nagyon aranyos, sexy nő]. *Jó vele! Jó vele beszélgetni, hallgatni kedves hangját, nézni csábítóan csodás, varázslatos tekintetét, mely minden pillanatban igéz és megbabonáz. /Kiss Antal: Találkozás./*

Vágytam a csodát, e bűbajos szőke leányt, s az eljövendő boldog éveket.

A csoda megadatott! Másnap megkértem, ahogy illik a leány kezét a szülőktől. Kicsit meglepődtek. Valószínűleg túl gyorsnak vélték a tempót.

Megbeszéltük a családdal, hogy hazamenvén, benyújtom a szükséges papírokat, s amint lehetőség nyílik rá, jön leendő életem párja, a tengerkék-szemű tündér! Kitartásomat siker koronázta, egy évvel később beadtam derekam; e csodás tekintetű, bájos leánynak. Feleségül jött hozzám!

— Az irodalom, a szakértők azt állítják nincs igaz szerelem első látásra. Véleményük szerint ez nem más, mint fellángolás, mely adódhat egy csábos pillantásból, igéző mosolyból, egymás közelségének egymásra hatásából, a romantikus érzelmek elsza- badulásából. A hozzáértők szerint, kell pár év udvarlás, hogy megismerjük a másikat, biztosak legyünk érzelmeink megalapozottságában, s természetesen a szülői áldás sem hiányozhat.

Nem értek egyet az általánosításokból levont következtetésekkel.

A szerelem bekövetkezhet első pillantásra!

Nyugodtan mondhatom több évtizeddel a hátam mögött: nem vagyok szent, férfiből vagyok, okoztam bánatot, de a jobbik énem mindig igazat adott, e gyönyörű, türelmes asszonymak. Nélküle sokkal kevesebb lennék, s általa lettem sokkal jobb, s ezt nem lehet elégszer megköszönni! Azt vélem, hogy a NŐ az egyetlen olyan földi lény, kiben genetikailag kódolva, ott van a megtartó varázslat képessége. Fel kell ismerni a hosszú távú összetartozás, egymás véleményének kölcsönös tiszteletéből, a másik iránti féltésből, a végtelen kompromisszumok sorozatából áll össze. Képesek vagyunk az egymás iránti toleranciára, megértésre, egymás segítésére, képesek vagyunk szenvedni a másik hiányában.

Az eltelt több mint 33 év igazolja, akkori döntésünk helyességét. Természetesen nálunk is voltak jó és még jobb évek. Egymás kölcsönös tisztelete, a szeretett, az önzetlen bizalom és őszinteség, átsegített minket a nehezebb időszakokon. Közös minden akadályt le tudtunk győzni. Mikor egyikünk bizonytalanná vált, a másiknak volt, hite, ereje rálelni a megfelelő útra, amelyen kéz-kézben haladunk folyamatosan tovább.

Budapest, 2011. 09. 29 — 2012. 04. 16.

Karácsonyi 4 soros

Hulló pihe — puha, bársonyos kristályok
lábaid elé terített hófehér álmok
kandalló tűzének lobogó lángja
áldott, békés karácsonyt, varázsol szobádba!

Budapest, 2011. 12. 24.

Születésnap [XII. 28.]

Eltelt újra egy év, érettebb lettél
leányból, ifjú nővé cseperedtél
hozott az elmúlt év sok apró csodát,
most boldogságos nap virrad Reád!

Közel az új esztendő, itt vagyunk veled
szívünk kedvel, lelkünk szeret, hiszünk benned
tudjuk néked is kellenek az álmok,
mellé őszinte nyíltszívű jó barátok!

Veled örülünk e gyönyörű napnak,
vidámságunk jókedved fokozza,
ne gondolj búval, bajjal, bánattal,
az öröm fénye ragyogjon rajtad!

Melletted állunk mindig, minden bajban,
ha nehéz a szíved, segítünk rajtad,
nem engedjük e búbajos arcnak,
forró könnypatak, csorogjon rajta!

Óvón, védőn, ölel pár őszinte barát,
nem tolakszanak, ám figyelnek Reád,
csodás utadon szerencse kísérjen,
szívedben legyen: szeretett, béke!

Mind egyet akarunk, ünnepelni Veled,
örülni apró, fontos sikereidnek,
látni, arcod, szemed, vidám mosolyát,
Boldog Születésnapot, Királylány!

Budapest, 2011. 12. 27.

Karácsony

Hulló, pihe – puha bársonyos kristályok,
lábad elé terített hófehér álmok,
kandalló tűzének lobogó lángja,
varázslatos éj vár, még reánk ma!

Karácsony szent este, csillogó fények
kűnn az utcán, csend, béke: fehér szőnyeg
minden szív a békés boldogságot vágyja
száműzve a bántás, harag, a padlásra!

Elkőborolt macska, gazdáját nyávogja
a békés csendet morcosan karmolja
ajtó nyílik, sárga, meleg fény kiszökken
öreganyó, kedvencét karjába kapja!

Amott egy szegény, rongyaiba burkolva
áhítattal bámul a világos ablakra
valahol, valamikor, őt is így várta
békés szent este, család, szerető párja!

Magára maradt, társa a kihalt utca
végzetének mindenki, maga a kovácsa
hontalanok, sorstársak gyűlnek köréje
bízva az égi vezér, segítő kezében.

Boldog csevej, kacaj, gyermek zsvivaj,
ékesített fenyők, varázslatos világa,
örömmel töltve el az emberi szíveket
Áldott, Békés Karácsony Ünnepet!
– Kívánok mindenkinek!

Budapest, 2011. 12. 22.

Az első...

Egy gyönyörű, bájosan vonzó, szőke fiatalasszony házában voltam vendége. Pár évvel előttem járt a kora, s tulajdonképp Ő, a gyönyörű, természetes szőke fiatalasszony döntött úgy, érdemes vagyok bizalmára, szeretetére.

– Nekem tetszett, nagyon tetszett, mikor módom és lehetőségem volt, ott legyeskedtem körülötte. Igyekeztem felhívni magamra a figyelmét. Néha sikerült, néha nem. Jó volt Vele beszélgetni, elkísérni, ide-oda

Szép volt a ház. Kellemes, meghitt hangulatot varázsoltak az ódon kövek, melynek falai közt egy letűnt kor gazdagsága, pompája fogadta a vendéget.

Kora nyár volt. A kertben pompázott a sok színes virág, rózsák, liliom, írisz, szerelemvirág és még sok más számomra ismeretlen növény. Az ős fenyők hatalmas ágai, a vén diófa dús lombzata oltalmat, menedéket adott a melegben.

A könnyed esti alkonyatban kiültünk a vén diófa alá, rágyújtott, s mesélt. Mesélt arról, hogy nem szeret egyedül lenni, szeretne sokat utazni, mesélt elképzelt romantikus dolgokról.

Áhítattal hallgattam szavait, miközben gondolataim, vágyaim, álmokat, meséket, csodákat szótt köréje.

Mesélt, s közben szemei furcsán szomorúan néztek a messze-ségbe. Emlékek törtek fel benne, hiányzott párja, egyedül érezte magát. Kicsordult könnye, kicsordultak az apró gyöngyök szeméből.

Hozzá hajoltam, s lágyan az ajkához érintettem a számam. Tán nem is volt ez igazi csók, csak olyan ígélet féle. Éreztem a könny-

nyek sós ízét az ajkain. Őszintén hittem, megvigasztalhatom, hogy jó szándékom, rajongásom átsegítheti a gondokon. A helyzet adta ösztönös cselekedetet, volt akkor és ott. A bájosan szőke, kékszemű angyal könnyedén elfordult, rágyújtott.

S ekkor megtörtént. Még nem voltam 14 mikor először ..... – került staub a számba. A bájosan szőke, kékszemű angyal könnyedén elfordult, s én megigézve néztem, amint újólag előveszi a cigaretta tárcáját. Könnyedén kivett egy száll cigarettát a szájába tette, s egy ezüstös csillogású öngyújtóval rágyújtott. Mélyet szippantott, majd lassan, ráérősen kifújta a füstöt. Észrevette, hogy figyelem.

– Kérsz egy slukkot?

– Persze, – mondtam. Most már nem hátrálhattam meg.

Mosolyogva nyújtotta felém a cigarettát. Kicsit vonakodva szippantottam, és igyekeztem nem megfulladni. Visszavette a cigarettáját, miközben lágyan így szólt.

– Ne vidd túlzásba!

Így kezdődött. Egy ifjú, ki romantikus álmokat szőtt a gyönyörű, sziporkázó fiatalasszony köré. Egy ifjú ki felfedezte, minden nőben ott van a csoda, a megtartó varázslat képessége, az újjáteremtés hatalma; s mi balga férfiak hisszük, hogy nélkülünk a föld sem forog

Valahol, valamikor mindenki elkezdi. Az első élmények, pillanatok sokszor sorsokat határoznak meg. Jó vagy rossz irányba vehet fordulatot életünk, tulajdonképpen az egész egy nagy „vabank”. [1981–ben bemutatott lengyel film]

Harminckét év telt el. A sors úgy alakította életem, hogy letettem az utolsó cigarettát. Részben orvosi tanácsra, részben saját megfontolás eredményeként. Ám az első.... emléke örökre megmaradt.

Budapest, 2012. 04. 22 – 05. 04.

Komáromi János

Verset írni... valami furcsa késztetés ez. Kírni magunkból azt, amit megfogalmazni talán nem is tudunk, talán nem is akarunk. Lehet, hogy csak a verssorokat visszaolvasva értjük meg miről is írtunk. Lehet, hogy utólag is csak érezzük.

A közzététel pedig még furcsább dolog... Vagy talán nem is furcsa, hanem inkább alapvető ösztön az, ami a többi ember felé hajt bennünket. Bármiről is írunk, az mindig a közösséghez szól. Vannak versek, amiket eleve úgy írunk, hogy a köznek szánjuk, mert „közéleti” a téma, a gondolat. Vannak, amelyek látszólag csak magunkról, magunkhoz esetleg egy-egy kiválasztott személyhez szólnak, de ha mások olvassák őket, a saját életükre ismernek, részükké válnak.

Ez az alapvető ösztön vezetett közzétenni a saját verseimet és hozzásegíteni másokat is a megjelenéshez.

és karácsony

és karácsony lesz megint
és hideg
és hó is talán
és csend
és fehér
és "szilentnájt" a zongorán

olyan fenyős
olyan csillogós
olyan ismerős az egész
olyan gyertyás
olyan csillagos
olyan édes és nehéz

méz és fahéj illatok
üzenik, hogy itt ragyog
valahol itt lakik most is
van és lesz és volt is
ünneppé változott alakban
megül a gyertyafényes ablakban

a falakon kígyózik végig
lassan jut szemtől a vérig
elér a szívbe is talán
vagy kint ragad a házak udvarán
fényes plakáttá válik
havas teleken szokássá ázik

pedig lehetne, mint régen
 pedig ülhetne kisszéken
 pedig nézhetne csillogó szemmel
 pedig tehetné amit nem mer
 pedig szerethetne egész évben
 pedig mosollyá válhatna a békében

és karácsony lesz megint
 és gondok
 és méreg is talán
 és rohanás
 és ajándék
 és képeslap a "muzáj-íróasztalán"

olyan akarós
 olyan feszült
 olyan ismerős az egész
 olyan elmúlós
 olyan sóhajtós
 olyan zsúfolt és nehéz

és már nincs is velünk
 amikor a nevét folyton emlegetjük
 és nem találhatjuk
 amikor már nem is keressük

és néha van egy pillanat
 amikor megdermeszt az érzés
 és néha őszintévé válok
 amikor fellázít egy kérdés

...és hová lett a Karácsony?!

hazai képek

képeket írnak az alkonyatba
a csillagok felettem
ezen a földön boldog voltam
de mégis útra keltem

megállok az éjszakában
nézem az égbolt fényeit
ezt láttam gyermekként is
látványuk újból megrészegít

itt volt a bölcsőm réges-régen
itt csókoltam először édes szerelmet a szájra
itt tettem első lépéseim
erre a földre gondolok úgy mint szülőhazámra

képek suhannak, mind csak egy-egy villanás
sorban tűnnek fel álmok és remények
a régiek édesek, szépek és igazak
de a legújabbak valóság-kemények

és ha elfogyott minden energiám
ha körül vesz a "létezni kell" ostobasága
új erőt meríteni eljövők ismét
e jól ismert itthoni tájra

gyermekkoromból itt élnek még
a tiszta vágyak és az őszinte hitek
hogy tovább éljek ahhoz bátorságot
mindig itt meríték

képeket szőnek a nappalokba
aranyló napsugár-fonalak
elszakadni sohasem lehet
a gyökerek visszatartanak

amikor lépteim eltűnnek a semmiben
akkor végleg elhagyom ezt a tájat
nem jövök többé gyermekkorról álmodozni
az utcákon bolyongani senki se láthat

de azért még vissza-vissza nézek
lebegő lelkem nem oszlik el soha
én leszek e kéklő, hazai égen
az öröklét szivárvány-mosolya

csökken a csend

csökken a csend és hajlik az éj
lármásan érkezik hajnali szél
végig simítja fáim üstökét
madárka kezdi e-napi früstökét

felhőket rebbent szét fény elől a Nap
eljött hát egy újabb virradat
tűz-szárnyak festik a fáim pirosra
mintha az ég nagy tűzben lobogna

rezdül a hang és most születik újjá az élet
ez Szent Pillanat, azt üzeni: Szép lett!
a Tegnap már távol és nem látható a Jövő sem
a létezés csodálni a Mához szegődtem

emlékezés

hová tűnik pillangó szárnyak verdesése?
a napsugárfényű ragyogás?
oly könnyen semmivé lesz
mint néhány szívdobbanás

épp csak megcsillan az élet
még meg sem találtuk nyugalmunk
a testnek már búcsút int a lélek
az elmúlás árnyéka sötétlik rajtunk

kísért a csend
vigyázza még a hangodat
magányába zár a szoba
láttatja még az arcodat

érintésed is itt van még
őrizem a kezemen
könnyecseppek gyász-harmata
emlékező szememen

amikor megáll

amikor homályossá válik köröttem a szoba
karomban megáll a vér
arcomon megjelenik a vágy mosolya
lehullik a kiérdemelt babér

eltűnik a jelen és nem is volt a múlt
a jövő pedig soha nem jön el
a létezés végtelen öröksége
ilyenkor bennem énekel

megjelenik a csendben minden harmónia
befogadom a poklot és a Mennyt
mert minden ilyen pillanatban
a Mindenség újra mindent megteremt

létezik ami egyszer létezett
és az is ami még sohasem volt
én teremtek ilyenkor időt és teret
a vágy felgyújt és újra elolt

belőlem sarjad fény és a sötét
anyag és az energia
minden mindig létezik bennem
csak valósággá kell válnia

minden ilyen pillanat
pusztulás és újjászületés
határtalan képzeletem
rombolás és teremtés

az alkotás tüze bennem lobog
én vagyok kovács és kohó
én vagyok a mulékony anyagot teremtő
és a halhatatlan lelket alkotó

hol

Hol voltál míg nem voltál velem?
Hol jártál míg nem léteztél nekem?
az nem lehet, hogy nem voltál sehol
az nem lehet, hogy Semmiből Mindenné változol

lépéseim neszében követtél
mögöttem voltál elém sohasem kerültél
meleg voltál fejemre féltőn hulló napsugárban
vörös szín lenyugvó koronában

hajnalokon az utolsó édesre-álmódott pillanat
éjszakákon nyugodt szuszogás, mely simogat
csend, az őrijtó ricsajok között
hang, ha az örök némaság üldözött

ott voltál minden pillanatomban
amikor egyedül voltam és majdnem összeomlottam
ott kellett lenned minden lélegzetemben
amikor eltévedtem és utamat kerestem

kezemben vonalak mutatják elrendelt sorsomat
hitem messze űzi az ostoba jósokat
akik semmit sem szóltak rólad
nem mondták, hogy valahol ott vagy

tenyér-vonalak erdeje mit sem tud
csak mélyül és összevissza fut
nem mondanak semmit a jövőről
nem tudnak semmit az örömről

és nem is kérdeznek soha
 csak én kérdezem, én a bölcs-ostoba:
 Hol voltál míg nem voltál velem?
 Hol jártál míg nem léteztél nekem?

de válaszokat nem várok tőled
 így is megkapok mindent belőled
 nem számít hol jártál, hol léteztél
 hogy szent voltál, vagy folyton vétkeztél

nem számít, hogy eddig nem voltál sehol
 hogy a Semmiből Mindenné változol
 mostantól csak mellettem létezel
 mostantól nélkülem nem leszel

lángocskák

fenyőágak
 gyertyafények
 illatok

hogy lobognak
 szállni akarnak
 felemelkedni
 szétterülni
 összefonódni
 egymásra találni

*

élni
létezni
szabadon
tovább
és tovább
túl a viaszon
túl a kanócok fogságán
túl minden fenyőfán
a szívekben akarnak lobogni
melegíteni
felgyújtani
ha az kell
ha más nem segít
akkor lángba borítani
mindent és mindenkit
had égjenek a szívek
lobogjanak a lelkek
egyetlen tűzzé váljanak a külön létezők
egyetlen forrasztó máglya legyen a világ
csak lobogjon az "egylélek-láng"
örült-boldog táncba kezdjen a mindenség
perzselődjenek fel a határok
hamvadjon örök hamuvá minden ami elválaszt

apró lángok
lélegző
apró világok

kicsiny tüzek
léleklángok
vibráló életek

karácsonyi kabátok

a
hó

kicsit
még vár

derűs most
és melenget

a sárga színű
novemberi napsugár

de közeledik a Karácsony
látszik is már a sok kabáton

vastagabbak mint ősszel voltak
lobogó szárnyaik most begomboltak

sétál a sok kabát végig az utcákon
tele van a főút és zsúfolt a sikátor

felhajtott gallérok és szembe húzott kalapok
egymásra nem néznek, most én is köztük ballagok

haza
visz
utam

úgy kell a Nő

mint rétnak a virágok
bársony szirmoknak a színek
mint éjszakának az álmok
nyelveknek az ízek

...úgy kell a Nő...

mint felhőknek lágy fodrai
súlytalanságnak a lebegés
mint hóban a Kedves nyomai
hajnalnak a derengés

...úgy kell a Nő...

mint viharnek a tombolás
nyárnak hűs zivatar cseppjei
mint télnak a fagyos szelek
bánatnak szem sós könnyei

...úgy kell a Nő...

mint száznak szelíd mosolyok
gyermek nevetése szülői szívnek
mint érintésnek a borzongás
simogatás megfáradt kéznek

...úgy kell a Nő...

félből egészzé Vele együtt lehetünk
teljes Vele lehet csak az életünk
neki köszönjük hogy élhetünk
és azt ha boldog az életünk

...úgy kell a Nő...

mint-úgy

mint sárga kalász között suttogó szél
úgy morzsolta szét a déli lángokat
már zördültek szekerek abroncsai
elhagyták a hazafelé tartó lábakat

elém hulló emlékekből foszlik fel
a múlt és körém telepszik hirtelen
seholsincs időmorzsák szitálnak
neszeznek szürkén és fénytelen

felbukkan és egymásra tipor mind
mint földutak porában a lábnyomok
egyik a másikba emlékszálatat fon
túl a tűzforró nyári napokon

mint feldobott papírt röpít a szél
úgy taszigál az emlékezet
tudom, hogy voltak hajnalok
és tudom, hogy fogtam a kezedet

mennyi este volt az kiszámolható
és az is hányszor köszöntött a Nap
hány óra és perc eddigi életem...
de nem tudom mennyi maradt

sötét anyagból és fényből gyúrt
lények vergődnek köröttem
megölt az éj és megszült a nappal
és én ezalatt csak gyötrődtem

mint a magára hagyott határban
úgy énekel bennem a lélek-pacsirta
én vagyok a vers ami Isten tollával
lett a létezés papírára felírva

ünnep

ha ünnep jár a világban
minden milyen furcsa lesz
azt hisszük most minden bánat
együttöire semmi lesz

ünnep jön és ünnep múlik
azután elér a "rend"
végleg semmi nem változik
sem kívül sem "odabent"

nem értjük már a lényegét
nem érezzük a csodát
nem éljük át többé soha
Ünnep igaz "mivoltát"

szemünk mered úgy bámulunk
kezünkkel tapogatunk
hallgatunk és hallgatózunk
de semmire nem jutunk

hol az Ünnep? - kérdezgetjük
választ sehol nem lelünk
mind örökre elveszett hát
az Igazi Ünnepünk?

talán mégis van még remény
ha jó helyen keresünk
néhány percre csendben vagyunk
és nyugodtan leülünk

másként dobban ekkor a szív
 felébred a Lélek is
 egy perc nyugalom kell csupán
 felébred az Ünnep is

gondolatban kezét nyújtunk
 így egymáshoz elérünk
 rájövünk hogy csak "Egymásban"
 lehet Igaz Ünnepünk

füstrajzok

füstrajzok...
 folyton változó
 szétozló
 lebegő
 gyertya illatok
 narancs libbenések
 fenyő ágakon
 imbolygó csillagok

füstrajzok...
 fényeket lopó árnyak
 rejtőző
 felbukkanó
 ünnepi titkok
 ringató melegség
 álom-émlékek
 ölelő dallamok

füstrajzok...
 képeket formáló
 ismerős
 ismeretlenek
 felderengő arcok
 szétfoszló
 elúszó
 füstízű karcok

füstrajzok...
 egymáshoz simuló
 kanyargó
 kavargó
 láng-nyomok
 szürkés-kék ábrák
 bennük ma este
 az arcodról álmodok

simogass

simogass és nézz rám...
felhőket csavar nyakunkba az este
szemem régmúlt időkben is mindig
nyugalmát szemedben kereste

elsápadt évszázadok sövényein törtünk át
nem tudtuk honnan, hogyan
álltunk csupán és néztük
ahogy az Idő érkezik és elrohan

arcunkon mosoly volt ha fájt is
ha lángolt is a lélek hűvös volt a szó
vártunk türelmesen, mert tudtuk
egyszer ránk is néz a Mindenható

nem eltékozolt az a tengernyi idő
mit különválva a létezésben töltöttünk
hiszen a lelkünk ragyogott akkor is
amikor újra testet öltöttünk

hazatalált az oltárok füstje
most itt vagyunk, létezőnk megint
az egymást ölelő Mindenségben
szemem Rád hálásan tekint

ez az ami megújulva folyton változik
és ez az ami a Mindenségben örök
minden létezésben Neked
újra mindent köszönök!

tavaszi tánc - Húsvétkor

léptem dobban
 lassan-gyorsan
 talpam alól
 ritmus dobban

száll az égre
 hegy fölébe
 Tejút készül
 fény ösvénye

járjuk együtt
 mind a ketten
 zöld fű rezzen
 madár rebben

csillagpor száll
 sárga fátyol
 meleg fészek
 áll a sátor

lúktess vérem
 tombolj vadul
 lám hajnal kel
 bealkonyul

amerre a
 táncom repít
 hívom a múlt
 vendégeit

rohanj felhő
 kövess Napot
 könnyeid majd
 hátra hagyod

jelen-forgás
 jövő-álom
 vágyaidat
 megtalálom

csillagpásztor
 Hold az égre
 így kerül éj
 fény helyébe

beburkol a
 dobok hangja
 testem, lelkem
 megragadja

léptem dobban
 lassan-gyorsan
 ajkaimról
 dallam lobban

léptem dobban
 lassan-gyorsan
 élet, halál
 tova suhan

Karácsonyi pillanatok

1.

karácsonyi éj
fenyő, narancs és fahéj
suttogj titkokat

a mese víg mosolyt hozzon
minden gyermek arcra
ezen a szent estén
fátyol boruljon
minden átkozott harcra

2.

kopott hegedű
karácsonyi dalt játszik
fenyő tű sebez

fájó, lágy dallam járja át
szeretetre vágyó szívemet
érezem ahogy átölel mindenki
aki valaha szeretett

3.

lobban a gyertya
táncoló fényeket küld
öröm érkezik

mintha már a mennyben járnánk
olyan ez a pillanat
karácsonynak boldogsága
minden lelket átítat

4.

többé nem félni
élni, szemedbe nézni,
születni újra

szabaddá tesz a szeretet
akit kívánsz, azt szereted
boldog leszel,
ha szívedre hallgatsz...

5.

kalács és fenyő
édes illata ölel
fázó lelkeket

mennyi csoda bújik meg
egy szelet friss kalácsban
amikor íze szétárad
éhes, mohó, nevető szádban
nem több a boldogság sem
csak egy pillanat, de
boldog-íze lelkedben
örökre megmarad

jó

két kis lábon
ugrándozni,
két kis lábon
futkározni,
az ám
nagyon
jó

csöppnyi kézzel
homokozni,
csöppnyi kézzel
pancsikolni,
az ám
csuda
jó

pici szájjal
kiáltozni,
pici szájjal
sivítózni,
az ám
csak a
jó

teljes szívvel
felnevetni,
teljes szívvel
átölelni
anyát
az a
jó

zöldbe

zöldbe fordult ez az egész délután
csend hintázik az almafán
lélegzetem lomhán mellkast emel
véreből a forróság koktélt kever

vörös karikák lebegnek át szemhéjam alatt
hűvös-hideg napokon Téged is ott láttalak
tűnő káprázatokból raktalak össze
annyi ismeretlen volt a Világban és Te is egy közte

zöld lombok szürke árnyékában fekszem
fázom, de melletted megmelegszen

Kotz Eszter

Kotz Eszter vagyok. 1982-ben születtem Esztergomban. Jelenleg is itt élek. Egyik lételememnek tekintem a versírást, ahogyan azt az Amatőr Művészek Fórumán (www.amatormuveszek.hu) olvasható, Lételem című versem is mutatja. A honlapnak 2004 decembere óta vagyok tagja. Azóta vágyom egyre jobban a megmérettetésre, ezzel a szándékkal regisztráltam. Az általam legjobbnak vélt verseim megtalálhatók (bár csekély számban) a weboldalon is. Verseim témái leginkább a család, a családi élet, illetve a szerelem, de írtam már istenes verset is. A jelenlegi antológiába véleményem szerint ezen témakörök mindegyike beleillik. A civil életben könyvtárosként dolgozom.

Eddigi sikereim:

1. Verselő Antológia 2009 / szerk.: Komáromi János (Nagypapám névnapjára; Ági és Tamás esküvőjére; Nagypapám halálának harmadik évfordulójára)
2. Megbúvó csillagok 2. / szerk.: Beri Róbert (Várakozás öröme – Advent)

Örök szerelem

Egy csodálatos szerelemről regélek,
Olyanról, amit magamnak is remélek.
Kezdődött minden egy lekváros kenyérrel,
A délceg ifjú a szende kislánynak előállt egy csellel.
Elcsente az asznapi lekváros kenyeret,
Szegény lány – nem bánta, de éhezett.
Így kezdődött a történet,
Mindig középpontba helyezték a szeretetet.
Az esküvőjükről tanúskodik fénykép,
Az esküvő egyszerű volt, de csodaszép.
A fényképről mosolyog az ifjú ara,
Ki azóta nagymama, sőt dédnagymama.
Oldalán a daliás fiatal legény,
Életük ekkor még nem volt más, csak remény.
Három gyermeküket szépen felnevelték,
Igaz szeretettel jó útra terelték.
Családszerető, jó emberek lettek,
Akiket szüleik oly nagyon szerettek.
Milyen boldogság volt nagyszülővé válni,
Hat unoka körül sűrögni-forogni.
Megünnepelni az aranylakodalmat,
Viselni egymásért sok-sok aggodalmat,
Sok-sok boldogságot nyújtani egymásnak,
Eközben megmaradni egy-egy gyémántnak.
Véget is vetek ennek a történetnek,
Igaz, nem lenne vége a szerelemnek.
Dédnagyapapa lenne a délceg legényből,
Hogy várta ő – mégis mosolyog az égből.
Maradtak nekünk a fájó, szép emlékek,
Maradt egy asszony: mondaná: SZERETLEK!

Nagyböjti hálaadás

Köszönöm, Istenem,
Köszönöm életem,
Köszönöm, hogy életem vidáman élhetem.

Köszönöm, hogy szeret engem a családom,
Köszönöm, hogy ezen a téren nekem nincs hiányom.
Köszönöm, hogy megszületett keresztfiam, a drága,
Mindannyiunk csillagfénye, napfény ragyogása.
Köszönöm, hogy élteted drága nagymamám,
Köszönöm, hogy ő is bearanyozza édes napjaimat
Köszönöm, Istenem, hogy van jó munkahelyem,
Ahol, mi rajtam múlik, azt én teljesítem.
S végül köszönöm, hogy imám versbe foglalom,
Add, Uram, hogy sokáig szóljon még dalom.

Valaki, Mindenki, Senki, Akárki – versben

Hiszem, hogy a világon létezik VALAKI,
De ez a VALAKI nem lehet AKÁRKI.
Akiről MINDENKI azt mondja,
Ehhez a leányhoz illik a barátja.

Ha Ő támogat engem, nem számít már SENKI,
Nem akarok mást majd, csak Vele együtt lenni,
AKÁRKI megszólja Őt, az Nekem fog fájni,
Hisz ezt a VALAKIT én fogom a legjobban szeretni!

Szerelem csillaga

Szerelem csillaga, nézz le felém,
Tedd le a, tedd le a fényed elém.
Gyémántom, kincsem, merre bujkálsz?
Bár még nem ismerlek, tán már erre járkálsz?

Várom a, várom a lépteidet,
Szerelem nyila, üss szíven engemet,
Perzsel a Nap a láthatáron,
Ha hideg van, én majd azt se bánom.

Hiszen felhevít engem a szerelem,
Ugrálok réteken, hegyeken.
Ragyog a, ragyog a két szép szemem,
Mindezt te teszed velem, kedvesem!

Mosolyog a lelkem, a szám, a szemem,
Dobog a, dobog a kicsi szívem.
Tárd ki a, tárd ki a kezed felém,
Szerelem csillaga, légy az enyém!

BARNI

Vigasztalás fia, bátorító,
 Mily csudaszép gyerek, mily csudajó.
 Ha bánatos vagyok, csak ránézek,
 S engem, mintha kicseréltek.

Te megtanítasz minket, felnőtteket,
 Hogy mosolyogva mennyivel könnyebb az élet.
 Kishercegem, gyönyörűség,
 Üdvözlégy, Te Drága Szépség!

Isten gyermeke lettél,
 Szeretemben növekedjél,
 Légy derűs és vidám most és mindörökké,
 Tudod, a világ a tiszta szívűeké!

Egy apró karácsonyi ajándék

Ismét karácsony van, szeretet vesz körül,
 Ilyenkor mindenki a másiknak örül.
 Karácsonyfa hirdeti az angyali békét,
 Egy apró csekélység is mekkora érték.

Nemsokára felharsan: „Mennyből az angyal”,
 Köszöntjük egymást az összes családtaggal,
 Az összes ismerőssel, ki fontos, és ki nem,
 A világ miért nem egész évben ilyen?

Szeretetet, békét kívánok Neked ma,
Legyen ma minden szív a lélek temploma.
Egész évben szálljon Rád az ékes békesség,
Pusztán karácsonykor miért lenne elég?

Pillangó

Tarka lepke cikázik jobbra-balra,
Meg-megáll, elröppen: rákezd egy néma dalra,
Kis pillangó, volna egy kérdésem:
Mi tetszik neked ezen a vidéken?

A sok lepke rámutatott,
Hogy ez a hely milyen áldott.
Szeretik ezt a környéket,
Itt ők is boldog életet élnek.

Cikázik a tarka lepke,
Táncoljál csak a kedvedre!
Itt kinn én is lepke vagyok,
Hisz szabadon szárnyalhatok!

dr. Kovács József

Elmúlt egy nap. Elmúlt egy darabka élet, s úgy hiszed, megszakadt a folyamatosság. Pedig nem. Az idő homokja kitaratóan pereg. Nem történt más, csak a hétköznapi történelem kulcsolta esti imára az élők vágyait. Van, ki csillagmezőkön botorkál, van, ki holnapta-lan álmait rendezgeti, s talán akad egy, ki nem szégyell egy mocskos fohászt. Adj en-nem a nagy tálból. Adj helyet a közös asztal mellett, adj teret dühöngő vágyaimnak, hogy hihessem egy zilált éjszakára, én vagyok a király. És micsoda birodalomban. Fröccsbe áztatott álmok, mált vakolatú csehók savanyú leheletén, dohányfüsttől könnyező ablakszemek mögött nyernek élheterlen értelmet. Olajos padlón koppan néhány reményvesztett sóhaj, napsugár játszik unott árnyjátékot a falon, csak az idő halad csiga turbóval, mert minden, ami történt az már megvolt, ami meg történni fog, az meg ráér. És „mi lett volna ha”? Semmi!!! Elnyűtt dolog lenne ezen most agyalni, mert nem lehetett volna másképp’ sehogyan sem. Ez lett leosztva, meg a döntés joga. Pedig nem jöttem feltartott kézzel a világra, nem kuncsorogtam szeretetért soha, de mindig elvettem azt, ami jár. Csak mikor anyám szemébe néztem, akkor esett le, hogy valójában mi is van. /A világ legőszintébb tükre, amit valaha láttam./ Egy életen át kerestem azt, aki vagyok, de akkor, ott, végre szemben álltam magammal. Csak álltam, fehérek között egy fekete seggű, mint forró vágyak közt ténfergő, hideg ólomkatona, s homályos emlékcserépekből összehordva ott szorongtam én, a teremtés megrozsdásodott ócska koronája.

Április 1.

Sráckoromban mindig széles mosollyal vettem az eseményeket. Nem igazán nyomta teher a vállamat, és félrechapott sildes sapkában árultam volna az újságot, ha szerét ejthettem volna ilyesféle kereseti forrásnak. De hát nem tudtam szerét ejteni, mert az újságos nem alkalmazott kiegészítő rikkancsot, hisz' örült, ha meg tudta keresni a maga s családjá számára a betevőt. Szűkös idők voltak ezek, de békességes és számunkra gondtalan. Vékonydongájú, sápadt arcú figurája voltam az állandó utcaképnek, olyan széllelbéelt, örökké kócos, foltozott nadrágú emberke. Kezem mindig a zsebemben volt, mert vasmarokkal szorítottam az éppen elnyert acélgolyókat, s mivel állandóan lyukasak voltak, így ha beletettem volna bármit, azt azonnal el is vesztettem volna. De rendszerint nem volt mit beletenni, ezért úgy gondoltam, fölösleges is megfoltoztatnom Nagyanyámmal. Ettől függetlenül azért mindig zsebre vágtam a kezeimet, csak úgy, megszőkásból. Azt gondoltam, ez így vagány.

Némán poroszkáltam az utcán, rugdostam a kavicsokat, s vártam a jó szerencsét, hátha feltűnik egy ismerős arc, akivel meg tudom osztani ezt a verőfényes április elsejei semmittevést.

Apropó. Április elseje. Hiszen ez a kedves kiszúrások, a megbocsátható átverések napja. Ilyenkor bocsánatos bűn palira venni a másikat, viccesre formálni a legkomolyabb szituációkat, mert ez a nap a hiszékenység kigúnyolása, melyek sarkában ott hömpölyög a vidám, felszabadult kacagás.

Most már céltudatosan, nagyobb léptekkel róttam az utcákat, benéztem minden udvarba, kapualjba, elszaladtam a tejszarnokig,

hátha feltűnik egy várva várt ismerős, akit áprilisi tréfámmal megviccelhetek. S lám, kitartásomat a sors kedves meglepivel jutalmazta, mert éppen akkor lépett ki a tejcarnok ajtaján Kisjutka, kedves, viszont nagyon csinos osztálytársnőm, amikor nagy trappolással odaértem hozzá.

– Hát Te? – kérdezte mosolyogva – hová ilyen lóhalálában?

– Á semmi – mondtam kapkodva a levegőt – csak egy kis testedzés – s önfeledten bámultam ositársam gyönyörű, tiszta szemébe.

Atyavilág, micsoda tekintetek – ámultam el a nem mindennapi látványon – ibolyakék döbbenet. Alaphangon is a legegyszerűbb kifejezés, hogy gyönyörű. Nekem ilyet írt fel az orvos, minimum egy életre – kalapált fejemben az áhítat. Még a szám is tátva maradhatott jó sokáig, mert az áprilisi szél bizony befütyült rajta. Aztán felrémlt maradék eszem homályos zugában, hogy tulajdonképpen miért is jöttem.

– Picit maszatos az arcod itt oldalt – mutattam a nem létező kis foltra, a szája sarkában incselkedő gödröcske fölé, s kissé a látványtól vagy a tavasztól megrészegülve vártam a megszeppent védekezést, hiszen egy kedves tinédzser lányka nem járhat csak úgy maszatos arccal az utcán. Már vártam, hogy odakapja az arcához ápolt, tiszta kis kezét, amire kibuggyan belőlem e jeles nap évszázados mondókája: Április bolondja, május számara.

– Tudom – mondta ő kellemes tónusú vidám hangján – most voltam a péknél, s éreztem, hogy a huzat egy apró pernyét fújt az arcomba. Úgy látszik nem sikerült letörölnöm. Mindegy. Majd otthon. Döbbenet. Ez a lány tök napra kész. Először a szemei, most meg ez a perfekt rizsa, teljesen lezsibbadtam.

– Te viszont ha nem kötöd meg kioldódott cipőfűződet azonnal, egy lépés után úgy orra buksz, hogy rögtön vége lesz a napi futóedzésnek – suttogta felém bűgő hangján, s már ereszkedtem is fél térdre, hogy megcselekedjem a botor mulasztást, mikor rádöbentem, hogy egyszerű bebújós papucscipő van a lábamon. Mikor felnéztem, Kisjutka már jó néhány lépéssel odébb járt, s hátra – hátra tekintve, gurgulázó nevetéssel kiáltotta felém:

– Április bolondja, május szamara. – De azért még a sarokról is kedvesen integetett felém.

Mindez bizony már jó néhány évtizeddel ezelőtt történt, még akkor, amikor mindennap másba volt szerelmes az ember fia. Drága, szép emlék, jólesik visszagondolni rá.

Időnként azon kapom magam, hogy önkéntelenül elmosolyodok, ha eszembe jut. Ugyanakkor szomorúan konstátálom, hogy már régóta nem hallottam semmiféle áprilisi tréfát. Az emberekből – úgy tűnik – kezd kihunyni a viccre való hajlam. Mégis megdöbentem, mikor összefutottam egy régi kollégával, aki fiatal volt és bohém, ráadásul jó koponya, így szép jövőt jósoltak neki a cégnél. Megfutottuk a kötelező udvariassági köröket, s mikor eljutottam a „no és hogy megy sorod a cégnél” című banálisnak tűnő kérdéshez, volt munkatársam némán benyúlt belső zsebébe s meglebegtette orrom előtt felmondó levelét, aminek bizony még friss tinta és pecsét szaga volt.

– És ez bizony öreg haver, nem is egy áprilisi tréfa – mondta arcán egy rosszul koreografált kesernyés mosollyal, s kezével egy bizonytalan hellót intve, eltűnt az életemből.

Születésnap

Nagyfiam harminc éves. Ugyanis két fiam van. A kisfiam, aki a vérszerinti, s aki egy életre a kisfiam marad. És van Ő, a nagyfiam, aki tulajdonképpen első szülöttem férje, tehát a vejem. De amikor hivatalosan is belépett szűk családi kötelékeim közé, fiammá fogadtam. Jó srác. Nem azért mert vagány, mert egy kissé a szám íze szerint lezser, még csak nem is azért, mert a lányomat szereti, s aki őt szereti azt illik nekem is elfogadnom, hanem azért mert egyszerű, egyenes derekú, tiszta tekintetű ember. S ezek a dolgok a szememben, erősen kiemelik karakterét.

Jó srác. Ezt már akkor tudtam, amikor összeadtam őket a törvény és a teremtő áldásos színe előtt. Jó döntés volt. Tartalmas, szép jövőt ígért az a verőfényes szombat délután. S mint apa, jóleső érzéssel áldottam meg összekapaszkodó kezüket, egymásba fonódó életüket. Ez így volt szép, így volt kerek.

És fiammá fogadtam. Nem teátrálisan, csinnadrattás zeneszóval, nem kiplakátolva és közhírré tétetve, csak csendesesen meghívtam, s fogadtam be szerettem körébe. És most harminc. Nekünk — akik már duplán is túl vagyunk rajta, tán' nem olyan nagy durranás. De nekik egy töprengő pillanat, egy szelíd meditáció, egy feltételes megálló a nagy rohanásban. Talán az első megmérettetés, az első számonkérés, hogy a reád bízott táalentumokkal hogyan is gazdálkodtál. Most kicsit belebutulok a múlt időbe, s azon gondolkodom, mit is kívánhatnék neked ezen a szép napon? Kívánjak bőséges áldást, karriert, pénzt, nagy utazást? Kívánjak bort, búzát s képeséget arra, hogy becsüld meg s ne tékozz el a múlt időt, hogy az alkotó erőt — amivel érkeztl — mindig az építkezésre és sohase' a rombolásra használd ??? Ige. Is. Talán. Ja..... és még valami!

Kívánom neked Nagyfiam, hogy azok a tiszta fények a szemedben harminc év múlva, s ha lehet kétszer harminc év múlva is ugyan úgy ragyogjanak, mint ezen az első, kerek és tartalmas évfordulón.

Körösné Erdősi Anna

Egy gyönyörűsége városban - Baján élek családommal.

Szeretem a verseket – olvasni és néha írogatok is. A miskolci Irodalmi Rádióknak Mp tagja voltam, jelentek meg verseim Antológiákban, Vers Cd-n, Netkötetben. Az interneten több weboldalon is megtalálhatnak, többek között a bajannaversei.hu-pont.hu oldalon. Az érzelmeim irányítanak legtöbbször verseim megszületésekor, van, mikor rögtön kipattan a szikra és le is írom, de van, hogy ez több időbe telik.

A család, a becsület, a magyarság és az érzelem nagyon fontosak számomra és ezt mind több emberrel szeretném megszerezni, átadni. Az ünnep nagyon fontos az ember életében, mert kell, hogy a mindennapok nehézségei ellenére betöltse a szíveket a szeretet és melegség, az egymás iránti tisztelet és megemlékezés. Titkon remélem, hogy más is érezte már, amit én, csak épp nem tudta szavakba önteni, leírni – s ezzel segíthettem neki.

Ma újra gyerek vagyok..

Ma újra gyerek vagyok,
Átölelnek szerető karok.
Figyelik minden rezdülésem
Itthon vagyok, szüleimmel!

Elfelednek gondot, bajt,
Szájukat panasz el nem hagy,
Örülünk egymásnak, szülők és gyerek,
Ma velük újra itthon lehetek.

Látom titkuk, itt fáj, ott fáj.
Öregségük, s a társas magány.
Csak arra kérem az Én Istenemet,
Szüleim még sokáig élhessenek.

Ők azok, kik feltétel nélkül szeretnek,
S amíg élnek, megmaradhatok gyermeknek!

Az én csillagom

Sok piciny csillag ragyog fenn az égen,
De csak egyetlen csillag, ami ragyog nékem.
Az pedig nem más, mint az Édesanyám,
Ki mindig szeret, óv és vigyáz Rám!

Szavak nélkül is ...

Keresem a szavakat **Édesanyám**
Amivel hálámat kimutathatnám,
Mindazért, amit értünk tettél,
Tiszta szívvel őszintén szeretted.
De Te szavak nélkül is tudod ezt.

Ma felnőtt szívvel is ugyanezt érzem
Újra születek a közeledben,
Feltöltődik szívem szeretettel,
Eltörpül minden gondom, elfelejtem.
Olyan jó **Édesanyám**, hogy vagy még nekem.

Kedves hangod, gyengéd ölelésed,
úgy tud hiányozni, mint éhezőnek
az étel, a friss víz , – és akkor megyek,
hogy megérintselek, újra gyermek legyek.
Szavak nélkül is megértelek.

Magánytól soha nem kell félned,
S ha kell, Én mindig veled leszek.
SZERETLEK.

Esküvői köszöntő!

Eljött hát, ma van ez a nagy nap,
Mikor összead benneteket a pap,
Mikor kimondjátok a boldogító "Igen"-t,
S fogadtok egymásnak örök hűséget!

Legszebbek talán e napon vagytok,
Hisz a boldogságtól ragyog az arcotok,
A szerelem tüze még forrón éget,
S hogy örökké éreztétek, ezt kívánom Néktek!

Legyenek napjaitok felhőtlenül boldog,
S meglátjátok, maguktól múlnak el a gondok.
Szeretet, tisztelet, ez vezéreljen benneteket,
Így őrizhetitek meg igazán kedveseteket.

Lesz majd családotok, kit majd imádni fogtok,
Akit önzetlenül szerethettek és taníthattok.
Ne feledjétek soha, ti is voltatok gyerekek,
S ha erre gondoltok , minden sokkal könnyebb!

Kívánjuk hát Néktek, legyetek Boldogok!
A forró csókokból soha ki ne fogyjatok!!
Sok szeretettel írtam ezt Néktek
Őrizzétek meg örökké ezen emlékverset!

Édesanyám!

Édesanyám vagy Te Nékem,
Egy csillagként ragyogsz Értem.
Néked köszönhetem életem,
S mint szerelem gyümölcse – Létezem.
Ragyogásod betölti a szívem és a lelkemet,
Mindenkinél jobban szeretlek Én Téged!
Szükségem van Rád, mint földnek a vízre, fényre,
Mint embernek a szívre, a lélekre.
Legyél nagyon boldog, ezt kívánom Néked,
Anyák Napja alkalmából köszöntelek Téged!

Névnapi köszöntő (gyermeknek)

Névnapod alkalmából
gratulálok Néked,
legyen kedved mindig
vidám, s bőven legyen étked!

Egészségben növekedjél,
Szeretetben bővelkedjél,
Bármilyen gondod támad,
Rám mindig számíthatsz

Születésnapodra

Születésnapod alkalmából köszöntelek Téged,
Bú és szomorúság kerüljön el végleg.

Legyél hosszú életű és egészségben gazdag,
Az életben a legfontosabb, ha Te Boldog vagy!

Nélküled...

Soha nem akartam nélküled élni!
Az idők folyamán egyé váltunk,
Szívünk és lelkünk egy ütemre járt,
megtalált bennünket a boldogság.

Talán a sors fintora,
hogy szó nélkül, itt hagytál.
Egyedül haltál meg,
szinte árván, mostohán.

Nem foghattam kezedet,
Nem csuktam le két szemed.
Nem mondhattam el Neked
Mennyire nagyon szeretlek.

Most itt állok sírod előtt,
Hiányod szívembe mar,
Szememből könnyek fakadnak
Míg élek, Te nekem mindig megmaradsz!

Baja, 2011. 09.

Mák Norbert

Mák Norbert vagyok, 32 éves, elvált. Van egy csodálatos 10 éves fiam, akit a gyönyörű menyasszonyommal együtt nevelgetünk.

Megpróbálom néhány sorban megfogalmazni azt, amit talán érdemes tudni rólam. Leginkább az jellemző rám, hogy magam körül túlbonyolítom a dolgokat és minden történésen túl sokat gondolkodom... Ebből adódóan van az, hogy természetemet valaki vagy nagyon szereti vagy épp fordítva, de közömbös senki számára sem vagyok. Úgy emlékszem 16 éves lehettem, amikor zenekart alapítottunk, melynek én voltam az énekese. Sokáig csak más előadóktól játszottunk, míg nem megszületett az első saját dal, amiben először látszott kibontakozni a bennem felgyülemlett sok gondolat. Na talán ott, akkor mutatható volt valami arra, hogy ebbe az irányba érdemes haladni. Kiadhattam magamból mindent úgy, hogy közben senkinek sem kellett siránkoznom. A színpad jó hely volt erre. Viszont, ahol több ember alkotni vágyik, és jobbnak gondolja magát azoktól, akikkel közösen csinálja ezt, ott több is az ellentét.

Egy darabig próbálkoztam ezzel-azzal zenekart alapítani, de mindig volt olyan tényező, ami közbe szólt... Akkor döntöttem úgy, hogy inkább csak írok magamnak, a lelkemnek. A versírás mintegy 2 éve került az életem középpontjába. Úgy vélem megtaláltam az érzéseim legkifejezőbb formáját.

BÚÉK

Boldog új évet,
ahogyan kéred
Csalódás helyett,
repülj felhők felett
Ahová méysz ott várjanak,
vágyaid valóra váljanak
Kívánok igazabb álmokat,
neked s egész csalárodnak

Itt vagyok

Itt vagyok, és mindenem most oda adom
Vigyél szárnyadon,
Vigyél magaddal innen el
Nélküled ez a világ, előttem holtan hever
Ébredni nem tud csak veled
Hagy őrizzem mindened
Ha félsz, ha valami bánt
Engedd, hogy vigyázhassak Rád
Bíznod kell, ahogyan én is teszem
Álmodj szívemen
Csendes lett érted bennem az éj
Keserű nappalok, édes íze lettél

Kisfiam

Mikor szemembe néz, önmagam látom
Látom még élek
Nincs hamis csillogás, csak
Sötétre nappalt hozó fények
Élettel megtöltött pillanatok
S a nap, melyen az égnek
Mosolygok, talán ő is érzi
Mennyire hálás vagyok érted

Megtaláltam

Megtaláltam, elveszítve téged
Elhagyva, ami sokáig voltam érted
Hervadt virágod, ahogy kiúzta kertem
Önmagamra önmagamban leltem

Versem

Ősszel, mint leveleket, minket egymáshoz hordott a szél
S én köszönöm, hogy mellém pont te kerültél
Az első pillanattól szemed fényében halok
Az egyetlen vagy, akivel élni akarok
Ha látlak érzem napod sugarát
Benned találok az álmaim otthonát
Szívem szíved melegében olvad el
Ünnep minden perc, mely veled múlik el

Radványi Tibor

Magamról csak annyit, hogy én egy „földönkívüli-lelkületű” hölgyemény létezése miatt kerültem e kötetbe.

Ki nem olvassa el a verseket – mik javarészt hozzá íródtak –, annak lényegtelen, hogy ki vagyok. Ki megtisztelt avval, hogy elolvassa, az megtudhatja mi inspirált engem ezekre a költeményekre ...

Átsírok hófehér lelkedbe ... (M. Marának)

Átsírok hófehér lelkedbe,
Könnyeim úszatom feléd.
Bánatom így a Te bánatod,
Szívemet ültetem beléd.

Öntözzük együtt az örömek
Mosolyra nyíló magjait.
Számolhassuk, sok bánat után,
A szeretet szép napjait.

Átsúgok remélő füledbe
A szavak lágy költészetét.
Többet ér, mint alkalmi virág,
Titkai benned nyílnak szét.

Romantikád visszahat reám,
Gazdagságodba öltözöm.
Ragyoghatsz, így tovább álmodom,
S szeretetedbe költözöm.

Átnézek nyugalmas szemedbe,
Mint békés, naplemente-táj.
Elülnek az élet harcai,
Úgy eszmélek: nincsen, mi fáj!

Időzők súlytalan titkokban,
Hempergek szerzett örömben.
Rád találtam – lassan védni kell –
A múlás irigy, s kegyetlen.

Átnyúlok, ölelve derekad,
Szorítlak féltőn és büszkén.
Időm a sorsodba szövődött,
Benned élek, remegek én.

Hadd legyenek jövőmnek esélye,
S Te a révből az ünnepnap!
Aranyozd életem árnyait,
Tapsoljon nekünk a holnap!

Budapest, 2011. augusztus 4.

Nőnap-i köszöntő

(M. Marának)

Érzést remeklettek az istenek
Kedves arcod és jó szíved köré.
Ez táplálja naponta hitemet,
S holnap reményét bennem ez szövé.

Virágszirmok borítják a várost,
Ékként tűzik sokan a szív fölé.
Büszke lelkem átragyogva száll most,
S a Te lényed ujjongva köszönté.

Az én virágom: tarka gondolat,
Jóságodnak szép hódolatai.
Öntözze majd szeretet-áradat,
S rajongásom örök oltalmi!

Budapest, 2011. május 8.

Emlékezet és valóság

(M. Marának)

Mindent őriz hű emlékem szertelen,
Mert időm nem tette karba kezét.
Izzó vágyként kapaszkodik jelenem,
Keresi mohón ismétlés kegyét.

Sok édes, szép álom elmulasztva már,
A gyors ifjúság dúlta szertesét.
Azt hittem megfagy a csöndben, mi sivár
Míg nem ismertem szíved rejtekét.

Mosolyognak a megnyugvó életek,
Rosszallanak: irigyek, s a világ.
Változnak csókok, bűnbe zárt érdekek,
Teveled kél, s fekszik a boldogság.

E titkot birtokolva, csorbul a vég,
Fogyó életemre lényed a mentség!

Budapest, 2011. november 24.

Az első találkozás emlékezete

(M. Marának)

Mint gyors szárnyain elrepülő madár,
Kit a végtelennek távlata vár,
Úgy röppent el a délután is veled,
Melybe bezsúfoltad szép lelkedet,
Hogy eltűnt a mennyt övező határ.

Azóta vágyaim méla hangszerén,
Emlékem játszik bódulat ölén.
Metsző hajnalok álmaimba csapnak,
Kábulat, s józanság kavargognak:
Érzéseim feléd szálló hevén.

Csak perzselést ígért a találkozás,
Mint amolyan baráti kézfogás.
S a tűnő napoknak emlékezetén
Végigfut a tűz, mit ott, Te meg én
Meggyújtottunk, hogy izzon a varázs.

Mily kéz az, mi lágyan nyúl felém, s emel,
Megmutat az égnek, de nem felel?
Csak némán teríti rám szeretetét,
A hitbe bújtat, s feltárja szívét,
Melyben a létnek oltalma hever.

A jó szükség kövezte azt az utat,
Melyen két rezdülés összeakadt.
De sorsuk már egy rajongó lelki nász,
Mi megmutatja milyen, aki más,
Ha e világnak karmaiban ragadt!

Budapest, 2011. november 27.

A színek vihara

(M. Marának)

Roppant vásznamon eltunyult már az ecset.
Szenvedélyt veszelve, fakultan olvadnak
A múlásba a lecsorgó színek.
Színtelen állapot kacér tánca
Az elmének üzen:
Szürke hajnalokon szokd a renyhesség
Kínzó kábulatát!
Tétova rezignáció bánatra
Festeti arcomat.
Csaló világ!
Ölve óvsz, hogy rúghasd a megszokás
Felé sápadt kedélyemet.
— Színek kavarnak.
Vihar készül.
A színek vihara.
S benne egy angyali kéz, ki festi helyettem
Tovább megálmodott életem!

Budapest, 2011. június 10.

Nőnapra, Marának

Kincsem vagy (nem rideg tárgy) – becsült, drága nő!
Testet öltve ragyogsz, hódolatok célja.
Kínzó vágy annak, ki érted terveket sző,
S Ámor nyila viszonzatlan hull, alélva.

Mert én áramlok benned, kit választott
Lelked méltósága – a csendest, egyszerűt.
Sikert, jó szívedben lehet ez aratott,
S tudva kerülve a harsányt, a nagybetűst.

Vert ügyre mosolygott ritka merészséged,
Rangod nem arra szállt, mint ami megszokott.
Isteni sugallat volt e késztetésed,
Engem tüntetett ki, kit a sors tépázott.

Most szavakkal vésem a hálámnak szobrát,
Dicsérje rajongva lényed, mi nagyszerű.
Énembe karcolom szerelmed igazát,
– Elrejtlek hüen mint büszke, szent emlékmű!

Budapest, 2012. március 7-8.

Lesi András
(L. L. Junior édesapja)
halálára

(† 2012. április 29.)

Idegen és vad szelekben fázok.
Hitembe fagyot metsz a reggel.
Reményem cibálta, valót látok:
Nem közeledik felém ember.

Riaszt az út, rajta minek járok?
Ha jót szólok, senki nem felel.
Elvonták a fénytől a világot,
Mert végső ellensúly veszett el.

Én még maradtam mint tanú, a múlt
És jelen közt. – Emléked jelez:
Ha az emberség hitványságba fúl,
Te itt vagy, s mutatod szívedet!

Budapest, 2012. május 8.

Sepsi Sándor

Sepsi Sándor vagyok, 35 éves. Tiszavasváriban élek. Gyerek korom óta /20 éve/ írok verseket.

Eddig 2 verses kötetem jelent meg saját kiadásban. Írok szerelemről, a természetről, de vannak hazafias verseim is.

Kedvenc költőm József Attila, versei nagy hatással vannak rám gyerek korom óta. Talán azért mert hasonló az érzélemvilágunk! De szeretem még Wass Albert verseit is. Tavaly decemberben jelent meg egy versem, több költő műveit tartalmazó antológiában! A költészet számomra lelki megnyugvás, de egyben öröm!

Minden nap ünnep legyen!

Itt a tél, s a hó még nem esett,
a karácsony elmúlt, a szeretet integet.
Fagyott ruhába öltözik a táj,
feledve most, minden ami fáj.
Hamarosan itt az új év!

Az éjjel fagyott, csúsznak az utak,
az ünnepből csak az emlékek maradtak.
Világítanak a feldíszített fák,
hideg van, felfér a nagykabát.
Közeleg egy újabb év!

Az asztalon hús, virsli, kalács,
újra együtt az egész család.
Szeretet járja át a szíveket,
s elúzi szemekből a könnyeket.
Talán vár egy szebb év!

A szeretet ha kitartana egész évre,
minden rossz, feledésbe menne.
Kivel rosszban vagyunk, az is szeretne,
s végre minden nap ünnep lenne.
Jönne sok boldog év!

Ünnep vagy nekem!

Ünnep minden perc,
amikor átölelsz.
Amikor itt vagy velem,
s az egekig felemelsz.

Ünnep az, ha csókolsz,
ha fogod a kezem.
S ilyenkor én azt,
el nem engedem.

Ünnep az, ha látlak,
olyankor a kedvem vidám.
S mikor hozzám érsz,
testem téged kíván.

Ünnep minden nap,
amit veled tölthetek.
Olyankor minden gondot,
s bajt, félre lökhetek.

Ünnep a mosolyod,
s mikor rám nevetsz.
Örülök nagyon neked,
mert érzem, hogy szeretsz!

Slezák Lajos

Életemet végig kísérte az írás, verseket, novellákat, esszéket írtam. Több írásommal sikereket arattam, a pályázatokon eredményesen szerepeltek.

Mostanában a regényírás köti le az időmet, de azért a versek írásáról sem feledkeztem el.

Gondolat mely fennmarad, ha elolvasod, szebbé teszi napodat.
Hiszem, ha olvasod a szép verseket értelmesebb lesz életed.

Ünnepi asztal

Legyen az asztal szépen megterítve
édes kalács étel ital legyen rajta
ünnep estéjén körbe ülve
kistündérkét külön székre
halk zenére énekelve
Jézus születését várva
karácsonyt ünnepelve
teljen el az este.

Mit kívánhatnék...

Mit kívánhatnék én neked
a szentnap estéjén.
Mikor minden csendes
és az éj oly sötét.
Öleld át kedvesed
s szeresd, nagyon szeresd!

Mert nem tudhatod,
hogya a holnap mit rejteget ,
itt a Földön az embernek.
Neked, neki és nekem.
Öleld át kedvesed
s szeresd, nagyon szeresd!

Boldog névnapot Borika

Boldog ifjú lányka, szerelem virága.
Olyan vagy te, mint a nyíló piros rózsa.
Reménysugár annak minden kicsi szirma.
Boldog lesz tőle, kire sugarát szórja.
Álmaid lovagja váljon csak valóra,
Lábaidnál heverjen sok sárga rózsa,
Az a férfi szórja, ki álmodat zavarja.

Boldog névnapot

Ezer érzés, mit egykor éreztem irántad.
Rég volt, de most mégis rád gondolkok.
Zizegő falevelek között járva emlékezek,
Szép alakodra, szádra, elképzelem arcod,
Égő vörös hajad és szép mosolyodat.
Bár ez a múlt, a jövőt meg nem tudom.
Egy évtized múltán, te is, én is változunk.
Talán egyszer még Találkozni fogunk.

Névnapodra

Ez a név oly kedves nekem.
Rendes lány a viselője.
Zálogban a szíve nálam,
Szeretetben nincs hiánya.
Évek teltek megtaláltam,
Boldog évek várnak rája.
Egy életem, egy halálom,
Te leszel a szívem párja.

Stonawski József

1948-ban születtem Budapesten, most Martfűn lakom.

Géplakatos és CNC programozó és üzemeltető szakmában dolgoztam.

Iskolás korom óta foglalkozok szobrászkodással, versírással.

Írásaim hét antológiában megjelentek, szobraimmal három megyei nívódíjat szereztem.

Pünkösdi tiszavirágzás

A halakat, íratlan szabály:
a természet eteti.
Ha már az írott
nem engedi horogra tűzni
a Tisza virágát
Ezzel egy csapásra két legyet üt
Az egyikre ezt mondom:
Mű légy!
Ráolvasok a versre
ez a kortársak egyszer egye
képeztem magam, fogjon rajtam is
valami tényszerű
a hullámok elől menekült
csónakban ülve
elállt a lélegzet a rajzás közepén
a távcső is
mell-ékes körülmény volt
csak nehogy szemünkbe-szánkba
szálljon a szirmos repülő
vagy hosszú villás farkukra tűzzenek
Kis helikopterek – mondta Csanád
ez most neki az ünnep
nemcsak mert Pünkösd
ez a szárnyakkal telt
lélek-kiáramlás
berreg ha csak gondolatban is
vagy hangját nyelte a motor
A papás-mamás csónakmesteri
most beavatkozást igénylő

mert mellényelt a benzin, a levegő
ilyenkor fullaszt
(rajtunk volt mentőmellény)
egy vonakodó vontatókötélen végül
rendőrségi rocsó vitt a stégig
Csanád végig elemében volt
vele egy aksit is fel lehetett tölteni

Gyümölcsoltó

A szél gyorsított felvételén
mandulavágású virág-film perreg
meleg színekkel napfény ecsetel
a tavasz így fest
tájképét, tépécsináló készségét
fejti ágak még avas kérgére ki
jutralomjátékként tánca marionettes
szél-szálon futó
zörög még mag
gyümölcsoltónak lesz dolga
ha késik is levél
(azért ez nem ajánlott)
feladója nappal fényes kék ég
éjjel a csillagok is ilyenek: fényeskék
bár nem folyik egybe most még a szó
mi elindítója volt a versnek
s a levéltakaró is zárthelyi
a magvasabb mondanivalót
majd az ősz fejti ki
addig ő is csak mondvacsinált

Év vég

Fut a szél, száz levél
kíséretében telefon
engem is ahogy széltében
hullámol, fut át
a téren ahogy üzeni
egy visszaeső ünnep
függesztett díszleteivel
illeti őket is felcsörögni
időszámítás előtti
csendjéből kibontva
az óra ötös találata
himnusz humusztól
pezsgő petárda
roppanna össze
abronccsá esve szét
a másik oldalra
fordító idő
a félédes év
palackkal teljes
különlegesek a nők
boldogok lesznek
ha nem azok még
az év első mondatától
kezdve

Sudár Imre

Sudár Imre a nevem.

Október 17-én születtem. Évtizedekkel ezelőtt.

Nekem is vannak titkaim. Közülük sokat elárulnak írásaim.

2010-ben megláttam Múzsámnak ragyogó szemeit, azóta Neki írom írásaim. Neki köszönhetem új életem.

Ez az én rövid történetem!

Élő szobor

Ott ült beton talapzatán
Fekete, testhez simuló ruhában,
Arányosan telt idomokkal,
Mint szőlőfürt édes szemekkel.

Szép arcát napoztatta.
Talán csókra tartotta
Édes dús ajkait
A forró napsugárnak.

Alig-hosszú szőke haját
Enyhe levegő simogatta,
Ő testével érezte és
Élvezte a Nap nyári erejét.

Hóésésben

Korcsolyája a boldogság mennyei világába repíti,
Mosolya ragyog, arcán piros rózsák színe ég.
Teste ring, hullámszik, pörög, hajlong.
Érzékien nőiesen.
Megáll egy pár lihegő szóra, érzem
Üde illatos leheletét piros ajkairól.
Égő tűz van csillag szemeiben.
Minden egy látomás – Képzelet.

Tábortűz

Hatalmas fagúlát gyűjtött,
Egész délután a sok táborlakó.
Hatalmas lángoszlop már közénk tartozott.
Lobogott, ropogott szikrája pattogott.
Látványa lelkünkbe belehatolt.
Ő a misztikus négy elem egyike.
A mester sok erőt adott, másképp
Láttuk, fogadtuk, mint azelőtt.
Utolsó előtti nap estéje nagy erőt adott.
Sok parázsból izzó szőnyeg lett,
Majd megtörtént az első átfutás.
Meztelen talppal, behunyt szemmel
Átélni kétszer, hitet, erőt,
A világgal való egyé válást adott.
Hitet ahhoz, amiben nem hittem!

Karácsony napja

Ha kinyitod szép szemed
Fogadjon ragyogó fény és mennyei boldogság.
Ezüstös aranyruhás Angyalok vegyenek körül.
Kis csengettyűk zenéjével ébresztgessenek.
Gondolj arra, hogy ezt én kértem Neked:
Életed ezután örökké boldogság legyen.

A legszebb mosoly

Lelkünk randevújához
Ő adta a legszebbet,
Gyönyörű arca napsugár mosolyát.
Igaz boldogság volt
Tekintetünk találkozása.
Leírhatatlan fény volt az arcán.
Aki ezt kapja mondhatja:
Én vagyok a világon a legboldogabb.
Igen, boldog vagyok, mert Tőle kapom.
Ha látom, nekem ajándékozta
Gyönyörű arcát,
Rajta a világ legszebb mosolyát.

Egy kávé!

Nagyon várom a válaszod — Igen!
Kettesben, a világ előtt boldogan.
Sétálni Veled a vízparton a fák alatt.
Hallgatni Téged, finom hangodat.

Elmondanánk jót és rosszat.
Elfelejténénk minden rosszat.
Éreznénk milyen sok jó és szép van.
Értünk van minden a világon.

És ha jön az a finom kávé,
Veled szembe ülnék.
Gyönyörködni szép arcodban.
Tőled finom a kávéim édesen-habosan.

Forró lángos

Igazán finom a forró lángos.
A szépszemű eladó mosolyával.
A sima, az az igazi, fokhagymásan –
Ma reggel „Ő” is ott fogyasztotta.
„Ő” szőke-ősz, laza jó frizura.
Kedves volt, az arca szép.
Szép piros nagy körmeivel tépte széjjel,
Mint egy nagy macska, tépte a tejfözlöt.
Hozzá teát ivott az aranyos.
Egy morzsa sem eshetett volna le,
Előtte volt formás nagy cicije.
Ettem én is egy lángost,
Hozzá feltétnek formás alakját.
– Jelenet a Sz-i pályaudvar teraszán. –

Századik

Soha nem gondoltam volna.
Egyszer csak Ő megjelent.
Ilyen lenne a Múzsza?
Soha nem hiszem ha mondod.

Soha nem hittem volna
Hogy képes leszek rá valaha.
Hogy Ő könnyedén,
Verseket irat velem még az idén.

Már tudom, a Múza csodálatos
Ezt is Neki írom most.
Neki adom benne szívem, lelkem
Neki írom boldogan századik versem!

Könnyek

Könnyek a lélek tükreéből jönnek.
A szemek elárulják miért jönnek.
Szabadságtól, rabságtól,
Leigázástól, szárnyalástól.

Gyönyörű, ragyogó szemekből,
Élvezettől, szerelemtől,
Vágytól, örömtől, boldogságtól.
Könnytől ázó gyönyörű szemekből.

Kiáltó szomorú szemekből,
Istenhez imát sugárzó szemekből,
Születés fájdalmas örömétől,
Az elmúlás csendes fájdalmától.

Elhomályosítják szemeinket,
Mutatják őszinte lelkünket.
Hullanak mint a záporoső.
Napfény!
Öröm könnyeit hozd elő!

A barátom

Barátom vagy már régóta
De nem vagyunk már régóta
Munkatársak, véradók régóta
Viszont beszélgetünk bor mellett régóta

Megvitatjuk a világ dolgait
Beszélgetünk szép asszonyokról
Megbeszéljük egymás dolgait
Mikor, kicsoda, mikor, mit

Elmondod mi a gondod
Elmondom mi a bánatom
Közben elfogy egy pohár bor
De én sietek mert megy a buszom

A Hajnali fény

Mint aranyport szóró,
Tüzesen izzó aranygolyó,
Lassan felemelkedik,
Hogy a fák koronája felett
Nézze meg magát a víztükörben.

Talán Őneki simult ki.
Felvette ezüst ruháját,
Hogy méltón fogadja
Őt, a hatalmas éltetőt.
Meg is mossa arcát benne,
Az ezüstös vizet arannyal szórja be.

Július 8.

Eljött, itt van a nyár közepe,
Nyolc ágon süt a Nap melege.
Szikrázva süt az ég teteje,
Itt van az aratás ideje.

Mindenki keresi a hűvöset,
Ki a pincét, ki a vizeket.
Teszi le a ruhát magáról
Idős és fiatal.

Napfényre kerül minden,
Ami el volt takarva.
Láthatsz hájat – bájat
Szép ciciket, formás lábat.

Nappal izzadsz a napon,
Éjjel izzadsz egy pamlagon.
Izzadjunk a boldogságtól
Édes csókkal drága angyalom.

Képzeld el

Egy sorban hárman, kényelmesen...
Egy kellemes hang köszönt.
– Kapcsolják be az öveket.
Majd behunyod szép szemedet.

Szíved már kalapál,
Érzed mindjárt elindul.
Gyorsuló dübörgéssel
Eggyé válsz az üléseddel.

Hirtelen csend és erő,
Gyors emelkedés és még erő.
Nyelsz egy nagyot,
Felhők felett meglátod a Napot.

Felhők felett megáll az idő és a gép.
Ragyog, tiszta az ég.
Nyisd ki szép szemed!
Látod ez mind a Tied!

Berúgtam!

Ittam egyet, majd még egyet...
Rég ittam ilyen finomat.
Édes bájitalt adtál nekem
Szerellemmel mérgezted meg életem.

Italod mámorát érezni,
Kábultan ízét élvezni,
Csodás varázsát élni,
Tőle berúgva Téged érezni.

Csodás így az életem...
Mámorosan, szerelmesen.
Részegen átölelni,
Testedet szerelemmel élvezni.

Párnacsata

Mikor belenéztem a szemeibe,
Tudtam, a békének vége.
Menet közben kicsit hozzáértem,
Visszafelé már odaállt elébem.

Átöleltem és megcsókoltam...
Azonnal bedöntött az ágyba.
Azt hajtogatta hogy övé a győzelem.
Kissé ellenkezve de hagytam magam.

Párnájával eltakarta arcom.
Ha elvette meg kellett csókolnom.
Egyszer beleharaptam a párnába...
Aztán elkapta és kiszakadt a párna ...

Ajándék

Amint megláttalak, megtaláltalak.
Lelkem társa igazi ajándék.
Kaptam Tőled mást is:
Aranydobozt tele versekkel.
Ajándékként Neked írom, hajad simogatva,
Arcod és kezed csókolgatva.
Boldogan eléd rakom —
Köszönöm.

Színpad

Színpad a nagy évforduló napján.
Elhagyatott vasváz és üres torony.
Szemből az égi lámpás,
Varázslatos megvilágítás.

Alatta szélesen a nagy folyó.
Vize ezüstösen csillogó.
Hullámaiban összetört holdfény,
Körben sötét erdőfüggöny.

Lesz éjszakai előadás!
A díszletek közt járkálás.
Közönség a Hold és a csillagok.
Az előadó reggelig én vagyok.

Egy szál ibolya

A tavasz legszebb virága.
Neked viszem kis csokorba.
Amint meglátom Rád gondolok.
Siettem hozzád, hogy lássalak.

A gyönyörű tavasz, az ibolya odébb tűnik.
Szépséged soha el nem múlik.
Szívemben örökké szép maradsz,
Mint egy szál ibolya,
Amikor itt a tavasz.

Mikor a Hold

Mikor a Hold feljön,
Akkor indulsz felém.
Akkor megyek eléd,
Hogy átölelhesselek én.

Ezüstösen fénylő éjszakában,
Boldogan egymás ölelésében.
Csak a Hold látja és érzi majd a
Szerelmet, vágyat és sóhajt.

Csak ketten az éjszakában...
Hajnal felé indulunk kéz a kézben.
Majd a felkelő Nap:
Királynőnek és Királynak aranyból...
Koronát ad.

Tequila

Egy örült spanyol — és Veled iszom.
Rád nézek és azt kívánom,
Hogy édes ajkadról lecsókoljam
E nemes itálnak aromáját.
Csak még egy kis pohárral.
Szemben egy csillogó szempárral.
Ajkaid mögül adnád a cseppeket
Egy örült spanyolnak —
Egy örült spanyol Nő:
Szeretlek!

Kisherceg

Ma, megérkezett!
Ő a Kisherceg!
Fején arany koronája
Ezüst fehér a kis ruhája.

Angyalkák a társasága,
Őrzik álmát, vigyáznak rája.
Angyal világból jöttek,
Még szárnyakon szállnak.

Közénk jött egy kisember,
Ő a fény a ragyogás.
Új élet Ő! A teremtő gyermeke,
A fény gyermeke: a Kisherceg.

A csend hangjai

A szív, az élet hangjai
A csend, a zene hangjai
Csodás a kettő együtt
Egy száguldás hangjai
Egy szuper expressz sívítása
Gépének ütemes dübörgése
A csend hangjai
Szíved dobbanása
Légzésed hallgatása
Suttogásod hangjai
Elárasztó nyugalom csendje
Lépted koppanása
Ölelő karjaid varázslatos hangja

Kezeket fel!

Kezeket fel, fel a magasba!
Emeld fel kezeidet az Úrhoz.
Emeld fel az életedért,
Ha boldog vagy, akkor azért.

Kezeket fel, fel a szerelemért,
A világért amiben élsz.
Emeld fel emberekért, szeretetért,
Emeld fel a csillagokhoz.

Érintsd meg ott fent az aranyat,
Hogy bearanyozd párod, életed.
Emeld fel ha zenét hallgatsz,
Majd kulcsold össze ha ölelsz.

Varázslat

Elvarázsoltad szívemet,
Elvarázsoltad az eszemet,
Magadhoz vetted lelkemet,
Elvarázsoltál engemet.

Most már mindenem a Tied,
Elvarázsolva írom Neked:
A világon egyetlen vagy
Akit szívemből szeretek.

Varázslatos boldogság, hogy
Érinthetem gyönyörű arcod,
Nézhetem gyönyörű kezed,
Elvarázsolt az érintésed.

Egy szál rózsáért, kincset kaptam.
Amiért szívem égett, nekem adtad.
Tündérrálynő varázsolj el még!
Varázslatod tüzében égni szeretnék!

Őszi séta

Már tél van.
Hótakaró lehetne.
Sétálni indulok.
Napsugaras délelőtt.
Frissen hullott,
Faleveles erdei úton.
Aranybarna szőnyegből
Cipőm ki sem látszik.
Zizegve, nyomtalanul,
Élveztem, ahogy járok.
Különös érzés.
Közelben madarak,
Vidáman hangoskodnak.
Talán ők is örülnek,
A késői, aranyszínű őszenek.

Megjött

Van akinek leesett
Van akinek lehullt.
Nekem megjött és behintette
Amit lehetett hóporcukorral.

Amit az ősz itt hagyott
Száras növényt, falevelet,
Örökzöld fenyveseket
Finom pihéssel beterített.

Hozott sikoltásos boldogságot
Sok apró szembogárnak.
Sok boldog szerelmesnek
Öleléses átsiklást a jövő évbe.

Könnyek

Mit látnak szemeim?
Hullanak a könnyeid?
Nem bántott senki, semmi bajom.
Kinyitja nagy szemeit, arca mosolyog.

Valakitől egy jó szót, mosolyt kapott,
Valaki a szívét szívéhez engedte.
Valaki megölelte, megcsókolta,
Valaki a lelke húrját megpengette.

„El kellett jönnöm a világba,
Hogy szerelmes szavaival elvarázsoljon,
Megajándékozzon amivel még senki.
Most mehetek oda ahol nem kapok semmit...

Utolsó éjszaka

Amint leszáll az este,
Elindulok az Újév elébe.
Ez az év utolsó estéje
Sietek ki belőle.
Egyre kevesebben jönnek,
Senki sem előz meg.
Csak én sietek a jövőbe,
Elsőként léphessek a fényébe.
Megfürödni az új év
Első reggelének ragyogó fényében.
Először ízlelni zamatát.
Elsőnek érkezni hozzád!
Köszönteni az új évezred
Tizenkettedik évének
Első napjának reggelét!

Szabó József

Születtem 1954-ben Sárszentlőrincen.

20 éves koromban írtam először, majd 55 évesen újra írtam néhány verset. Nekem szép játék a szavakkal, de remélem más is játszik a gondolatokkal, ha verseimet olvassa.

A dal

Dal és mosoly együtt járnak
Lélek húrján hanggá válnak
Dallam csendül, szólít téged
Varázslatban lehet részed.

Nehéz idők

*A nagydorogi, 90 éves Tóth Lajos bácsi
emlékei nyomán*

Mezítlábás gyermekkorom

Szegénynek születtem,
De mezítlábás gyermekkorom vágyait
álomként messzire küldhettem.
Virágos rét harmatos fűvében lépkedtem,
Havas, poros utakon is jártam,
Iskola és otthon között repültem és szálltam.
Kitárt ajtóval várt mindig az otthon,
Anyám ölelő karjába vágytam vissza folyton.
Apám erős, dolgos kezét vállaimon érzem,
Örökké vált életéről teremtőnket kérdem.
És él még bennem, mit gyermekként lelkemben hordtam,
Hiszen boldogan nevető és elégedett voltam.
Még ma is sokszor újra odavágyom,
Földszagú tavaszokon és szénaillatú nyáron.

Újra szabadon

Súlyos harcokban vérmezőkre tévedtél.
Haldoklók hangjától a semmibe révedtél.

Ellenség lábánál erőtlen testeddel
Józanon ébredtél.
Szabadnak született, reszkető lelkeddel
Istenhez térdeltél.
Tőle igaz hitedben kegyelmet kérhettél.

Most rabságban fohászkodsz teremtő atyádhoz,
Káromkodva vered a fejed a deszkaágy lábához.

Emberek, társak, rabok néznek rád félve,
Lelkük repül, csapong, semmit sem értve.

Házat, otthont, gyermeket
Remélnék és várnak még emberi kegyeket.
És hisznek a túlélés ősi ösztönében,
Születő titkuknak élő örömében,
És szabadságvágyuknak iszonyú erejében.

Ettől lettél ember, újra szabadon
Voltál érték mindig
Ne csodálkozz magadon.

Lelkemben még

Álmatlan, éber éjszakákon,
Mikor felriaszt a kegyetlen, véres álmom,
Újra hallom ágyúknak iszonyú dörrenését,
Harcokcsik láncainak csikorgó nyekergését.
Látom pengeéles szuronyok fényének távoli villanását,
Lángoló pokolnak földi mását.
Vonuló hadaknak halottként pihenő fiait,
S a még élő társát.
Látok síró anyát és sok ezer szomorú szemű árvát.
S ki tudja lelkemben még mit hordhatok,
Ha minden riadt éjszakámon elborzadok.

Márciusi ünnep

Legyen ma ünnep vidáman, büszkén, lelkesen
 Szemünkben méltón, önérzetesen.
 Dalolj egy nótát is a régiek közül,
 Szóljon lélekből ma újra, örök emlékedül.
 És öltözz fel ékes, ünneplő ruhába
 Magyar honvédnek ma élő, drága unokája.
 Fürdesd meg lelked a múlt fénylő sugarában,
 És éltesd a magyarok Istenét.
 Hiszen van szabad hazánk, felépült tört hitünk,
 És nemzeti színű zászlók lengenek felettünk.
 Oh nagy idő, ez vagy te nekünk,
 Éltetőnk, Világunk, a mindenünk.
 És ha e napnak vége lesz,
 Vesd a jövődbe tekinteted.
 Mert elősejtelmén nehezebb napoknak,
 Melynek felhői, ha fölötted gomolyognak
 Az ünnepi lengő zászlók alatt
 Ne felejts el üzenni mentő angyalodnak.

Mennyit ér

Komáromi János „Mennyit ér a szerelem” című versének parafrázisa

Mennyit ér a szerelem?
 Egy könnycsepp a szememen.
 Mennyit ér a vallomás?
 Csak szavak és semmi más.
 Mennyit érsz Te nekem?
 Nélküled nincs semmi sem,
 Mert Te vagy az életem.

Most ölelj

Komáromi János „Most ölelj!” című versének parafrázisa

Most ölelj, most itt vagyok!
Most csókolj,
hátha nem lesznek holnapok!
Most ölelj,
mert ha nem leszek, hiába ölelne két kezed.
Most csókolj,
mert ha elmegyek, sosem lesznek már ünnepek.
Most szoríts,
mert ha elengedsz,
Hiába várod vissza sírva összetört lelkemet.

Az idő

Hogy rohan az idő!
S te azt hiszed, hogy lassít néha?
Nézd a reggelt a Nap ha felkelt újra
Hajnal után éjből bújva.
Tűz rád fénylőn melegítve,
Örökkévalót veled elhitetve.
Virág illat, eső illat,
Érzékszerved rá is nyílhat.
Bódulatban délelőtt,
Éhesen, szédülve várva a delelőt.
Majd ernyedt, kába délután,
Mikor elér sok rossz vágyad túl bután.
Esteledve naplemente vár reád.
Hűvös szellő simogat,
És az éjjel álma hívogat.
Ez a szebb napok körforgása,
Kurta élet elmúlása, megoldása.

Tóth Márta

Egy anyagilag, erkölcsileg, tudásban megalapozott családban láttam meg a napvilágot. Jómódú nagyszülők, iskolázott, művelt szülők. A központ én voltam. Annyi szeretetet, hitre nevelést, minden anyagi jót megkaptam, amennyit csak kívántam. Akkor még nem tudtam, hogy az „egészből” a nagy szeretet marad meg, amely a sírig elkísér, és óriási lelkierőt ad nekem a megpróbáltatások idejére. A családunkat két oldalról prés szorongatta. Nagyapám kulák lett, apám politikai rab. Így zuhantam gondtalan, gyönyörű gyermekkoromból egy kilátástalan, kegyetlen, testetleket tönkretenni akaró, igaz emberséget kipróbáló sötét világba.

Így lettem 12 évesen gondolkodásban koravén. Sajnos szangvini típushoz tartozó, és a rosszban soha meg nem alkuvó „harcos”. A biztonság kedvéért az ima mellett „szárazon tartottam és kéznél a puskaport”.

Bus Pali bácsi

Nagyon hálátlan lennék, ha nem emlékeznék meg az iskolában töltött időmről. Nem hagyhatom ki azt a fergeteges élményt, amelyben 7. osztályba lépésemkor részesültem. Budapesten, a Deák téri evangélikus gimnázium második osztályának elvégzése után tudunkra adták, hogy ezután általános iskolában folytatjuk tanulmányainkat. Én például a 7. osztályba léphetek, de otthon, Sárszentlőrincen. Részben osztott tanulás folyt abban az időben nálunk. A 7. és 8. osztály tanulói egy teremben szívták be a tudományokat. Ez nagyon tetszett nekem. A tanító úr figyelme ugyanis nagyon megoszlott, amit igyekeztünk is kihasználni. Hárman ültünk egy padban, én középen. A „csendes foglalkozás” idejét sokszor kártyázással töltöttük el. Büszkén merem mondani, hogy ezt a tevékenységünket soha nem vették észre!

Tanítónk igen nagy tudású férfiú volt, aki az orosz fogság után került hozzánk. Mivel orosz nyelv lett a kötelező, ő vette át a nyelv oktatását. Pár hónap alatt elvégezte azt a tanfolyamot, amely a nemes és magas tisztség betöltéséhez szükségeltetett (nyelvzseni volt). Amikor tudását kezdte átadogatni nekünk, atól a minutumtól tanár bácsinak kellett szólítani. Így is volt rendjén!

Ebben az időben, az '50-es éveke elején, nagyon sok ünnepségre kellett készülni. Az iskolások versekkel, énekekkel tették gazdagabbá, igazán feledhetetlenné a piros betűs napokat.

Egy alkalommal tanárunk egy szép hangzású orosz dalt választott ki megtanulás céljából számunkra. Az idő nagyon rövid volt, túl közel a fellépés dátuma, ám ez egyáltalán nem lehetett probléma. Miután karnagyunk elénekelte a dalt, lelkesen fogadtuk, de a szöveget nem értettük meg. Így ő nagy türelemmel

és bölcsességgel oldotta meg a problémát: „Ez a szöveg majdnem olyan, mint ha azt mondanánk, hogy RÚGASSON KI, KUMA, RÚGASSON KI ...” Bámulatos volt a siker!

A sötét fejek egyszerre megvilágosodtak. Kimondottan tetszett a szöveg. Hogy ki, kit rúgasson ki, máig sem tudom, de a szöveg bennem él még most is.

Ezt a nagyszerű pedagógust egyszer – ahogy mesélték – behívták a községhez. Orosz katonák érkeztek a faluba, és tolmács kellett sürgősen. A nagy felelősség, a megtisztelő felkérés annyira meghatotta szegény tanárunkat, hogy a köszöntés után elnémult (ez az én privát magyarázatom). A község háziak megrémültek, s bizonyára ijedtükben eszükbe jutott, hogy már az I. világháború után itt maradt egy orosz katona. Úgy hívták, hogy *Ivanyuk Pál*. No! – azonnal érte küldtek, hogy tegye rendbe a dolgokat. Előre zsebkendőket készítettek elő a falu vezetői, hogy a megható pillanatban legyen mivel a szemüket megtörölni. Mert el lehet gondolni: Pali bácsi több mint 20 éve nem látta *honfitársait*.

Micsoda kitörő öröm, ujjongás kerekedhet ki a váratlan találkozásból!

Hát valami kikerekedett, de közel sem az, amire az érzékeny lelkületű ember gondolt volna.

Belépett Pali bácsi, s látva, hogy kikkel áll szemben, a harag előntötte az arcát. Nagyon hangosan és keményen kezdett beszélni, miközben a magyar nyelvet is igénybe vette gondolatai kifejezéséhez. A jelzők mellőzése nélkül kb. ezt mondta a „felszabadítóknak”: Mit akartok ti itt? Menjetek sürgősen haza! Hogy mi történt utána, azt már nem tudom. De az biztos, hogy *Ivanyuk* barátunk jó tolmács volt!

Tóthné Telkes Csilla

„Kitűnővé egy szerencsés perc által is válhatunk, hasznos emberré a fáradtságos évek tesznek.”

Kemény Zsigmond

Tanár vagyok, igazi pedagógus-családban nőttem fel. Művészi hajlamomat édesapámtól, az irodalom szeretetét nagyanyámtól kaptam. Nagypám egész életével mutatott példát, édesanyám pedig megtanított a szeretetre. A család, férjem és gyermekem teszik teljessé életemet, az összetartozást jelentik számomra. Verseimben is az érzelmek állnak a középpontban.

Ajándék

Igazán gyönyörű ősz volt. A levelek megremegtek az apró fuvallatoktól, és a platánok sárga lombját mézaranyba vonták a Nap lágy, erőtlen és gyöngéd sugarai. A 21-es járat lassan döcögve haladt a szeles Istenhegyi úton, a sofőr mérgelődött, hogy le-lefullad a nehezen kínlódó öreg motor. Amikor a fiatalasszony leszállt a buszról, megcsapta az indián nyár füledt lehelete, még tarka nyári ruhák surrogtak a járdaszélen, pedig valahol messze alattomosan és kitartóan közeledett a szívek nagy dermesztője: a tél.

A Meddőségi Intézet csillogó épülete, mely sok bánatot takart, bár csak néhány lépésnyire volt a megállótól, mégis léptei ritmusa akaratlanul lelassult a bejáráshoz közeledve. Odabenn az elegáns, ridegen modern főorvosi szobában már vártak rá, hogy megbeszéljék a pontos diagnózist és terápiát. A férje mindig vidám, pajkos szemében azonnal meglátta a zavart bánatot, amint felemelte tenyerébe temetett arcát. Nem tudta, elég erős lesz-e szembesülni a tényekkel. Mikor leültek a vizsgálóban az orvos sallangmentesen és egyszerűen közölte velük aényt:

– Asszonyom, Ön meddő, természetes úton sohasem szülhet gyermeket. Természetesen vannak lehetőségek, donációról is szó lehet, de ez nálunk még jogilag is tisztázatlan, és hát donor is kell hozzá, szóval bonyolult az eljárás.

– Mégis hogyan lehetséges ez? – kérdezte a csalódottságtól elcsukló hangon, s fásult apátia rezdült a hangjában.

– Mert Önnek egyáltalán nincsenek beérő petesejtjei, elfogytak, mint a zsákból a sorsoláskor kihúzott golyók. Talán a korábban másutt végzett kezelések következtében...? Talán orvosi műhiba? – magyarázta mindent tudóan a doktor.

– Miféle sorsolás? Milyen műhiba? – fakadt erre ő sírva. Egészen hazáig zokogott, férje vállába fúrva a fejét, aki mindhiába vigasztalta.

A nő ölni is képes lett volna egy gyermekért. S neki nem lehetett. Akkor úgy érezte, mintha meghalt volna benne valami. Alig múlt harminchat éves, bár jóval kevesebbnek látszott, csinos, fiatal kis teremtésnek mondták, az ura is rajongott érte, a férfiak pedig gyakran fütyültek utána az utcán.

– Akkor ennyi volt? Kész? Nem vagyok nő, és nem leszek anya? A testemnek az a része, mely nővé és anyává tehetne, lelakatolt sötét és rémisztő titkot őriz, akár a mohos és pókhálós termék egy ódon kastélyban? – visszhangzott benne a sok kérdés, melyeket még a szerelem sem tudott megválaszolni.

November közepén hideg, ködös hajnalra ébredtek. A lakótelepi szoba üvegét virágosra festette a dér, s a szomszéd a Beatles valamelyik számát gyakorolta a dobpulton. Korán volt, mikor elindultak, alig jártak az utcán. Sejtelmes, szürke, nyirkos volt a táj, a fagy karjai, mint egy óriási polip csápjai, felkúsztak a fákra, és megdermesztették zörgő leveleiket.

A terheléses próbák igazolták, hogy külső megtermékenyítéses petesejt donációval talán képes lesz egy terhesség kihordására. Már csak egy egészséges, gyermeket is szült édesanyára volt szükség, aki petesejtet ajándékoz neki és férjének a beültetéshez. A „randevút” egy csúf téli reggelre beszéltek meg a kedves fiatal nővel, aki minden fontos kivizsgáláson átesett már. Dél előtt megtörtént a petesejtek leszívása és megtermékenyítése, délután a beültetés. Egymás kezét fogva, reménykedve feküdt a műtőben anya, és leendő anya. Nem voltak barátnők! Nem voltak rokonok! Asszonyok voltak. Először segítettek rajta ilyen önzetlenül. A segítő azt suttogta a fülébe halkán és megadóan:

– Azt kívánom, hogy Te is légy anya! Légy anya! Ne csüggedj el soha! Bizzál!

Akkor még nem értette, hogy ez mit jelent. Nem értette, hogy nem mindenáron és feltétlen kell így tennie. Nem értette, hogy elég, ha rábízta magát az isteni kegyelemre. Akkor még azt hitte, mi emberek, mi vagyunk a teremtés.

Természetesen nem került áldott állapotba, a méh nem fogadta be az idegen magocskát. Elvetélt. Sokat szenvedett. Bánata és rosszkedve megmérgezte a szerelmet, és a sírás sem könnyített a lelkén, sem az édesanyja, sem a barátok. Irigyen, féltékenyen és ostobán nézte a homokozóban visongó gyerekeket, mosolygó édesanyáik mellett. Nem ment el a közös családi meghívásokra, és baráti összejövetelekre, ahol kisgyermek is volt. Meg akart halni, s ez az érzés mély depresszióba taszította. Egy későbbi életgyónásakor döbönt rá, hogy az ember, csak ember és maradjon is az!

Két év múlva december elején leesett a hó, vastag, puha hótakaró melengette a kerteket, az apró girbe-gurba utcákat. Karácsonyra egy gyönyörű, napsárga, hársfa óvta, kertés családi házba költöztek, hála férje rendkívüli erőfeszítéseinek. Kicsit megnyugodott, a sok újdonság és változás enyhítette a depressziót.

Szenteste együtt volt a nagy család, mint gyermekkorában, s szeme hosszan időzött az öreg, kopottas Betlehemben és a jászokban fekvő csecsemőn. Hiába imádkozott, fájt a gyermekét boldogan ölelő Istenanya látványa. Tompa sajnó fájdalom kúszott föl a torkára, és megkeserítette az ünnep örömét:

– Hol az ajándék? A mi ajándékunk? Az én ajándékom?

A kemény télre enyhülés jött, az előkertben kinyíltak a crocus-

ok, majd a tulipánok, kivirágzott a lila akác, és a méhek döngicsélésének zaja töltötte be az április végi levegőt. A telefon csengése riasztotta fel merengéséből:

– Hogy menjek be a kórházba, és most, azonnal? Hogy éjjel szülés után benn hagytak egy csecsemőt? Hogy nagyon gyenge, és inkubátorban van, és hogy kedves anyuka, jöjjön be?! Hogy én anyuka? És hogy kislány? – kiszaladt a lába alól a talaj.

A férje szedte össze, a kocsiótra, és az orvosra szinte nem is figyelt. Ott állt az inkubátor előtt, benne egy apró, sűrű fekete hajú, hátán fekete pihe-szőrös kislány feküdt. A gyermeke, a gyermekük!

– Anya lettem! Segítség, anya lettem!

Ismét áprilisi szél borzolja Rózsavölgy aranyesőit. Elnézi a meggyfák virágözönét. Beteg. Talán nincs komoly baj, már kezelik. Több, mint tíz év telt el azóta, hogy mózeskosárban hazahozták a lányukat, s hogy hirtelen anya lett. Kamasz lánya van, szinte felnőtt. Komoly, szenvedélyes, de megbízható gyermek. A hétköznapi mókuskerekében, éveit súlya alatt olykor türelmetlen és dühös lesz, annyira jó akar lenni, hogy megfelejtkezik az ajándékokról, melyeket Istentől kapott. Az életéről, hogy ő is volt gyermek, majd szerető, és feleség, édesanya, és hogy mennyire örült ennek. Elfelejtett örülni.

Le kell porolni Isten ajándékait! Örülni nekik! Hiszen az édesanyák nem készen születnek a Földre. Az édesanyákat férjük és gyermekeik teszik azzá, amik, és hogy megtarthassák Istentől ajándékba kapott szeretetüket, azért egy egész életen át tenniük kell.

Valkóczyné Kati

Magamról?

Szeretek írni, jó írni, az írás a lelkemet pihenteti, soká nem kell töprengenem, nincsen akadály, jönnek a szavak belőlem... és mégis, ki tudná megmondani, miért az ellentmondás, hogy közben a testem igen-igen elfárad.

Talán arra a rövid időre átveszi a lélek nehezebb csomagját?

Az ünnep születik

Tudod arra gondoltam,
hogy a könnyező szem sírást mutat,
mégse biztos, hogy az a valóság,
a keletkezési hely sokkal mélyebben,
ott van,
ahova az emberi szem nem ér el...
az ölelés: az a szeretet jele,
de nem maga a szeretet,
a fájdalomtól eltorzult arc okát
máshol kell keresni,
ölelni lehet úgy is,
hogy mögötte nincsen érzélem...
sírni: hát nem könnyű
facsarni könnyeket,
ahogyan sziklából se vizet,
de azért az ember azt is megoldja,
nem kell hozzá nagy csoda,
hogy a szem rendelésre sírjon,
lehet játszani
a fájdalmas grimaszt is...
ahogy az ünnep se attól lesz az,
mert kineveznek ünneplésre egy napot,
mert előtte az üzletekben
tolonganak sokkal többen,
mert a lakást díszbe öltöztetik,
s magukat az emberek...
ezeknek a valódi ünnephez

mindnek nincsen köze,
ez csak bábú felöltöztetve,
nem a gyermek, az igazi...
az ünnepet nem lehet megcsinálni,
az ünnep születik,
úgy is van,
hogy épp egy arra kijelölt napon,
sokszor
szegényes ruhában, ajándéktalan,
ha a lélek úri kedve úgy tartja,
valamiért ünnep az a nap számára,
vagy akár csak az a pillanat...
rendező nélkül is
visszafoghatatlan
elkezd magától ragyogni,
szeretete segítségével varázsolvá
meleg, bensőséges,
letagadhatatlan ünnepi hangulatot,
ott is, ahol nem is várták azt.

A születés öröme

Tudod arra gondoltam,
vannak érzések,
amiket az ember tart életben,
talán tudatosan,
hogy megfeleljen elvárásoknak,
kötelező a gyász,
a lelkét megnyugodni
mesterségesen nem engedi,
kijár az az eltávozottnak...

ahogy a gyászra sokat,
az örömré,
az örömteli állapot megőrzésére
kevesebb gondot fordít,
idő nincsen arra,
önmagának fájdalmat okozva
tudatosan tovább őrzi,
jobban életben tartja
a halál gyászát,
mint a megszületés boldogságát...
az ilyen erőltetett fájdalom,
mint ahogy az illanó öröm:
nem mélyről jövő,
inkább a közömbösséget takarja,
ha a test mozdulatlan,
benne élet nincsen,
halott a lélek, ha nem reagál...
az ember akkor él,
ha van benne szeretet,
az megoldja mindkettőt:
időhöz kötve nincsen,
hiszen a lét
múlhatatlan örömnép,
és múlhatatlan gyász keveréke,
a szeretet olyan mester,
aki a könnyek közt tanít mosolyra...
vele nagyobb a gyász fájdalma,
s nagyobb a születés adta öröm,
az általa okozott mérhetetlen fájdalom,
és a valódi öröm: a lélekbéli,
arra bizonyíték
hogy az ember él,
nem csupán illúzió a léte.

Új szerelem

Szép volt a lány, gyönyörű, ahogy folyton csak nevetett. Ahogy kiragyogtak vakítóan fehér fogai, ahogy csillogott az aranszínű bőre. Így, ilyen bronzosra leburnulni talán csak a Balaton mellett lehet. A fiú le nem bírta venni a szemét róla, mint akit megbabonáztak, nézett bambulva.

Egyszer a lány megkérdezte nevetve, mint egy kötekedve:

– Kellenék?

A fiú maga is csodálva önnön bátorságát ráfelelte:

– Igen.

Egy pillanatra mindkettőnek elakadt a hangja, de a következőben már jött a másik kérdés:

– Mit tennél meg értem?

És a felelet:

– Mindent.

–Rendben – mondta a lány – akkor úszd át értem a Balatont. A fiú nagyot nyelt. Úszni ugyan tudott, de hát a nagy víz átúszása meghaladta zsenge tudását. De kimondta: – Átúszom – és ha már kimondta, meg nem változtathatta.

A lányt alig ismerte, a társaság is, akikkel egy párszor találkoztak: idegen volt neki. Unokanővére vitte erőszakkal, mondván, ne üljön már mindig otthon, a négy fal között ne penészedjen. S mert csendes volt, mert nem volt jóképű, nem voltak hatalmas izmai, nem vette észre senki. De elvult: csodálta a sziporkázókat, a deltás izmokat, és hát leste, szinte falta szemével azt a gyönyörűségesen szép, bronzbőrű lányt. Két hét múlva volt a rajt Révfülöpön. Még ideje se lehetett rákészülni. Aki csak ismerte, aki csak szerette – féltette. Nem győzte lebeszélni, nem lesz hozzá elég az erő benne, hideg lesz a víz is. Az

Istenért, el ne kezdje. Legjobban az unokatestvére aggódott. Ő ismerte a lányt, aki nem szeretett, csak gyűjtötte a skalpokat. Akiért öngyilkosságot követett el két fiú: az egyik bele is halt.

Elérkezett a nagy nap! Kicsit borongós, a nagy magyar tenger kicsit hullámzós. Ahogy körülnézett az indulás előtt, látva a sok életerős, leburnult fiatal, még jobban összehúzta magát. Kisebbernek látszódott, fehérebbnek a megszokottnál is.

Az orvosi vizsgálat lezajlott rendben. Kicsit magasabb volt a vérnyomása a kelleténél, de azt betudták az egészséges izgulásnak. Karszalagot kapott, hogy majd tudják, mennyi idő alatt teljesítette a távot. Már ott állt a lépcsőnél. Visszaintegetett az aggódó unokatestvérnek és szépen lassan, óvatosan lement a lépcsőn. Megfontolt, egyenletes karcsapásokkal elindult a másik oldalra, Boglárra, ahol várta őt a LÁNY. Ahogy szelte a vizet, észrevette, hogy nem csak őt előzik, előz ő is és ez biztonságérzetet adott neki. Már elérte a nagy labdát, ami jelezte, az első kilométert sikeresen legyőzte.

Minél beljebb ért, annál jobban érezte, hogy milyen különleges közeg veszi körül. Ami simogatja selymességével és valahogy a hullámokat is úgy alakítja, hogy őt segítse. Minden tempónál szinte lök egyet rajta a cél felé. És milyen ragyogóan tiszta, kedve volna belekortyolnia!

Többen felkéredzkedtek a sorfalt álló vitorlások egyikére, nem bírván tovább szusszal, de ő nem. Ha belefulladt volna, félbe az úszást akkor se szakítja. Őt várja a tulsó parton az a gyönyörű, csillogó szemű gyöngyöző kacajú.

Aztán a harmadik kilométer után, mintha kicsit halványodott volna a lány képe, mintha akkortól nem a lányért úszott - már magáért.

Még két kilométer, és életében először győztesen sétál ki a partra. Ha nem is kerül a képzeletbeli dobogóra, de legalább megúsza. Ahogy közeledett Boglár, ahogy egyre jobban kivehetőek lettek a parton álló alakok, mindjobban érezte úgy, hogy a levegője elfogy. Az az utolsó kilométer iszonyú nehéz volt. De megérkezett – és ahogy a partra kilépett, a fáradságtól elterült a fűben. Érezte, hogy pár perc, és visszatér az ereje, de az a pár perc nagyon kellett. Amikor kinyitotta a szemét a vakító napsugártól alig látta meg a lányt, aki ott állt mellette. Már nem kacagott, de gúnyosan mosolygott. Hát persze, keveseket viselt meg ennyire a táv. Mások sokkal rövidebb idő alatt beérkeztek és még csak most látta igazán, ez a fiú milyen sovány, mennyire hófehér, mennyire satnya.

Mikor a földön fekvé észrevette a lány kritikus arcát, fölállt, és szépen elsétált.

Hiába hallotta a nevét, meg azt, hogy várj, ne menj el, vissza se fordult, szépen lassan eltűnt a távolban. De valahogy nem fájt, nem is értette, hogy lehet.

A Balaton, ez az új szerelem, a segítő, a nem kritikus, adott neki elvehetetlen önbizalmat, hogy valamire (nem is akármire) képes ő is.

Mikor hazaérkezett elővette fiókja mélyéből a lányhoz írt verseket, hogy kidobja. De mielőtt megtette volna, eszébe jutott: megmutatja a hozzá mindig rendes-kedves unokatestvérének.

Egy nappal előbb elsüllyedt volna szégyenében, de a nagy VÍZ elintézte ezt is. A versek csodálatosak voltak, az érzékeny lelkű rokonnak a könnyei csorogtak, ahogy egyiket a másik után olvasta.

A fiú azóta is ír, és talán már nem is gondol rá, hogy nincsenek hatalmas izmai. Az ő erőssége másban rejlik. Sokszor emlékezik, mint egy ünnepre hálás szívvel a lányra, és a kedves Balatonra, akik segítségével megtalálta nem létezőnek hitt önmagát.

Vilcsek Adrienne

Születtem 1956. május 16-án, a Bika jegyében...

Bemutatkozni nem könnyű néhány sorban, különösképpen akkor, ha az ember már túl van élete felén, sok mindent megélt, és még annyi mindent meg szeretne élni, még mindig keresi az útját, s a választ arra, hogy mi a küldetése, mi célból is született erre a világra.

Azért mégis megpróbálkozom a lehetetlennel. Mit is jelent nekem az írás? Feloldódást, megkönnyebbülést, bűvőhelyet a hétköznapi szürkeség elől, egyfajta felszabadult, lelki „másállapotot”.

Érdekes, hogy nem tudok írni ha vidám vagyok, s írnom kell, ha valami nyomaszt, bánt, felháborít, vagy csak egyszerűen elgondolkodtat.

Nagyon szeretem a gyerekeket, a lovakat, ezért az utóbbi időben elkezdtem gyerek és lovas verseket is írni.

A Verselő Antológia köteteihez hasonlóan most is szeretettel nyújtok át egy csokrot az olvasóknak a különböző témájú és hangulatú írásaimból.

Adventi várakozás

Advent első vasárnapján rátéved szemem a mélyfekete csillagos égre.

Szívem megtelik várakozással amint a messzeségbe réved tekintetem.

Imára kulcsolom kezem, és halkán suttogom el kérésem.

Jöjj el hozzánk, Békesség Angyala! Oly nagy szükségünk van rád, mint még soha.

Vágyunk rá, hogy a karácsonyi készülődés heteiben vendégünk légy!

Eljöveteledet várva kitártuk már szívünk láthatatlan kapuját, hogy befogadja ajándékokat,

a szeretet melegét, mely egy csapásra leolvasztja lelkünkben a hétköznapi harcokban

észrevétlenül növekvő jégcsapokat. Nagy már a teher, szívünk vérzik a súlyos béklyó

alatt. Ezerfelé szaggatva várja megváltó ajándékokat.

Jöjj el, de ne csak a hívő hajlékába térj be, szelíden tekints be azokhoz is, akik még nem tudják, hogy milyen nagy szükségük van rád. Adj békességet a békétlenkedőknek, türelmet a türelmetlenkedőknek. Hozz szabadulást a szenvedőknek, hitet, reményt a reményvesztetteknek.

Hozz gyógyulást a betegséggel küszködőknek, részvétet a részvétleneknek, erőt a gyengéknek, önmérsékletet az erőseknek.

Töltsd meg szívünket szeretettel egymás iránt, s add, hogy ez az érzés ne suhanjon el az adventi várakozás és a karácsony ünnepi hangulatával együtt, hanem velünk maradjon a hétköznapi megpróbáltatásaiban is.

A karácsony varázslata

Karácsony szent estéje van. Mint mézillatú akác tavasszal a kertet, úgy önti el a szobát a gyanta és fenyőillat. Állok a díszbe öltöztetett karácsonyfa előtt, s gondolataim messzire kalandoznak.

A táncoló gyertyafényben egyszer csak megelevenedik gyermekkorom.

Csoda történik. Eltűnik a külvilág, s mint festő ecsetje alatt a vásznon, úgy kelnek ismét életre képzeletemben az elmúlt idők régen tovatűnt ünnepi percei.

Gyermek vagyok. Izgatottan, s meghatottan állok a csillogó fenyőfa előtt, körülöttem szeretteim, akik mosolyogva, boldogságot sugárzó tekintettel várják örömkitöréseimet.

De én csak állok megbűvölten, mialatt halkan imádkozunk és énekelünk.

„Mennyből az angyal, lejött hozzátok, pásztorok...” Még ma is fülemben cseng a családi kórus.

A fa alatt színes papírba bújtatott ajándékok. Csak egy van köztük, melyet nem rejt díszcsomagolás. A legkedvesebb, egy nagy sárga maci, bébi rugdalódzóba öltöztetve. Szívem majd kiugrik a helyéről az örömtől. Oda szaladok, felkapom és átölelem a drága ajándékot, figyelmen kívül hagyva a fenyő egyik ágán függő arany láncocskát.

Anyukám, apukám, nagymama és nagypapa mind ott vannak körülöttem. Együtt a család karácsony szent estéjén. Békességben, meghittségben.

Szívemet egyszerre járja át szomorúság és melegség, ahogy eltűnik a kép és visszatérek a valóságba.

A karácsony legigazabb üzenete az, hogy ott a fa alatt állva, ezernyi csillagot látva, ismét átölelnék bennünket régen eltávozott szeretteink.

Őrangyalom

(Anyák napjára néhai édesanyámnak)

Édesanyám,
nekem te vagy az őrangyalom!
Hozzád imádkozom, vezess utamon.
Fogd meg kezem, mint amikor gyermek voltam,
féltő tekinteted most se vedd le rólam.
Sok éve már, hogy földi pályád véget ért,
Lelked, elnyűtt ruháját levetve, teremtőjéhez visszatért.
Hiányod azóta is égő sebként tátong szívemen,
haláloddal felnőtté tettél hirtelen.
Szememmel többé már nem láthatlak,
De örökre szívembe zártalak.
Bennem keltél életre, mint egykor benned én,
s így váltál újra eggyé azzal, akit megszültél.

Barátság

(igaz barátnóm, Koszorús Éva születésnapjára)

Sokat gondolkodtam már azon, hogy mi is a barátság.

Barát, akinek lábnyoma akkor is ott van szívedben,
Ha elmúlt a napi kuncogó csevegések időszaka, ha mint egy
Villanás, elillantak a bohókás, s a világot megváltani akaró
ifjúság röpke, vesztett pillanatai.

Barát, akivel csodálatos módon azonos irányba jár gondolatvilágunk
láthatatlan kereke.

Barát, akitől sem harag, sem irigység nem választhat el,
akitől ha távol vagy, akkor is a közeledben tudhatod.

Barát, akihez mindig visszatalálsz, s ha szemébe nézel,
lehullik rólad az álarc, és ott maradsz pőre lélekkel,
cseppet sem szégyenkezve e meztelenség miatt.

Barát, akivel bármikor, bárhol és bármennyi idő elmúltával
ott folytathatod a félbehagyott mondatot, ahol abbahagytad,
mert érti és érzi minden szavad, sőt a ki nem mondott gondolataidat is.
Érti és érzi, mert összeköt vele egy láthatatlan fonál, a bizalom.

Igen, azt hiszem ilyen az igaz barát, s a soha el nem múló
Barátság boldogító érzése.

Virág Zsófia

Virág Zsófia vagyok (a barátaimnak csupán Zsófi). Lassan elérem azt a kort, amikor megírhatom saját változatomat a „Születésnapomra” c. versre.

Hogy milyen vagyok? Igazán senki sem ismer, mert hol ilyen vagyok, hol olyan. Bámulatosan tudja változtatni a hangulatomat az élet... Hol bánatos vagyok, hol boldog. Hol mélabús, hol cserfes. És minden hangulatomból versek születnek.

Az ünnepi hangulatot nagyon szeretem. A hatására ünnep-verseket írok: nagy és kis ünnepekről, szent és profán ünnepekről, mindenki által ismert és legbelül ünnepezt, titkos ünnepekről.

Íme, néhány ünnep-verset megosztok most e kötet olvasóival is. Fogadjá(to)k szeretettel!

A kis göröngy

Elém gurul egy szürke göröngy,
S rám néz fekete gombszeme.
Nem göröngy: madár! Kicsiny kis madár!
Tán jókedvemnek hírnöke...?

Elébem gurul, kitarja szárnyát,
Kis mellén hajnalpír lángja gyúl:
Vörösbegy! Nézem röpké röptét,
És szívem-lelkem felvidul.

Barátságod

Barátságod: lélek-gyémánt.
Szilárd és fényes, fénye szép.
Barátságod: szívnek tüze.
Melenget, gyógyít, csendben ég.

Barátságod: mosolygó szempár.
Biztat a bajban, felvidít.
Barátságod: tárt karokkal vár...
Átölel... – fészek, mely simít.

Barátságod: szavak balzsama.
Lélek húrjait pengeti.
Barátságod: értő figyelem.
Lelkem roppanni nem engedi...

Barátságodat köszönöm Neked!
Hogy ráleltem, oly szép, oly öröm!
Barátságodat őrzöm, míg élek:
S újra meg újra köszönöm!

HARÁCSony – KARÁCSONY (az ünnep két arca)

HARÁCSony: tülekedés, lökdösődés.
KARÁCSONY: elmélyülés, készülődés.

HARÁCSony: üzletek neonfényei.
KARÁCSONY: gyertyaláng.

HARÁCSony: pénzcörgés.
KARÁCSONY: csengettyűk szava.

HARÁCSony: fogyassz!
KARÁCSONY: szeress!

HARÁCSony: csömör.
KARÁCSONY: töltekezés.

HARÁCSony: kiürül a lélek.
KARÁCSONY: megtisztul a szív.

HARÁCSony: megdicsőül a pénz.
KARÁCSONY: megszületik a Gyermekek.

Vigília

A templom mélyén csend honol.
A halott Krisztus csendje ez.
A templom mélyén csend honol.
Gyászoló szívek – semmi nesz.

Kit gyászoltok, ti ifjak és vének?
S miért komor a szívetek?
Siratjátok, ki megveretve,
Megfeszítve halt értetek?

A templom mélyén csend honol.
A Megváltó némán fekszik itt.
Isteni pillangó-báb takarja,
Míg hátrahagyja lepleit.

...

*(Krisztus világossága!
Istennek legyen hála!)*

...

Hang harsan a kapuboltban,
És felbukkan halvány, pislá fény.
Gyertyaláng lobog, fény-kör terjed,
Mint mély bánatban szép remény.

Krisztus Urunk még halva fekszik.
 De készül már a nagy csoda.
 Az ember zsibbadt lelke moccan...
 De öröme még tétova.

A templom mélyén csend honol.
 De foszladozik szövete.
 Gyertyaláng sercen, terjed a fénye,
 Kézről kézre száll melege.

...

*(Krisztus világossága!
 Istennek legyen hála!)*

...

Újra szól, lám, az ismert zengzet,
 Már a templomnak rejtekén.
 Krisztus-gyászoló őszinte szívnek
 Nem kell szebb hang e földtekén.

Csüggésbe hajló, elbágyadt lélek!
 Krisztusod eljön! Jön, ne félj!
 Feltámad és visszatér hozzád,
 Hogy Őbenne bízva bátran élj.

Érted támad fel, hogy meglásd:
 Az Élet az úr a gyász felett.
 Érted támad fel, hogy meglásd:
 A halál nem győzhet ellened!

...

*(Krisztus világossága!p
Istennek legyen hála!)*

...

Utazz végig most ó-időkön, míg
El nem jó a pillanat,
Midőn lelkedből, midőn ajkadról
a dicsőítés felfakad!

„Dicsőség a magasságban...” – szól,
És harsan diadal-zene:
Orgonák, csengők, zengő harangok...
Ki érez: örömet sír szeme.

Feltámadt Krisztus, él a Megváltó,
Ki halott volt, íme, megjelent –
Ember, ki bántod, naponta gyötröd:
Tudod-e, mindez mit jelent?

Bűneid, miket kezében tartott,
Midőn szög járta csontjait:
Bánatod nyomán hátrahagyhatod,
Mint Ő a halál gyolcsait!

...

... Újra kezdheted, tisztán, mint a hó,
Krisztus világossága lehetsz:
Istennek legyen hála örökké
Minden jóért, mit megtehetsz!

Tartalomjegyzék (témakörök szerint)

A szeretet, a szerelem pillanatai

A meg nem élhetett szerelmi vágyak napja volt ez	11. oldal
A legszebb mosoly.....	228. oldal
A szerelem ünnepe.....	134. oldal
A szeretet erején.....	141. oldal
A találkozás.....	101. oldal
A vég előtt.....	10. oldal
Ahogy... ..	10. oldal
Ajándék.....	234. oldal
Átsírok hófehér lelkedbe... ..	208. oldal
Az első találkozás emlékezeté.....	210. oldal
Az én csillagom.....	199. oldal
Barátság (igaz barátnőm, Koszorús Éva születésnapjára).....	266. oldal
Barátságod.....	268. oldal
Berúgtam!.....	233. oldal
Ékszer.....	105. oldal
Eljegyzésünkre.....	116. oldal
Emlékezet és valóság.....	210. oldal
Esküvői köszöntő!.....	201. oldal
Évfordulóra (Anyukámnak).....	111. oldal
Hidak.....	25. oldal
hol.....	174. oldal
Holdas éjszaka.....	151. oldal
Itt vagyok.....	205. oldal
Kisfiam.....	206. oldal
Leánykérés.....	154. oldal
Ma újra gyerek vagyok... ..	199. oldal
Meghittség.....	150. oldal
Megtaláltam.....	206. oldal
Mennyit ér.....	245. oldal
Mikor a Hold.....	236. oldal
Mivé tettél?.....	12. oldal
Mosolyod... ..	102. oldal
Most ölelj.....	246. oldal
Örök szerelem.....	188. oldal
simogass.....	182. oldal
Szavak nélkül is.....	200. oldal
Szemed fénye simogat.....	96. oldal
Szerlem csillaga.....	190. oldal
Szerenád neked.....	106. oldal
Születésnapomon... ..	110. oldal
Tavaszkod vártam.....	142. oldal
Te tükröződsz... ..	110. oldal
Tequila.....	236. oldal
Új szerelem.....	259. oldal

Ünnep vagy nekem!.....	217. oldal
Valahogy máshogyan.....	9. oldal
Valaki, Mindenki, Senki, Akárki – versben.....	189. oldal
Valentin nap.....	97. oldal
Varázslat.....	238. oldal
Verseim.....	206. oldal

Az alkotás

A dal.....	242. oldal
amikor megáll.....	172. oldal
Az írás ünnepe.....	42. oldal
Az írás ünnepe II. (Sikertörténetem).....	44. oldal
Hangos szavak.....	23. oldal
Kavicsot rágok.....	15. oldal
Menedék vers.....	18. oldal
Századik.....	229. oldal
Zöld és kék (egy kiállítás képei).....	56. oldal
Zsenge poézis.....	16. oldal

Elmúlás

Anyám halála.....	66. oldal
Apám emlékére.....	69. oldal
Az emlékezés arany sárga rózsái (Fájó emlék).....	106. oldal
Az utolsó perc.....	9. oldal
Emléked színe elé... (Apukámnak születésnapjára).....	96. oldal
emlékezés.....	172. oldal
Fagyos Sírkövek (halottak napi pillanat).....	70. oldal
Fájdalmas kondulás.....	64. oldal
Lázálom.....	59. oldal
Lesi András (L. L. Junior édesapja) halálára.....	214. oldal
Nélküled.....	203. oldal

Ezek is ünnepek

Április 1.....	194. oldal
Boldog névnapot.....	220. oldal
Boldog névnapot Borika.....	220. oldal
BÚÉK.....	205. oldal
Édesanyám!.....	202. oldal
Év vég.....	223. oldal
Gyümölcsoltó.....	223. oldal
hazai képek.....	170. oldal
jó.....	186. oldal
Márciusi ünnep.....	245. oldal
Minden nap ünnep legyen!.....	216. oldal
Névnapi köszöntő (gyermeknek).....	202. oldal
Névnapodra.....	220. oldal

Nónapi köszöntő.....	209. oldal
Nónapra, Marának.....	213. oldal
Órangyalom (Anyák napjára néhai édesanyámnak).....	265. oldal
Régmúlt majálisok.....	114. oldal
Szívem virága, anyák napja.....	129. oldal
tavaszi tánc – Húsvétkor.....	183. oldal
úgy kell a Nő.....	178. oldal
Újévi üdvözet.....	152. oldal
Utolsó éjszaka.....	241. oldal
zöldbe.....	186. oldal

Hit

Batyumat cipelve (Magasan-fényesen).....	63. oldal
Hála.....	65. oldal
Jászolodnál.....	60. oldal
Ma már csak emlék.....	68. oldal
Nagybőjti hálaadás.....	189. oldal
Titok (Titok, és fájdalom).....	61. oldal
Vigília.....	270. oldal

Karácsony, Mikulás

A havazó gömb (A szeretet ölelésében).....	111. oldal
A karácsony.....	32. oldal
A karácsony varázslata.....	264. oldal
A karácsonyi küldött.....	36. oldal
Advent... 1960.....	76. oldal
Adventi várakozás.....	263. oldal
Csillagszóró.....	137. oldal
Egy apró karácsonyi ajándék.....	191. oldal
és karácsony.....	168. oldal
füstrajzok.....	181. oldal
HARÁCSony – KARÁCSONY (az ünnep két arca).....	269. oldal
Karácsony.....	164. oldal
Karácsony (Ádventi lelkület).....	72. oldal
Karácsony napja.....	227. oldal
Karácsonyi 4 soros.....	162. oldal
karácsonyi kabátok.....	177. oldal
Karácsonyi pillanatok.....	184. oldal
Karácsonyi séta.....	151. oldal
lángocskák.....	175. oldal
Lelkem karácsonya.....	71. oldal
Lesz-e még igazi karácsony?.....	149. oldal
Szenteste.....	31. oldal
Télapót várva.....	33. oldal
Ünnepi asztal.....	219. oldal
Ünnepi gondolatok.....	53. oldal
Vásár a városban (avagy a karácsonyi kisangyal).....	125. oldal

Különleges pillanatok

A Balaton üzenete (Nyár vége).....	65. oldal
A barátom.....	231. oldal
A Hajnali fény.....	231. oldal
A kis göröngy.....	268. oldal
A színek vihara.....	212. oldal
Angyalok márpedig vannak.....	38. oldal
Autókeresztelő.....	40. oldal
Az első.....	165. oldal
Az ünnep születik.....	256. oldal
BARNI.....	191. oldal
Bordal.....	26. oldal
Csoda.....	46. oldal
Ébredés a szeretettel (Orsival).....	74. oldal
Egy csodálatos nap.....	98. oldal
Egy kávé!.....	228. oldal
Egy szál ibolya.....	235. oldal
Együtt.....	122. oldal
Élő szobor.....	226. oldal
Fagyos lelkem.....	67. oldal
Falusi tél.....	124. oldal
Fehér ária.....	144. oldal
Forró lángos.....	229. oldal
Gergő mosolya.....	147. oldal
Hóesésben.....	226. oldal
Július 8.	232. oldal
Képzeld el.....	232. oldal
Keserű csókjával.....	12. oldal
Kis tenyered.....	148. oldal
Kisfiam (valós történet).....	57. oldal
Könnyek.....	230. oldal
Könnyek.....	240. oldal
Lelke szárnyalásával.....	103. oldal
Március.....	146. oldal
Maszkok mögött.....	21. oldal
Megjött.....	240. oldal
Mit kívánhatnék.....	219. oldal
Nyári emlék.....	67. oldal
Őszi séta.....	239. oldal
Őszutó.....	64. oldal
Párnacsata.....	234. oldal
Pillangó.....	192. oldal
Pókháló.....	62. oldal
Pünkösdi tiszavirágzás.....	222. oldal
Színpad.....	235. oldal
Tábortűz.....	227. oldal
Találkozás Védőangyalommal.....	48. oldal
Találkozásunk Ottóval.....	51. oldal

Téli Balaton.....	74. oldal
Téli emlék.....	148. oldal
Ünnep.....	27. oldal
ünnep.....	180. oldal
Ünnepi hangulatban.....	121. oldal
Villám a Balaton felett.....	73. oldal

Létünk

A csend hangjai.....	237. oldal
Az éjszaka édenében.....	17. oldal
Az idő.....	246. oldal
csökken a csend.....	171. oldal
Holdfényben.....	16. oldal
Jégmadár.....	19. oldal
Kezeket fel!.....	238. oldal
Ki vagyok én (Hét év után).....	68. oldal
Lábnym az iszapban.....	13. oldal
Magmaháton.....	21. oldal
mint – úgy.....	178. oldal
Perverz remények.....	20. oldal
Szürke utca.....	19. oldal
Tükörfényben.....	22. oldal
Virrasztók ideje.....	17. oldal

Múltunk

Bus Pali bácsi.....	248. oldal
Kóbor János bácsi.....	83. oldal
Második szülőfalum: Kehida.....	90. oldal
Nehéz idők (A nagydorogi, 90 éves, Tóth Lajos bácsi emlékei nyomán).....	243. oldal
Sat-pusztá.....	80. oldal

Születés, születésnap

A születés öröme.....	257. oldal
Ajándék.....	234. oldal
Ha itt leszel.....	130. oldal
Kisherceg.....	237. oldal
Kislányomhoz.....	177. oldal
Szomorú születésnap.....	127. oldal
Születés.....	30. oldal
Születésnap.....	197. oldal
Születésnap (XII. 28.).....	163. oldal
Születésnapodra.....	203. oldal

Kedves Versírók, Kedves Olvasók!

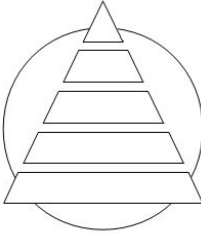
Négy éve ad teret a Verselő Antológia a magyar nyelven író emberek szavakba öntött gondolatainak, érzéseinek. A kemény-táblás, fűzött, domború-hátú kiadvány egyedi színvonalat képvisel a magyar amatőr irodalmi kiadványok sorában. Különleges minőség, könnyű kezelhetőség, elérhető áron!

A sorozat folytatódik!

Már szerzője volt valamelyik antológiának és szeretne a következőben is jelen lenni? Még nem volt a szerzők között, de a következő évben örömmel olvasná a saját gondolatait a könyvlapokon?

Érdeklődését minél előbb jelezze! Így az elsők között kapja meg a Verselő Antológia 2012 részletes kiírását!

Küldje el e-mail címét (esetleg egyéb elérhetőségét) a verselo59@gmail.com címre.

INFO-SZPONZOR KFT.

Az álom nem képzelet, hanem a valóság más nézőpontból.

Cégünk filozófiája, hogy a problémák, feladatok tökéletes megoldása csak akkor lehetséges, ha a megrendelővel szorosan együttműködve, az igényeit szem előtt tartva dolgozunk. Az ilyen tevékenység után mind a két fél nyertes.

Partnereink megkapják azt a megoldást, ami a legjobban elégíti ki igényeiket, szolgálja további tevékenységüket, segíti munkájukat. Mi pedig a jól végzett munka után érzett elégedettségen túl megkapjuk a folyta-táshoz szükséges ellenszolgáltatást.

Fő területeink:

- Könyvkiadás, szerkesztés, nyomdai előkészítés.
- Informatikai és egyéb szolgáltatás, tanácsadás.
- Műszaki és egyéb oktatás.
- Weboldalak készítése, üzemeltetése, webadminisztráció.
- Információ- és adatfeldolgozás, hírügynökségi tevékenység.
- Cégarculat kialakítási, kommunikációs tanácsadás.

Weboldal: <http://infoszponzor.gportal.hu>

E-mail: infoszponzor@gmail.com

Kapcsolat: Komáromi János / 06-70-31-20-900

ISBN 978-963-08-4351-5

9789630843515